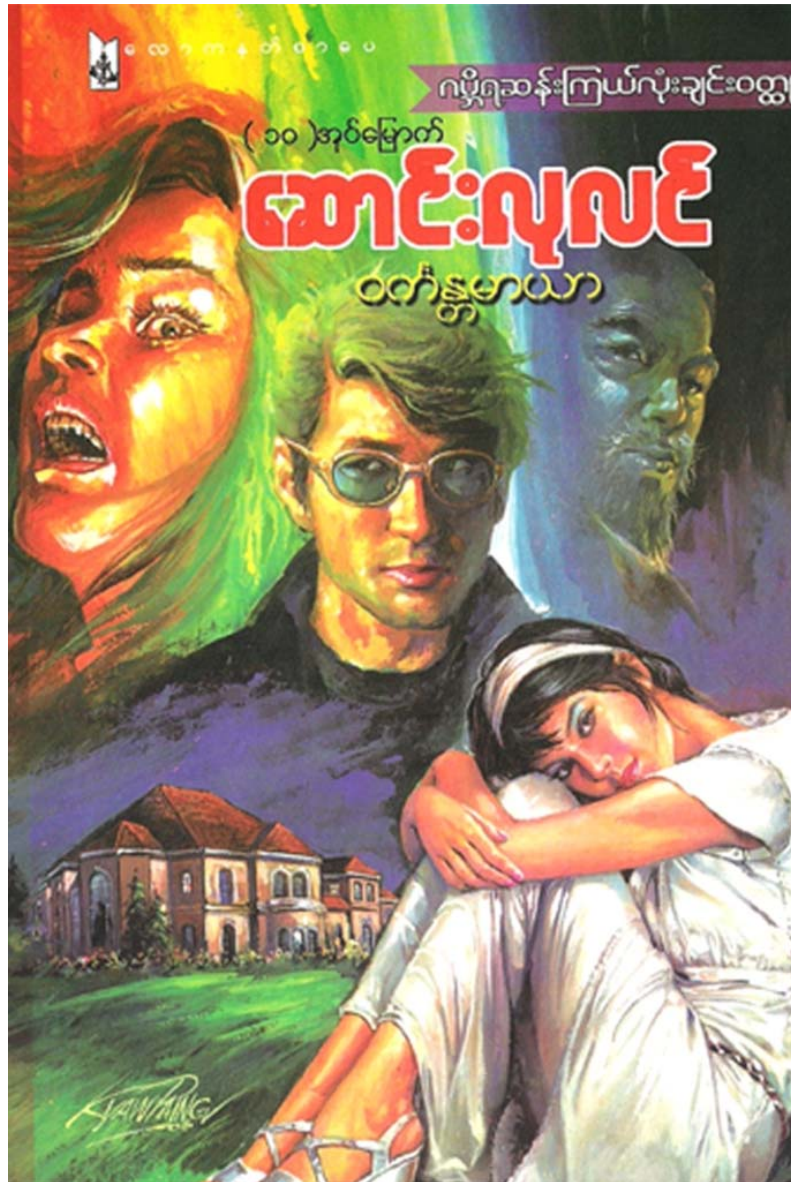

ဆောင်းလုလင်

ဝင်္ကန္တမာယာ

အစ်ကိုကြီးအသုဘ မြေကျသည်နေ့တွင်ပင် ကျွန်မလည်း သေဆုံးခဲ့ပါသည်။

အစ်ကိုကြီးအသုဘကား စည်ကားလှပေသည်။

ထိုနေ့သည် မိုးသည်းထန်စွာရွာသွန်းနေသောနေ့တစ်နေ့ဖြစ်သော်လည်း အစ်ကိုကြီး၏နောက်ဆုံးခရီးကိုလိုက်ပါပို့ဆောင်သူများမှာ များပြားလှပေ၏။

အစ်ကိုကြီးစင်နောင်လွမ်းသည် မြို့မျက်နှာဖုံးသူဌေးတစ်ဦးဖြစ်သလို ၊ အောင်မြင်သောစိပွားရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ရုံမက ၊ ဂျမ်းပဒေသရာဇ်အနွယ်ဝင် ဇော်ဘွားအနွယ်တော်တစ်ဦးလည်းဖြစ်ပေရာ ... အစ်ကိုကြီးကိုခင်မင်သူ၊ လေးစားကြည်ညိုသူ ၊ စီးပွားရေးအရပေါင်းသင်းဆက်ဆံ သူများလှပါပေသည်။

ရန်ကုန်၊မန္တလေး၊ပြင်ဦးလွင်၊မိတ္ထီလာ၊ပြည်တို့လိုမြို့ကြီးများမှ အစ်ကိုကြီးအသုဘအတွက်ရောက်လာကြသည့် စိပွားဖက်မိတ်ဆွေများနှင့်ပင် မြသေလာမြို့၏ ဟိုတယ်နှင့်တည်းခိုခန်းအားလုံး လူပြည်လှုံ့သွားလေသည်။

အသုဘမချမီပင် မိုးကသည်းထန်စွာရွာလာ၏။

ကျွန်မက ဝမ်းနည်းသည့်အထိမ်းအမှတ်နှင့် ဇာအနက်ရောင်ကို အထက်အောက်ဝမ်းဆက်ဆင်တူဝတ်လိုက်သည်။အနက်ရောင်ပုဝါလေးကို ခေါင်းတွင်စည်းကာ တစ်ဖက်အစကိုလည်မှာပတ်လိုက်သည်။ အနက်ရောင်မှာ ဝမ်းနည်းခြင်းအထိမ်းအမှတ် အမင်္ဂလာရောင်မဟုတ်ပါလား။

သည်လိုဝတ်ဆင်လိုက်တော့ ကျွန်မအသွင်သည် လင်သားသေဆုံး၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသော မုဆိုးမလေးအဖြစ် သနားစရာကောင်းသွားပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးရှေ့တွင်ရပ်၍ကြည့်လိုက်၏။

ဆောင်းလှလှ

ဇာတ်စုံအောက်မှခံထားသော အဖြူရောင်ပိုးသားဘော်လီနှင့် စကပ်ထမီ မှာ ဇာအနက်စကိုဖောက်ထားသော ပန်းပွင့်ပုံများအားပေါ်လွင်စေပါ၏။ ပုဝါသိုင်း ထားသောကြောင့် မျက်နှာလေးချည်းပေါ်နေရာ ... ကျွန်မမျက်နှာပွေးပွေးနုနု လေးသည် အနက်ရောင်များကြားထဲမှာ ထင်း၍ လှချင်တိုင်းလှနေပါ၏။

မိတ်ကပ်နှင့်နှုတ်ခမ်းနီကိုတော့ ခပ်ပြေပြေလေးသာလိမ်းချယ်ထားရပါ သည်။ လင်သားကွယ်လွန်ပြီးစမိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အစွမ်းကုန်ချယ်သထားဖို့ မသင့်တော်ဘူးမဟုတ်လား။

အိမ်ဖော်တစ်ယောက်က အခန်းဝမှာလာရပ်သည်အတွက် ကျွန်မမှန်ဂျေမှ အမြန်ခွာလိုက်ရသည်။

“ အသုဘချဖို့ အချိန်နီးပါပြီမလေး ”

“ အေး ... လာပြီ ”

ကျွန်မက မျက်လွှာကိုချကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဟန်အပြည့်ဖြင့် အခန်းထဲ မှလှမ်းထွက်လာခဲ့သည်။

မြင်မား၍ရှည်လျားလှသော လှေကားကြီးမှ အောက်ထပ်သို့တစ်လှမ်း ချင်း နင်းလျှောက်လာသည်အခါ ...

ကျွန်မအား ဂရုဏာသက်သောမျက်လုံးများဖြင့် မော်ကြည့်နေကြသည့် အသုဘရှုပရိသတ်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူတို့သည် မုဆိုးမအသစ်စက်စက် သူဌေးကတော်လေး “ ဒေါ်နန္ဒာနှစ် ” ကို သနားနေကြပေလိမ့်မည်။

“ အသုဘချဖို့ အချိန်ကျပါပြီဒေါ်နန္ဒာ ”

အစ်ကိုကြီးပိုင်စက်ရုံတစ်ခုမှ မန်နေဂျာကိုခွန်မြင့်က လေးစားသောအမူ အရာဖြင့် ကျွန်မကိုလာ၍ အစီရင်ခံရာသည်။

“ ဆရာ့ရုပ်ကလာပ်ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့အားရအောင်ကြည့်လိုက်ပါဦး ဒေါ်နန္ဒာ ”

“ စိတ်ကိုတင်းမထားပါနဲ့ဆရာကတော် ၊ ငိုချင်ရင် အားရအောင်သာငိုချ လိုက်ပါ ”

ကိုခွန်မြင့်နှင့်အတူ သူ့ဇနီးနန်းခမ်းမွန်ကပါ ကျွန်မလက်မောင်းကိုဖေး ကိုင်ရင်း နှစ်သိမ်ရှာသည်။

ကျွန်မသည် နန်းခမ်းမွန်ကိုမှီတွယ်ရင်း ... အိမ်ဂျေဘက်ရှိ အစ်ကိုကြီး အလောင်းပြင်ထားရာနေရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

.....
ဆောင်းလမ်း

ကျွန်မသည် မျက်လွှာကိုချရင်း ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ မော်မကြည့်ပဲ အလောင်းစင်ဂိုဏ်းအထိလျှောက်လာလိုက်၏။ များပြားလှသောအသုဘပို့ပရိသတ်များ၏မျက်လုံးများမှာ ကျွန်မကို ဂရုဏာသက်စွာကြည့်နေကြမည်မှန်သော်လည်း... အချို့သောမျက်ဝန်းများမှာမူ စူးစမ်းသော ၊ သံသယဝင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေကြမည်မှန်း သိထား၍ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအချိန်ဝယ် ... ဘယ်လိုမျက်ဝန်းအကြည့်မျိုးကိုမှ ကျွန်မရင်မဆိုင်ချင်ပါ။

အလောင်းစင်ဘေးတွင် ကျွန်မ ဒူးထောက်၍ထိုင်ချလိုက်သည်။
အသက်ကင်းမဲ့သောအစ်ကိုကြီး၏မျက်နှာကို ကြောင်ငေးကာကြည့်နေမိ၏။
“ ငိုလိုက် ၊ ငိုလိုက်ပါဆရာကတော် ”
“ စိတ်ကိုတင်းမထားနဲ့လေမိန်းကလေး ၊ ငိုချလိုက်ပါကွယ် ”
ကျွန်မကို ငိုဖို့တိုက်တွန်းနေကြပါပကော။

ကျွန်မမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များစီးကျလာသည်။ ကျွန်မ တစ်ချက်ချီက်လိုက်သည်။

စီးကျလာသောမျက်ရည်များမှာ မျက်ရည်အစစ်များဖြစ်ပါသည်။ သည်မျက်ရည်တွေဘာကြောင့်ကျလာတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မသာသိပါသည်။ လောလောဆယ်တော့ ခင်ပွန်းသည်သေဆုံးသည်အတွက်ဝမ်းပန်းတနည်းငိုဂျိုက်နေသော မုဆိုးမလေးအဖြစ် အံ့ဝင်ဝင်ကျဖြစ်သွားရလေပြီ။

သူတို့က အစ်ကိုကြီးအလောင်းကို အခေါင်းထဲသို့သွင်းလိုက်ကြသည်။
အလောင်းကို အလုပ်သမားများက သင်္ချိုင်းအရောက်ထမ်းပို့ကြပါမည်။

သူတို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ဆရာ၏ နောက်ဆုံးခရီးကို အလုပ်သမားများဆန္ဒအတိုင်းလိုက်လျောခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ များပြားလှသောအလုပ်သမားများမှာ သင်္ချိုင်းအရောက် အလောင်းကို တစ်လှည့်စီထမ်း၍ ပို့ဆောင်ကြလိမ့်မည်။

ခြေလျင်လိုက်ပို့သူများက အလောင်းနောက်မှလိုက်ကြကာ ... ကားများက နောက်ဆုံးမှဖြည်းညှင်းစွာမောင်းနှင်၍ အသုဘကိုပို့ဆောင်ခဲ့ကြသည်။

မိုးများကသည်းသည်းမည်းမည်းရွာသွန်းနေကာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှန်မှိုင်းနေပါသည်။

ဆောင်းလှလှ

ကားတန်း၏ရှေ့ဆုံး မားစီးဒီးအနက်ကြီးပေါ်ဝယ် ကျွန်မလိုက်ပါလာခဲ့သည်။ မိုးရေစက်များက ကားမှန်ကိုရိုက်ခတ်လျှက်ဂျိုရာ ကားအတွင်းမှကြည့်လျှင် အပြင်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှန်ဝါးနေ၏။

ခြေလျင်ပို့သူများ၏ ထီးများပေါ်သို့ မိုးရေများက တဖြည်းဖြည်းကျနေသည်။

သင်္ချိုင်းအတွင်းသို့ တိတ်ဆိတ်စွာရွေ့လျားဝင်ရောက်သွားသော အသုဘပို့လူအုပ်ကြီးမှာ ... မကောင်းဆိုးဝါးတစ်သိုက်စည်တန်းလှည့်လည်လာသည်နှင့်တူလှပေ၏။

အလုပ်သမားများက အစ်ကိုကြီးအလောင်းကို မြှုပ်နှံမည့်နေရာအရောက် အုတ်ဂူအကြိုအကြားများကိုဖြတ်သန်းရင်း သယ်ဆောင်သွားကြသည်။

ကျွန်မသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

ကားတစ်စီးတည်းအတူပါလာသော နန်းခမ်းမွန်က ကျွန်မကိုထီးမိုးပေးရင်း ဘေးမှလိုက်ပါလာသည်။

မိုးက တဖြည်းဖြည်းပါး၍သွားပေပြီ။

ဝန်းကျင်ထူသည်ကား မိုးသားတိမ်လိပ်များကြောင့် မှန်မှိုင်းနေဆဲပင်။

လူမှုရေးအရ ဝတ်ကျေတန်းကျေလိုက်ပို့သော ဧည့်သည်များက အသုဘသင်္ချိုင်းရောက်သည်နှင့် ပြန်သွားကြပေပြီ။

နောက်ဆုံးတော့ ... အစ်ကိုကြီး၏လူယုံများ ၊ အလုပ်သမားတချို့ ၊ အုတ်ဂူလုပ်မည်ပန်းရံသမားများနှင့် ကျွန်မသာလျှင် သင်္ချိုင်းမြေမှာကျန်ရစ်ကြတော့သည်။

အစ်ကိုကြီးဦးစစ်နောင်လွမ်း၏အလောင်းကောင်ကို မြေကျင်းထဲသို့ချလိုက်ပေပြီ။

သွားပေတော့အစ်ကိုကြီးရေ ၊ သွားနှင့်ပေတော့ ၊ သံသရာဘဝအဆက်ဆက် ဘယ်တော့မှပြန်မဆုံရပါစေနဲ့၊ ကျွန်မက လှိုက်လှဲစွာနှုတ်ဆက်ဆုတောင်းလိုက်သည်။

မြေဆိုင်ခဲတစ်ဆုပ်ကို ကောက်ယူ၍ အခေါင်းဂျိုရာမြေကျင်းထဲသို့ပစ်ချလိုက်၏။

လေးဘီးအငှားကားလေးတစ်စီးက သချိုင်းရှေ့တွင်ရပ်လိုက်သည်။
အငှားကားတခါးပွင့်လာကာ မိန်းမပျိုတစ်ဦး ကားပေါ်မှဆင်းလာသည်။
သူမသည် ဒူးဆစ်အထိရှည်လျားသော မိုးကာအင်္ကျီအနက်ရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ အင်္ကျီနှင့်တွဲရက်ပါသော မိုးကာဦးထုတ်ကို ဦးခေါင်းဖုံးလုနီးပါးစွတ်ထားရာ ဖြူနုသောမျက်နှာလေးတစ်ခုသာ ထင်း၍ပေါ်နေပေ၏။

သူမသည် သချိုင်းဝင်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်၍ဝင်သွားလေသည်။
မိုးစက်မိုးဖွားများသည် သူမ၏မိုးကာပေါ်သို့ ကျနေလေရာ တပေါက်ပေါက်အသံများမြည်နေ၏။

သူမက ခေတ္တတုံ့ရပ်ကာ သချိုင်းကုန်းထဲသို့ ဟိုဒီလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
တစ်နေရာမှ လူစုစုကိုမြင်လိုက်သည်တွင် သူမက ထိုနေရာသို့လျှောက်သွားလိုက်၏။

အို ... အစ်ကိုကြီးရယ် ၊ ဒီတစ်ခါလည်း သန္တာနောက်ကျရပြန်ပြီကော ၊
သူမက ရင်တွင်းမှ နာကျင်စွာရေရွတ်လိုက်သည်။

သူမသည် ဦးစပ်နှောင်လွမ်း၏အလောင်းမြေချရာအထလျှောက်သွားကာ
မြေကျင်းအစပ်တွင်ရပ်လိုက်သည်။ မြေကြီးများမှာ အခေါင်းဖုံးလုနီးပါး ဖုံးပြီးနေပေပြီ။ အစ်ကိုကြီးရဲ့မျက်နှာကိုတောင် နောက်ဆုံးအနေနဲ့ကြည့်ခွင့်မရလိုက်တော့ပါလား။

သူမက မြေတစ်ဆုပ်ကိုကုန်း၍ကောက်လိုက်ကာ မြေကျင်းထဲသို့ပစ်ချလိုက်သည်။

“ အစ်ကိုကြီးရေ ... အမျှ ... အမျှ ... အမျှ ”

သူမကအသံထွက်၍ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ခေတ် : လူ လ င်

သူမအသံကြောင့် ကျွန်မက မော်၍ကြည့်လိုက်မိ၏။

ကျွန်မ၏မျက်နှာချင်းဆိုင်မြေကျင်းတစ်ဖက်တွင်ရပ်နေသော သူမမျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရသည်။

ထိုမျက်နှာသည် ကျွန်မအလွန်တရာချစ်မြတ်နိုးပြီး ၊ အလွန်တရာလည်း မုန်းတီးစက်ဆုပ်သောမျက်နှာဖြစ်ပါသည်။

ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင် သန္တာတစ်ကလည်း ကျွန်မကိုပြန်အကြည့်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံမိကြသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မုန်းတီးစွာ ၊ စက်ဆုပ်စွာ ၊ ရွံ့ရှာစွာ ... စိုက်ကြည့်နေမိကြ၏။

ကိုခွန်မြင်နှင့်နန်းခမ်းမွန်အပါအဝင် အလုပ်သမားများသည် သူမတို့နှစ်ယောက်ကိုအံ့ဩစွာကြည့်ရင်း ကြောင်ငေးနေမိကြသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်မှာ ...

အသုဘမြေကျင်း၏တစ်ဖက်စီတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ရပ်နေကြသည်။

တစ်ယောက်ကအနက်ရောင်ဇာဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ပိုးပုဝါအနက်ရောင်ကို မျက်နှာပေါ် ရုံရစ်ပတ်ထားသည်။

တစ်ယောက်က ဒူးဆစ်အထိရှည်လျားသောအနက်ရောင်မိုးကာအင်္ကျီကို လွမ်းခြုံထားပြီး ဦးထုပ်ကိုမျက်နှာပေါ် ရုံအုပ်ဆောင်းထားသည်။

ဘေးလူများအဖို့ ...

မြေကျင်းတစ်ဖက်စီတွင်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေကြသော သူမတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်ရသည်မှာ ... လူတစ်ယောက်၏အရိပ်ကို မှန်ထဲတွင်ကိုယ်ခွဲ၍မြင်ရသကဲ့သို့ ခံစားရပေ၏။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကွာခြားသော်လည်း မျက်နှာကား “ တစ်ခုထဲ ” မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏မျက်နှာနှင့် တစ်ခုထဲအလားချွတ်စွပ်ထပ်တူညီသည် သူမမျက်နှာကို အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုမျက်နှာသည် ကျွန်မအလွန်တရာမုန်းတီးစက်ဆုပ်ရသောမျက်နှာ ၊ တနည်းအားဖြင့် ... ကျွန်မ၏မျက်နှာပင်ဖြစ်သည်မို့ ကျွန်မအလွန်တရာချစ်ခင်မြတ်နိုးရသောမျက်နှာလည်းဖြစ်ပါသည်။

.....
ခေတ် : လူ လ န်
.....

မြသေလာမှလူများသည် သန္တာတစ်ဂိုသည်ဟုကြားဘူးသော်လည်း ...
ယခုကဲ့သို့ ကျွန်မနှင့်ယှဉ်၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးခဲ့ကြချေ။ သန္တာတစ်သည်
မြသေလာသို့ ယခုမှ ပတမဆုံးအကြိမ်ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ ဒေါ်သန္တာတစ်ထင်ပါရဲ့ ”

ကိုခွန်မြင့်က တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးဖြစ်သည်အားလျော်စွာ သူမကိုအသိ
အမှတ်ပြုရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

သူမက ကိုခွန်မြင့်ကိုခေါင်းညိတ်ပြုလေသည်။

မှန်ပါသည်။

သန္တာတစ်သည် ကျွန်မ၏တစ်အူတုံဆင်းအစ်မတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။ ပို၍
ရှင်းလင်းစွာဆိုရသော် ကျွန်မနှင့်မိနစ် ၂၀သာကွာခြားသော အမှာညီအစ်မဖြစ်ပါ
သည်။

ကျွန်မသည် မြေကျင်းကိုခြေရင်းဖက်မှပတ်၍ သူမဆီလျှောက်သွားလိုက်
သည်။

“ အတစ် ၊ မင်းရောက်လာတယ်ပေါ့ ”

“ ဟုတ်တယ် ၊ အသုဘလာပို့တာ ”

“ အနှစ်တို့အိမ်မှာ လိုက်တည်းမှာမဟုတ်လားဟင် ”

သူမက ကျွန်မကိုမျက်နှာလွဲထားရာမှ ဆတ်ကနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ အနှစ်တို့အိမ် ၊ ဟုတ်လား ၊ အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ”

အတစ်က လှောင်ရယ်သလို မရယ်ချင်ရယ်ချင်ရယ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်
မမျက်နှာရှိန်းကနဲဖြစ်သွား၏။ သူမအပေါ် မုန်းတီးနေသောစိတ်များသည်လည်း
အဆတစ်ရာမျှပွားလာသည်ဟုထင်မှတ်ရလေသည်။

“ မတည်းပါဘူး ၊ ကိုယ် မြို့ထဲကတည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာတည်းမှာ ၊
အိုကေအင်းတဲ့ ၊ အဲဒီမှာပစ္စည်းတွေထားခဲ့ပြီးမှ ဒီကိုလာခဲ့တာ ”

အတစ် အိမ်ကိုလိုက်မလာဘူးဆို၍ ကျွန်မစိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

“ ကောင်းပြီလေ ၊ တည်းခိုခန်းခကို ကိုယ်ရှင်းပေးလိုက်ပါ့မယ် ၊ မင်း
ဘယ်နှရက်နေမှာလဲ ”

“ ကိုယ် အဲ့လောက်မမဲ့သေးဘူး အနှစ် ၊ အစ်ကိုကြီးရက်လည်ပြီးမှ
ကိုယ်ပြန်မယ် ၊ ဒါပဲ ”

အတစ်က စကားအဆုံးတွင်လှည့်ထွက်ပြီး လာလမ်းအတိုင်းပြန်သွားသည်

ခေတ်လမ်း

သန္တာတစ်သည် သူမကိုစောင့်နေသော အလာတုန်းကဌားလာခဲ့သည်။
လေးဘီးကားလေးပေါ်တက်ကာ ကားတစ်ခုကို ခပ်ပြင်းပြင်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ တည်းခိုခန်းပြန်မယ် ”
ဒရိုင်ဘာကိုပြောလိုက်လေသည်။

၁၉ - - ခုနှစ်၏ တစ်ခုသောညချမ်းဝယ် ရန်ကုန်မြို့၊ ဂျပန်ဆေးရုံ
၌ ဒေါ်နီနီဝင်းဆိုသူအမျိုးသမီးသည် ... အမွှာသမီးလေးနှစ်ဦးကိုဖွားမြင်ခဲ့လေ
သည်။

ထိုနေ့သည် အောက်တိုဘာ ၁-ရက်နေ့ဖြစ်ကာ သောကြာနေ့ဖြစ်ပါသည်။
ကလေးများ၏ဖခင်လောင်းကိုအောင်ဆွေသည် ရင်ခုန်စွာ၊ စိတ်လှုပ်ရှား
စွာဖြင့် ညှော်ခန်းဆောင်၏တန်းလျားပေါ်ဝယ် ဂနာမငြိမ်စွာထိုင်စောင့်နေရှာသည်။
ည၁၂နာရီထိုးလုတွင် သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက် မွေးခန်းထဲမှထွက်လာ
ကာ ...

“ ကိုအောင်ဆွေ ၊ ရှင်မိန်းမ တစ်ယောက်တော့မွေးပြီးပြီ၊ မိန်းကလေး
ရှင် ”

အမွှာမွေးမည်ဆိုတာတော့ ကိုယ်ဝန်ကိုစမ်းသပ်အပ်နှံစဉ်ကတည်းက သိ
ထားပြီးဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အာထရာဆောင်းခေါ် တီဗွီဓာတ်မှန်မပေါ်သေးသည်မို့
မွေးလာမည်ကလေးကို ယောက်ျားလေးလား၊မိန်းကလေးလား ကြိုတင်မသိရှိနိုင်
သေးချေ။

ပထမသမီးလေးကို အောက်တိုဘာ ၁-ရက်နေ့ည ၁၂နာရီထိုးရန် ၁၀
မိနစ်အလိုတွင်မွေးခဲ့သည်။ နောက်ကလေးကိုမွေးဖွားချိန်က ၁၂နာရီ၁၀မိနစ်မို့
နောက်တစ်နေ့ကိုကူးပြောင်းသွားခဲ့ပေပြီ။

ဆေးလေးလေး

သို့နှင့် ... အမှာသမီးလေးနှစ်ယောက်သည် မိနစ် ၂၀ သာခြား၍မွေးဖွားခဲ့သော်လည်း ... တစ်ယောက်ကသောကြာသမီးဖြစ်ကာ ၊ ကျန်တစ်ယောက်က စနေသမီးအဖြစ် နေ့ခြားပြီး လူ့လောကထဲရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကလေးတို့အဖေကိုအောင်ဆွေသည် ကဗျာဆရာတစ်ဦးမို့ သမီးလေးများကိုနာမည်မှည့်ပေးရာတွင် ... ကဗျာဆန်ဆန်၊ စိတ်ကူယဉ်ဆန်ဆန်မှည့်ပေးခဲ့ပါ၏။

သောကြာနေ့မွေးသည့်သမီးလေးကိုတော့ နေ့သင်္ကန်းသင် “သန္တာ”

စနေမွေးသည့်သမီးလေးကျတော့ “နန္ဒာ”

သန္တာက အောက်တိုဘာ ၁-ရက်နေ့မွေးပြီး နံပါတ်တစ်သမီးလေးမို့ သန္တာနောက်မှာ “တစ်” ထည့်ပြီး သန္တာတစ် ။

နန္ဒာ့ကိုတော့ အောက်တိုဘာ ၂-ရက်မွေးသည့်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်၎င်း ၊ နံပါတ် ၂ သမီးလေးဖြစ်၍၎င်း ... နန္ဒာနှစ် ။

အမှာတို့မည်သည် အချင်းတစ်ခုထဲမှမွေးဖွားလာကြသည်မို့ ... ရုပ်ရည် ရူပကာယချင်းတူညီသည်မှာ မဆန်းပါပေ။

အချို့အမှာတို့သည် ရုပ်ချင်းဆင်သည်၊ တူသည်ဟုသာပြောနိုင်ပြီး ... မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း အလွယ်တကူခွဲခြားနိုင်ပါသည်။

အချို့အမှာများကျတော့ အနီးကပ်နေသည့်ဆွေမျိုးသားချင်းများကသာ ခွဲခြားနိုင်ပြီး ... သူစိမ်းများအဖို့တော့ အမြဲတမ်းလူမှားပြီး ဆက်ဆံတတ်ကြသည်။

အလွန်အလွန်ရှားပါးသောအချို့အမှာများမှာတော့ ... တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ခွဲခြားရန်လွန်စွာခဲယဉ်းပြီး မခွဲတတ်နိုင်အောင်ပင်တူညီကြပေ၏။

ထိုသို့သော ရှားပါးသည့်အမှာများထဲတွင် သန္တာတစ်နှင့်နန္ဒာနှစ်ပါဝင်ပါသည်။

အတစ်နှင့်အနှစ်ကို တိတိကျကျခွဲခြားနိုင်သူဆို၍ မေမေဒေါ်နီနီဝင်း တစ်ယောက်သာရှိသည်။ ဖေဖေဦးအောင်ဆွေသည်ပင် အတစ်နှင့်အနှစ်ကို မှန်အောင်မခွဲတတ်ပါ။ အမြဲတမ်းရောထွေးနေတတ်သည်။

.....
ခေတ် : လှ လှ
.....

“ အမေကြီးကျတော့ ဟုတ်လှချည်လားကွာ ၊ ကိုယ်တော့ ကိုယ့်သမီး အရင်းတွေကိုတောင် ဘယ်ဟာအကြီးမ ၊ ဘယ်ဟာအငယ်မ မခွဲတတ်ဘူး၊ အမေ ကြီးကတော့ ဘယ်လိုလုပ်ခွဲပြီးသိလဲဟင် ”

“ နီနီက မွေးထားတဲ့အမေပဲကိုရဲ့ ၊ အာရုံနဲ့ခွဲပြီးသိတာပေါ့ ”

“ အာရုံနဲ့သိတယ် ”

“ ဟုတ်တယ် ၊ သမီးနှစ်ယောက်ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး နီနီရင်မှာခံစားကြည့် လိုက်ရင် ဘယ်ဟာအတစ် ၊ ဘယ်ဟာအနှစ်ဆိုတာ တန်းသိလာတာပဲကိုရဲ့ ”

“ အင်း ... ဒါဟာ မင်းတို့မိန်းမတွေရဲ့ အားသာချက်ပဲ၊ ကိုးလဆယ်လ လွယ်ပြီးဒုက္ခခံမွေးပေးရတဲ့အမေတွေအတွက် ဘုရားသခင်ရဲ့ဆုလာဘ်ပေါ့လေ ”

သည်လောကတွင် အတစ်နှင့်အနှစ်ကို မေမေတစ်ယောက်သာ ခွဲခြားပြီး သိနိုင်သည်။

ယခုတော့ ... မေမေဆုံးပါးသွားပါပြီ။ ဖေဖေရော၊မေမေရောမရှိကြတော့ အတစ်နှင့်အနှစ်ကို ခွဲခြားသိနိုင်သောလူသားဟူ၍ ဤလောက၌ နှစ်ဦးထဲ သာကျန်ပါတော့သည်။

ထိုနှစ်ဦးကတော့ ... သန္တာတစ်နှင့်နန္ဒာနှစ်မည်သော သူတို့ညီအစ်မကိုယ် တိုင်ပင်ဖြစ်ပါသတည်း။

အချင်းတစ်ခုထဲမှမွေးဖွားလာသောအမွှာများဖြစ်၍ ရုပ်လက္ခဏာတူညီသည် မှာမဆန်းပါပေ။ အပြင်ပန်း ဗဟိဒ္ဓသဘောသာဖြစ်သည်။

အတွင်းအဇုတ္တစိတ်သဘောကရော တူညီနိုင်ပါ့မလား။ အမွှာပင်ဖြစ်စေ ခန္ဓာတစ်ခုစီနှင့်လူသားနှစ်ဦးမို့ အတွင်းစိတ်ဓာတ်ချင်းကတော့ ကွဲပြားခြားနားသွား သည်ပင်။

သန္တာတစ်နှင့်နန္ဒာနှစ်ကိုပင်ကြည့်ပါ။

အမွှာဖြစ်သော်လည်း လူသားတို့၏ပြုကုဒိန်သတ်မှတ်ချက်အရ တစ်နေ့စီ တစ်ရက်စီမွေးခဲ့ကြသည်။ အောက်တိုဘာ၁-ရက် သောကြာနှင့် အောက်တိုဘာ ၂-ရက် စနေ။

ဝေဒပညာအမြင်အရ ဆိုပါလျှင်လည်း ...

ဆောင်းလှလှ

သန္တာတစ်မွှေးသည်အချိန်တွင်ရှိသည် ဂြိုဟ်၊နက္ခတ်၊တာရာတို့တည်နေပုံ နှင့် နန္ဒာနှစ်မွှေးချိန်တွင်တည်နေပုံတို့ ကွာခြားသွားရပြီ။

မဟာဘုတ်ဗေဒင်ပညာအရလည်း သန္တာတစ်မှာ ပုတိဖွားဖြစ်ပြီး ... နန္ဒာ နှစ်မှာ သိုက်ဖွားဖြစ်နေသည်။

ဂဏန်းဗေဒင်အမြင်တွင်လည်း ၁-ဂဏန်းသမားနှင့် ၂-ဂဏန်းသမား ဘဝအခြေချင်းကွာခြားပါသည်။

မွှေးနေ့ ၊ မွှေးရက် ၊ မွှေးချိန်အရဖြစ်ပေါ်လာရသော ဗေဒင်နက္ခတ် အမြင်များသည်လည်း သူတို့ဘဝကိုအမှန်တကယ်ရိုက်ခတ်ခဲ့ပါသည်။

ရုပ်ရည်ချင်းခွဲမရအောင်တူသော်လည်း ... သည်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် မတူ ညီနိုင်သည်။ကွာခြားချက်များရှိပါသေး၏။

လက်ဗွေရာ ။

လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မည်သည်အခါမှ လက်ဗွေရာမတူညီနိုင်ပါ။ သန္တာ တစ်နှင့်နန္ဒာနှစ်တို့သည်လည်း လက်ဗွေရာချင်းကွာခြားပါသည်။

သို့ရာတွင် ... အကြောင်းကိစ္စတိုင်း လက်ဗွေစစ်ဆေးနေခြင်းမရှိပါ၍ လူစားထိုးလိမ်လည်ရန် လွယ်ကူခဲ့သည်။

သူတို့သည် သူတို့ဘဝတလျှောက်လုံးတွင် တစ်ယောက်နေရာတစ်ယောက် အစားထိုး၍ ... လိမ်လည်လှည့်ဖျားခဲ့သောလုပ်ရပ်ပေါင်းများစွာကို ပြုမူခဲ့ကြဘူး လေသည်။

ကလေးဘဝက ကျောင်းမှသူငယ်ချင်းများအပေါ် လူချင်းလဲ၍နောက် ပြောင်ခြင်း ၊ဆရာ ဆရာမများကို ပုံမှားရိုက်၍လှည့်ဖျားခြင်း ၊ ဈေးဆိုင်များတွင် အကြောင်ရိုက်၍ လူလည်ကျခြင်းများမှာ ... အတစ်နှင့်အနှစ်တို့နှစ်ဦးထဲသာတတ် နိုင်သော ကိုယ်ပိုင်ကစားနည်းများဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

စောင့်လှလှ

သူတို့ဘဝတွင် ပထမဆုံးသော အကြီးကျယ်ဆုံးပုံမှားရိုက်လိမ်လည်မှုကြီးကို ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေဆိုသည်နှင့်တွင် ကျူးလွန်ခဲ့ကြပါသည်။

စင်စစ် ... ထိုနှစ်ဆယ်တန်းစာမေးပွဲသည် အနှစ်အတွက် ဒုတိယအကြိမ်ဖြေဆိုခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ထို့အရင်တစ်နှစ်က အတစ်ရော အနှစ်ပါ ဆယ်တန်းကို တစ်ပြိုင်တည်းဖြေဆိုခဲ့ကြသည်။

အနှစ် ကျပါသည်။

ပညာရေးဖက်တွင် အတစ်ကပို၍တော်ကာ ထူးချွန်သည်။ ယခုလည်း ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို အတစ်တစ်ယောက်ပဲ ဂုဏ်ထူးနှစ်ခုဖြင့်အောင်မြင်သွားသည်။ အနှစ်က ကျကျန်ခဲ့သည်။

ကျောင်းစာတွင်ပို၍တော်သဖြင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်ထဲတွင် အတစ်ကပို၍ သာလွန်တယ်လို့တော့ပြော၍မရပါ။

အတစ်သည် စာကျက်နိုင်ပြီး မှတ်ဉာဏ်ကောင်း၍သာ ကျောင်းစာဖက်မှာ ထူးချွန်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်အရာမှာတော့ အနှစ်ကိုမမီပါချေ။ အနှစ်လှည့်ဖျားသမျှကို အတစ်ကခံရသည်ချည်းသာဖြစ်သည်။ ပြင်ပဗဟုသုတနှင့်လူမှုဆက်ဆံရေးမှာ အနှစ်ကပို၍သာသည်။

ယခုလည်း ... ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို အနှစ် ဒုတိယအကြိမ်ဖြေရမည်။ အချိန်တွင် ... အနှစ်၏စီစဉ်ဖန်တီးမှုများကြား၌ အတစ်တစ်ယောက် ကန့်လန့်ကန့်လန့်ပါလာရပြန်လေပြီ။

“ ဟေ့အေး ၊ ကိုယ်ကြောက်တယ် ၊ မလုပ်ရဲပါဘူး ၊ အခန်းစောင့်တဲ့ ဆရာမတွေသိသွားရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”

“ ဘာသိစရာအကြောင်းရှိလဲ ၊ သူတို့မျက်စိထဲမှာ သန္တာတစ်ဟာလဲနန္ဒာနှစ်ပဲ ၊ နန္ဒာနှစ်ဟာလဲသန္တာတစ်ပဲ ၊ မင်းနဲ့ကိုယ်ဟာ လူတိုင်းအတွက် မျက်နှာတစ်ခုထဲနဲ့လူနှစ်ယောက်ပါအတစ်ရဲ့ ”

“ ဖြစ်ပါ့မလားဟယ် ”

“ ဖြစ်တယ်အတစ် ၊ ဟောဒီမှာ စာမေးပွဲဖြေဆိုခွင့်ကဒ်ပြား ၊ ဒီပေါ်မှာ ကပ်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံဟာ တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်သူမဆိုဖြစ်နိုင်တယ် ”

“ အဲဒါထားပါတော့ ၊ တို့နှစ်ယောက်က လက်ရေးချင်းမတူဘူးလေ ၊ မင်းကိုယ်စား ကိုယ်ဖြေပေးရမယ်ဆိုတော့ ”

.....
ဆောင်လှလင်
.....

“ ကျွတ် - တုံးပါပေအတစ်ရာ ၊ အဖြေလွှာစစ်မယ်ဆရာက တစ်ဘာ
သာတစ်ယောက်စီဟ ၊ လက်ရေးမတူတာကို ဘယ်သူသိမှာတုန်း ၊ ဒီမယ်အတစ် ၊
မင်းနဲ့ကိုယ်ဟာ ညီအစ်မပါ ၊ ညီအစ်မမှ အမှာညီအစ်မပါ ၊ မင်းကအောင်သွား
ပြီး ကိုယ်ကတစ်နှစ်ကျကျန်ခဲ့ရပြီ ၊ ကိုယ် ဒီနှစ် ဆက်ကျမှာကို မင်းမြင်ချင်သ
လား ၊ ကိုယ်ညီမလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ မင်း ဒါလောက်မှမစာနာနိုင်တော့
ဘူးလား ၊ ဟင် - အတစ် ”

အတစ်က ချိန်းချောက်၍တစ်မျိုး၊ အသနားခံ၍တစ်မျိုး လှည့်ပတ်၍ပြော
လိုက်သည်အခါ ... အနှစ်စီမံသည်အတိုင်း အတစ်လိုက်နာခဲ့ရလေသည်။

ဓာတုဗေဒချင့်ဇီဝဗေဒဘာသာပြေဆိုသည်ရက်နှစ်ရက်တွင် နန္ဒာနှစ်အဖြစ်
ဟန်ဆောင်၍ သန္တာတစ်ကစာမေးပွဲခန်းထဲဝင်ကာ ကိုယ်စားပြေဆိုပေးခဲ့ပါလေ၏။
ပုံဆွဲညံ့သောအနှစ်အတွက် အားနည်းသောဘာသာရပ်နှစ်ခုဖြစ်လေသည်။

အောင်စာရင်းထွက်သည်အခါ ဇီဝဗေဒဘာသာဂုဏ်ထူးဖြင့် နန္ဒာနှစ်
အောင်မြင်သွားလေသည်။

ထိုမျှကြီးကျယ်သောလိမ်လည်မှုကြီးကို မည်သူမျှမရိပ်မိလိုက်ပါချေ။
ထိုဖြစ်ရပ်အတွက် မေမေပြောခဲ့သောစကားများမှာမှတ်သားစရာကောင်းပါ
သည်။

“ စာမေးပွဲအောင်ပေမယ် ကိုယ်အရည်အချင်းနဲ့မှမဟုတ်ပဲ၊ အနှစ်အတွက်
ဂုဏ်ယူစရာမရှိပါဘူး ၊ အေး ... သမီးအတစ်ကိုမေမေပြောရဦးမယ် ၊ အနှစ်ကို ဒါ
မျိုးကြပ်ကြပ်အလိုလိုက် ၊ တစ်နေ့ သမီးအတစ်ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ် ၊ အနှစ်က
အတစ်ကို ပုံမှားရိုက်ပြီး ရောင်းစားသွားလိမ့်မယ် ၊ အနှစ်က လည်လွန်းတယ်၊
အနှစ်အတွက် ကိုယ်ဘဝတစ်ခုလုံးပုံပြီး အလိုမလိုက်မိစေနဲ့သမီး ”

မေမေဆုံးမခဲ့သည်စကားများမှာ နိမိတ်စကားများသဖွယ် မှန်ကန်လွန်းခဲ့
ပါလေသည်။

သို့သော် ... ဒါတွေကို မေမေသိမသွားခဲ့ပါ။

အတစ်၏အသည်းနှလုံးကိုနင်းချေပြီးမှ အောင်မြင်မှုကိုအရယူသွားသည်
အနှစ်၏ယုတ်မာရက်စက်မှုများကို မေမေမသိနိုင်တော့ပေ။ ထိုအချိန်တွင် မေမေ
ဒေါ်နီနီဝင်းကွယ်လွန်ခဲ့လေပြီ။

အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်အဟောင်းများကိုပယ်ဖျက်၍ ... နိုင်ငံသားစိစစ်ရေး
ကဒ်ပြားအသစ်များဖြင့်လဲလှယ်ပေးစဉ်ကာလက ...

လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာနမှ ဝန်ထမ်းများသည် ရပ်ကွက်များထဲအထိ
ကွင်းဆင်းကာ နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကဒ်ပြားအသစ်များကို နေ့ချင်းပြီးရရှိအောင်
ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါသည်။

သူတို့ရပ်ကွက်တွင် ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံ၌စုဝေးစေကာ သုံးရက်တိတိဆောင်
ရွက်ပေးခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က အနှစ်နေမကောင်းဖြစ်နေသည်။

အတစ်ကတော့ ပထမဆုံးရက်မှာပင် မှတ်ပုံတင်အဟောင်းအပ်နှံခြင်း ၊
ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးခြင်းကိစ္စများလုပ်ဆောင်ပြီးသွားသည်။

နောက်ဆုံးရက်အထိ အိပ်ယာထဲမှ ထလိုမရသေးသည့်အနှစ်သည် ထုံးစံ
အတိုင်း အကူအညီတောင်းသယောင်နှင့် အတစ်ကိုခိုင်စေပါတော့သည်။

“ အတစ်ရယ် ၊ မင်းပဲ ကိုယ့်ကိုယ်စားသွားလိုက်ပါတော့ ”

“ ဘယ်ဖြစ်မလဲအနှစ်ရဲ့ ၊ ဟိုမှာဓာတ်ပုံရိုက်ရမယ် ၊ လက်ဗွေနှိပ်ရမယ်”

“ ဘာဖြစ်သေးလဲကွာ ၊ မင်းဟာလဲကိုယ်ပါပဲ ၊ သွားပေးပါအတစ်ရယ်
နော် ၊ နောက်ဆိုရင် လဝကရုံးအထိလိုက်လုပ်နေရမှာစိုးလို့ပါ။ ကိုယ်ဘယ်လိုမှ
သွားလို့မဖြစ်တာမင်းအမြင်ပဲ ၊ ဒါလောက်သွေးတွေဆင်းနေတာ ”

အနှစ်မှာ မီးယပ်သွေးဆင်းများသည်ရောဂါရှိ၏။ တစ်လတစ်ခါ ဓမ္မတာ
ပေါ်ချိန်တိုင်း သုံးရက်လောက် အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်မထွက်ပဲ နားနေရတတ်သည်။
ညီမရောဂါကို သိနေသည်မို့ အတစ်ငြင်းလို့မရတော့ပြန်ပေ။

အလွန်တရာအရေးကြီးသည့်ကိစ္စမျိုးဟုလည်း မမှတ်ယူပါသဖြင့် အနှစ်
ကိုယ်စား ဓမ္မာရုံသို့သွားခဲ့သည်။

နန္ဒာနှစ်အဖြစ်ဟန်ဆောင်ကာ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံခဲ့ပြီး ၊ လက်ဗွေရာများလဲ
ပေးခဲ့ပါ၏။

ထိုလုပ်ရပ်သည် ... သူတို့ညီအစ်မအတွက် ကြမ္မာငင်သောအဖြစ်ဆိုး
တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း နောင်နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာမှ အဖြေပေါ်ခဲ့ပါတော့သည်။

လူချင်းလဲ၍ ပုံမှားရိုက်သည့်လုပ်ရပ်များ ကျူးလွန်ခဲ့ရာတွင် နန္ဒာနှစ်၏ စီစဉ်ပေးမှုများအတိုင်း လုပ်ဆောင်ခဲ့ရသည်ချည်းဖြစ်၏။

အတစ်သည် သူမလုပ်ရပ်ကြောင့် မည်သည့်အကျိုးဆက်ဖြစ်လာမည်ကို လည်း ကြိုမတွေးတတ်ခဲ့ပေ။ အတစ်စိတ်ထဲမှာ ညီမကိုရိုးသားစွာကူညီပေးခဲ့ခြင်း သာဖြစ်သည်။

အတစ်သည် ရံဖန်ရံခါအနှစ်အဖြစ်ဟန်ဆောင်လျှပ်ရှားပေးခဲ့သလို ... သူမကွယ်ရာတွင် အနှစ်က သူမဟန်ဆောင်၍လျှပ်ရှားနေခြင်းမျိုးမရှိနိုင်ဘူးလား။ ရိုးသားသောအတစ်သည် တွေးပင်မတွေးမိခဲ့ပေ။

အကယ်၍ ... အတစ်မည်သောသန္တာတစ်သည် အမိန့်အာဏာရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါက ... နန္ဒာနှစ်သည် သန္တာတစ်အဖြစ်ဟန်ဆောင်ကာ အစ်မဖြစ်သူ၏ အာဏာကိုအလွဲသုံးစားပြုမည်မှာ အမှန်ပင်တည်း။ ယခုတော့ အတစ်သည် ရုံး တစ်ရုံးမှ သာမန်စာရေးမလေးတစ်ဦးသာဖြစ်ခဲ့၍ တော်ပေသေးသည်။ သန္တာတစ် ဘဝမှာ အမိန့်အာဏာငွေကြေးဥစ္စာစနစ်သည် မက်မောလောက်စရာအနေအထား တစ်ခုမှမရှိခဲ့ပေ။ ဘာမှမက်မောစရာမရှိ၍လည်း အနှစ်သည် အတစ်အဖြစ်ဟန် ဆောင်စရာမလိုခဲ့ပေ။

သို့သော် ... ထိုအနေအထားသည် အစ်ကိုကြီးစင်နောင်လွမ်းနှင့် မပတ် သက်ခင်အချိန်အထိသာဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သူတို့ညီအစ်မဘဝထဲသို့ ရှမ်းသူဌေးလေးစင်နောင်လွမ်း ဝင်ရောက်လာ သည့်အခါတွင်တော့ ...

အနှစ်သည် အတစ်၏အသည်းနှလုံးကိုခိုးယူ၍ သူမရင်မှာ တပ်ဆင်ခဲ့ လေတော့သတည်း ။

သူ ဘာဖြစ်လို့ရောက်လာတာလဲ။
အစ်ကိုကြီး၏အသုဘကို အတစ်ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မလုံးဝမမျှော်
လင့်ခဲ့ပေ။

အတစ်တစ်ယောက် အဝေးမှနေ၍သာ အစ်ကိုကြီးအတွက် ဝမ်းနည်းယူ
ကြီးမရဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟုထင်ခဲ့သည်။

မြသေလာကို အတစ်ရောက်အောင်လာရဲမည်မထင်ခဲ့။

စင်စစ် ... မြသေလာသည် အတစ်အတွက် သူစိမ်းနယ်မြေသာဖြစ်သည်။
အတစ်ကိုကြီးဆိုမည်သူမရှိသည် နေရာ။

အစ်ကိုကြီးသာရှိသေးလျှင်တော့ အတစ်ကိုလိုလားစွာကြိုဆိုကောင်း ကြို
ဆိုပေလိမ့်မည်။ ဒါပေမယ့် ... အတစ်သည် အစ်ကိုကြီးရှိစဉ်ကပင် မြသေလာသို့
ခြေချရန်မကြိုးစားခဲ့ပါ။

မြသေလာသို့ အတစ်ရောက်မလာခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်မရှိနေ၍လည်းဖြစ်ပါ
သည်။ သူမမုန်းတီးသည်ကျွန်မတစ်ယောက်လုံးရှိနေသောမြေသို့ အတစ်ခြေမချရဲ
တာကို ကျွန်မကတော့သဘောပေါက်သည်။ အတစ်သည်မြသေလာသို့လာ၍
“ **အစ်ကိုကြီး၏စည်းစိမ်ချမ်းသာများနှင့်ကျွန်မ** ” ကိုယှဉ်တွဲ၍မြင်လိုမည်မဟုတ်ပေ
မြင်လိုစိတ်လည်းရှိမည်မဟုတ်ပါ။

သို့ပါလျက် ...

သူမကိုကြိုဆိုမည် အစ်ကိုကြီးရှိစဉ်ကပင် ရောက်မလာခဲ့သောအတစ်
သည် ... တစ်ဦးတည်းသောကြိုဆိုမည်သူကွယ်လွန်သွားချိန်ကျမှ မြသေလာသို့
အဘယ်ကြောင့်ရောက်လာရသနည်း။ အတစ်မှာ ဘယ်ကသတ္တိတွေဝင်လာသနည်း။

အတစ် ... မင်းမှာ အကြံအစည်ရှိကောင်းရှိမယ်။ ဒါပေမယ့် မြသေလာ
လိုနေရာမျိုးမှာ အနှစ်ကိုမင်းလာယှဉ်လို့မရဘူးကွဲ့။

.....
ခေတ်မီလူလင်
.....

ကျွန်မသည်အတစ်ရောက်လာခြင်းအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားစွာယောက်ယက်
ခတ်တွေးတောနေရင်း ထိုင်ရာမှ ဆတ်ကနဲထလိုက်၏။

အတစ်တည်းခိုနေတဲ့နေရာကို ကျွန်မသွားမှဖြစ်မည်။

အတစ်သည်အိမ်ကြီးကိုရောက်မလာခင် ကျွန်မကသူ့ဆီသွားထားမှဖြစ်မည်

“ **သေလာမြိုင်** ” ဆိုတဲ့သည်အိမ်ကြီးရဲ့ ကြီးကျယ်ခန်းနားပုံတွေအစ်ကို
ကြီးရဲ့စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကို အတစ်မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မြင်သွားမှာစိုးလို့ပါ။ မြင်ရုံ
လေးမြင်တာကိုတောင် တွန့်တိုတယ်လို့မထင်ပါနဲ့ကွယ် ၊ မင်းမှာအဘိဇ္ဇာတွေပွား
ပြီး ငရဲရောက်နေမှာစိုးလို့ပါ။ ကိုယ်ကိုမနာလိုစိတ်တွေနဲ့ မင်းစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့
ပါကွယ်။

ကျွန်မက အပြင်ထွက်ရန် အပေါ်မှထပ်ဝတ်ဖို့အနွေးထည်ရွေးရန်အတွက်
မတ်ရပ်ဘီရိုကြီးတစ်လုံးဆီလျှောက်သွားလိုက်သည်။

ဘီရိုကိုဖွင့်လိုက်သည်အခါ ... ဘီရိုနှင့်အပြည့်တန်းစီချိတ်ဆွဲထားသော
တန်ဖိုးကြီးအနွေးထည်မျိုးစုံကိုမြင်လိုက်ရ၏။ မြသေလာလို ရာသီဥတုအေးမြတဲ့
ဂျမ်းတောင်တန်းဒေသမှာ အနွေးထည်သည် မရှိမဖြစ်လိုအပ်သောအသုံးအဆောင်
တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

အရောင်အသွေးစုံလှသော အနွေးထည်များစွာကြားမှ အဖြူရောင်သိုးမွေး
ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကိုဆွဲယူလိုက်သည်။

ကြည့်စမ်း ၊ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ ၊

မျက်စိထဲတွင်အမြင်တည်၍ ရွေးယူလိုက်သောအနွေးထည်လေးမှာ အဖြူ
ရောင်သိုးမွေးကုတ်အင်္ကျီဖြစ်နေသည်။ တစ်ထည်လုံးကိုသိုးမွေးအစစ်ဖြင့်ယက်လုပ်
ထားသောသိုးမွေးထည်ကလေး။ တင်ပါးဖုံးသည်ထိဂျည်လျားကာအချမ်းလုံလှသည်။
ကျွန်မကသိုးမွေးကုတ်အင်္ကျီကိုအပေါ်မှထပ်ဝတ်၍ မှန်ဂျေမှာရပ်ကြည့်လိုက်သည်။

လည်ပင်းကော်လာမှ သိုးမွေးနုနုလေးများကြားတွင် ကျွန်မ၏လည်ပင်းမှာ
မြှုပ်နေသည်။ သည်လိုကျပြန်တော့ ဂွမ်းပုံထဲကျနေသည် ဆင်စွယ်ပန်းပုရုပ်လေး
လို ကျွန်မမှာ တစ်မျိုးလှနေပြန်ပါ၏။

သည်သိုးမွေးကုတ်အင်္ကျီလေးကို အစ်ကိုကြီးစပ်နောင်လွမ်းက မင်္ဂလာဦး
လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အစ်ကိုကြီးနောက်သို့ကျွန်မလိုက်
လာသည်နေ့က ... ပြင်ဦးလွင်မှအတွက်တွင် အစ်ကိုကြီးကိုယ်တိုင် ကျွန်မကိုလွမ်း
ခြုံပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

.....
ခေတ် : လှလှ
.....

စစ်နောင်လွမ်းက ကားကိုအရှိန်လျှော့၍ လမ်းဘေးသို့ထိုးရပ်လိုက်သည်။
ကားသည်လမ်းဘေးရှိအရိပ်ကောင်းသောကျွန်းပင်ကြီးများအောက်တွင်ရပ်သွားသည်။

ကျွန်မက အစ်ကိုကြီးကိုလှည့်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ ဘာဖြစ်လို့လဲအစ်ကိုကြီး ၊ ကားပျက်လို့လား ”

“ ကားမပျက်ပါဘူးကွယ် ၊ အောက်ကိုခဏဆင်းပါဦးသန္တာ ”

အစ်ကိုကြီးက သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကားတခါးကိုဖွင့်၍ အောက်ကိုဆင်း
သွားသည်။ ကျွန်မလည်း ကားအောက်ဆင်းလိုက်၏။

ရှုခင်းမှာ လှချင်တိုင်းလှနေသည်။

ကားရပ်ထားသည့်နေရာမှာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို အပေါ်စီးမှမြင်နေရ
သော **View Point** ဖြစ်ပါ၏။

မြေလိမ်မြေကောက်လမ်းကလေးများသည် တောင်စဉ်တောင်တန်းများကို
ကွေ့ပတ်ရစ်တွယ်လျှက်ရှိ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိတောင်ကြောကြီးများတွင်တော့နှင်းမြူ
များရစ်သိုင်းနေလေသည်။

မြေပြန့်သူ့ကျွန်မအတွက် ဆန်းသစ်သောရှုခင်းမို့ ကျွန်မမှာဝန်းကျင်တစ်
ခုလုံးကို တစ်ကိုယ်လုံးပတ်ချာလှည့်၍မဝတမ်းငေးမောကြည့်နေမိတော့၏။

“ သန္တာ ”

အစ်ကိုကြီးခေါ်သံကြောင့် ကျွန်မလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်မငေးမောနေစဉ်တွင် ကားနောက်ခန်းကိုဖွင့်၍ တစ်ခုထုတ်ယူခဲ့တာ
ကိုသိလိုက်သည်။ အစ်ကိုကြီးလက်ထဲမှာ ပလတ်စတစ်အိတ်အကောင်းစားတစ်လုံး။

အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မကိုတပ်မက်စွာပြုံးကြည့်ရင်းမှ အိတ်ကိုဖွင့်၍ အထဲမှ
အရာကိုထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ ဟယ် ... လှလိုက်တာ ”

ကျွန်မက အစ်ကိုကြီးလက်ထဲမှသိုးမွေးအနွေးထည်လေးကိုကြည့်ပြီးလွတ်
ကနဲရေရွတ်လိုက်သည်။

“ ဒါ သန္တာ့အတွက် အစ်ကိုကြီးစီစဉ်ထားတဲ့ မင်္ဂလာဦးလက်ဆောင် ”

“ အို ”

“ သိုးမွေးအစစ်နဲ့သီးသန့်အပ်ထားရတာသန္တာ ၊ ဒီအင်္ကျီပြီးဘို့ခြောက်လ
စောင့်ရတယ် ”

..... **ခေတ် : လှလှ** .....

“ အစ်ကိုကြီးရယ် ”

“ အစ်ကိုကြီးချုံပေးမယ်နော် ၊ သန္တာဟိုဖက်လှည့် ”

အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မပခုံးပေါ်တွင် သိုးမွေးကုတ်အင်္ကျီလေးကိုယုယစွာ လှမ်းချုံပေးခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် အစ်ကိုကြီးကိုကျောခိုင်းထားရက်မှ မျက်ရည်ဝဲလာမိသည်။ သန္တာအတွက်တဲ့။ သန္တာအတွက်စီစဉ်ထားတဲ့ မင်္ဂလာဦးလက်ဆောင်တဲ့လားရှင်။

အစ်ကိုကြီးနှုတ်မှ **သန္တာ**ဆိုသည်ခေါ်သံတစ်ခွန်းထွက်လာတိုင်း ကျွန်မရင်မှာ ဒိတ်ကနဲ - ဒိတ်ကနဲခုန်သွားရသည်။

၂ညတာပေါင်းသင်းခဲ့ပြီးသည်တိုင် ... အစ်ကိုကြီးသည် ကျွန်မကို **“ သန္တာတစ်မဟုတ်မှန်း ”** မသိသေး။

ကျွန်မသည် **“ နန္ဒာနှစ်ဖြစ်ကြောင်း ”** အစ်ကိုကြီးလုံးဝမသိသေးပါ။

အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မကိုပခုံးမှဆွဲကိုင်၍ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် လှည့်လိုက်သည်။

“ သန္တာနဲ့သိပ်လိုက်တာပဲကွာ ၊ ဟင် - သန္တာ ၊ မျက်နှာမကောင်းပါလား ၊ ခေါင်းမူးလို့လားဟင် ”

“ မဟုတ်ပါဘူးအစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဂျှမ်းတွေကလှလို့သန္တာငေးနေတာပါ ”

“ ဟုတ်တယ် ၊ သိပ်လှတယ်သန္တာ ၊ တောင်ပေါ်သားအစ်ကိုကြီးအတွက် တောင် ဘယ်တော့မှမရိုးနိုင်တဲ့ဂျှမ်းတွေပေါ့ ၊ သန္တာလိုရန်ကုန်သူအတွက်တော့ အမြင်ဆန်းနေဦးမှာပေါ့လေ ”

“ ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကိုကြီး ”

“ ဟောဟိုကတောင်တန်းကြီးအဆုံးမှာ အစ်ကိုကြီးတို့မြသေလာဂိုတယ် ”

အစ်ကိုကြီးက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအစွန်းမှတော့အုပ်မှိုင်းမှိုင်းဆီသို့လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်းပြောသည်။

“ ကဲ ... သွားလိုက်ကြဦးစို့သန္တာ ၊ မြသေလာကိုမိုးမချုပ်ခင်ရောက်မှ ကောင်းမယ် ”

အစ်ကိုကြီး၏ **Surf** ကားအပြာကြီးပေါ်သို့ပြန်တက်ခဲ့ကြသည်။

ကားပေါ်မတက်ခင် ကားနောက်ကြည့်မှန်တွင်ပေါ်လာသည့် ကျွန်မ၏ လှပသောပုံရိပ်ကိုခဏမျှငေးနေလိုက်မိသေးသည်။ သိုးမွေးအင်္ကျီဖြူဖြူနှင့်ယှဉ်တော့ ကျွန်မအသားအရည်မှာ ဆင်စွယ်နှစ်ကလေးလို ပြေပြေကလေးဝင်း၍ဝါနေသည်။

ဆောင်းလမ်း

ယခုလည်း မှန်ထဲမှကျန်မ၏ပုံရိပ်သည် လွန်ခဲ့သည် ။ နှစ်ကအတိုင်းလှနေဆဲ ။ နုနေဆဲပင် ။

ကျွန်မက အတွေးများကိုဖယ်ထုတ်ကာ မှန်ဂျေ့မှခွာလိုက်သည်။

ကျွန်းသားလှေကားကြီးအတိုင်း အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့၏။

အိမ်တစ်အိမ်လုံးနှင့် ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးမှာတော့ ဂျိသမျှမီးချောင်းများထွန်းထားသည့်အတွက် လင်းထိန်နေလေသည်။ အသုဘအိမ်ဖြစ်၍ နေရာအနှံ့မီးများထွန်းထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

မနေ့ညကအထိ ... အလောင်းစောင့်သည်ယောက်ျားများ၏ဖဲဝိုင်းများဖြင့် စည်ကားနေခဲ့သေးသည်။ အလောင်းမြေကျပြီးသည်ယနေ့တွင်တော့ ကျွန်မက ဖဲဝိုင်းလုပ်ခွင့်မပြုတော့ပါ။

နံရံမှာချိတ်ထားသည့်ကားသော့ကိုဖြုတ်၍ ဂိုဒေါင်ထဲမှကားကိုထုတ်ကာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်မောင်း၍ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

အတစ်ဆီသို့ ...

အတစ်တည်းခိုရာ အိုကေအင်း ဆီသို့ပါ။

လက်မှနာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ညရ-နာရီသာရှိသေးသည်။

အတစ်ရေ ... မင်းနဲ့စာရင်းရှင်းဖို့ ကိုယ်လာပြီကွဲ့ ။

တည်းခိုရာ အိုကေအင်း **OK Inn** ဆီသို့ပြန်ရောက်သည်ထိ မိုးကမတိတ်
သေးပေ။

တက်စီက ဟိုတယ်အဆောက်အဦးရှေ့တည့်တည့်တွင်ရပ်ပေးလိုက်သည်။
ကားပေါ်မှဆင်းလာသောသန္တာတစ်ကို ဧည့်ကြိုလူငယ်လေးကထီးဖြင့်ထွက်ကြိုပြီး
ဟိုတယ်အဆောက်အဦးအောက်ရောက်သည်ထိ ထီးမိုး၍ပို့ပေးပါ၏။

သန္တာတစ်က ဝတ်ထားသောမိုးကာအင်္ကျီကိုချွတ်၍ ဧည့်ကြိုလူငယ်ကိုပေး
လိုက်သည်။

“ ကျေးဇူးပါပဲကွယ် ”

မိုးကာအင်္ကျီမှာ ဟိုတယ်သို့ရောက်ရောက်ချင်း ငှားဝတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။
မြသေလာသို့ရောက်သည်နှင့် ဤအိုကေအင်းတွင်အခန်းယူကာသချိုင်းသို့ချက်ချင်း
ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တည်းခိုရမည့်အခန်းကိုပင်မဝင်ဖြစ်ပဲ ... ပစ္စည်းများအပ်
ထားခဲ့ကာ အသုဘအမိသွားရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ... အစ်ကိုကြီးနှင့်ပတ်သက်လေတိုင်းနောက်ကျရမြဲဖြစ်သည်
သန္တာတစ်၏ကံတရားအတိုင်း ... အစ်ကိုကြီး၏အသက်မဲ့မျက်နှာလေးကိုပင်
နောက်ဆုံးအနေနှင့်မြင်ခွင့်မရခဲ့ပေ။

ဧည့်ကြိုကောင်တာရှေ့ရောက်တော့ ဧည့်ကြိုအမျိုးသမီးလေးက ဖော်ရွေ
သောအပြုံးဖြင့်ဆီးကြိုရင်းပြောသည်။

“ မမအတွက် အခန်းနံပါတ် **201** မှာစီစဉ်ထားပါတယ်ရှင်၊ အပေါ်ထပ်
အစွန်ဆုံးအခန်းပါ ၊ မမပစ္စည်းတွေလဲအခန်းထဲထည့်ထားပေးပြီးပါပြီ ”

“ ကျေးဇူးပဲညီမ ”

“ မမက သူဌေးကတော်ဒေါ်နန္ဒာနှစ်နဲ့ညီအစ်မပေါ့နော် ”

“ ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် ၊ အမှာညီအစ်မပါ ”

“ ဪ ... အမှာကိုး ၊ ဒါ့ကြောင့်အဲ့လောက်တူတာ ”

မြို့မျက်နှာဖုံးသူဌေးကတော်ဒေါ်နန္ဒာနှစ်ကို ကောင်းကောင်းမြင်ဘူးသည်
ဧည့်ကြိုမလေးကမှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

.....
ခေါ်နန္ဒာနှစ်ရဲ့အမှာညီအစ်မက ဒေါ်နန္ဒာနှစ်အိမ်မှာမတည်းပဲဘာကြောင့်
ဟိုတယ်မှာလာတည်းသလဲဆိုတာ သိချင်မိသော်လည်း ... မေးရန်မသင့်တော်၍
ညွှန်ကြိုမလေးကမြို့သိပ်လိုက်သည်။

“ အခန်းကို ဘက်ဘွိုင် **Bed Boy** က လိုက်ပို့ပါလိမ့်မယ်မမ ”

ညွှန်ကြိုအကူကောင်လေးက အပေါ်ထပ်ရုံ အခန်းနံပါတ် ၂၀၁သို့လိုက်ပို့ပေးသည်။ အခန်းသော့ကိုဖွင့်ကာ အပူပေးစက်ကိုဖွင့်ပေး၏။ သန္တာတစ်ကိုအခန်းသော့အပ်ခဲ့ကာပြန်ထွက်သွားသည်။

သန္တာတစ်သည် အခန်းတခါးကို အတွင်းခလုတ်နှိပ်ကာပိတ်လိုက်၏။

မန္တလေးထိ ရထားစီးလာပြီးမှ ... သည်ဖက်ခရီးကို ကားနှင့်တစ်တန်လာခဲ့ရသည်အတွက် သန္တာတစ်ခရီးပန်းနေပြီ။ မန္တလေးကိုလေယာဉ်နှင့်လာပြီးမှသည်ဖက်ခရီးကိုဆက်လျှင် ယခုလောက်ပင်ပန်းမှာမဟုတ်။ သို့သော် ... သန္တာတစ်သည် လေယာဉ်ပျံစီးနိုင်လောက်အောင်ကြွယ်ဝသူမဟုတ်ပေ။ ယခုလာသည့်ခရီးအတွက်ပင် ရုံးမှငွေတိုးချေးသည်အစ်မကြီးဆီက ၁၅ကျပ်တိုးနှင့်ငွေလှည့်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

မြသေလာကိုရောက်တော့လည်း အစ်ကိုကြီးအသုဘကိုမမိလိုက်၍ သန္တာတစ်စိတ်ပျက်နွမ်းလျသွားရသည်။

သန္တာတစ်သည် ကုတင်ပေါ်ကိုအားလျော့စွာ လှဲချလိုက်သည်။

အပူပေးစက်ကြောင့် အချမ်းဒဏ်တော့လျော့ပါးသွားလေပြီ။

မိုးရေစက်များက မှန်ပြတင်းတခါးကို တပြုံးပြုံးရိုက်ခတ်နေလေသည်။

ကုတင်ပေါ်မှာလဲလျောင်းရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းများကိုငေးမောကြည့်မိ၏။ ဒေါင်ခန်းမို့ ဘေးဖက်နှင့်ခြေရင်းဖက်မှ မြင်ကွင်းများကိုမြင်နေရသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် စိမ်းညိုညိုတောင်တန်းကြီးများသာ တမျှော်တခေါ်မြင်နေရ၏။

“ မြသေလာဟာ တောင်တန်းစိမ်းစိမ်းကြီးတွေဝိုင်းရံနေတဲ့မြို့ပေါ့ကွယ်၊ မြဆိုတာ အစိမ်းရောင် ၊ သေလာဆိုတာ တောင် ၊ တောင်တန်းတွေပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့မြို့ကလေးပေါ့ ”

အစ်ကိုကြီးစင်နောင်လွမ်းပြောခဲ့သည်စကားကို ပြန်၍ကြားယောင်မိသည်။

တစ်ချိန်မှာ ... မြသေလာကို အစ်ကိုကြီးနှင့်အတူ လိုက်ခွင့်ရမည်ဟု သန္တာတစ်မျှော်လင့်နေခဲ့သည်။ မြသေလာ၏ အချမ်းသာဆုံးစော်ဘွားအနွယ်တော်

စောင့်လှလှ

သူဌေးကလေးစစ်နောင်လွမ်း၏ ဒေဝီတစ်ပါးအနေဖြင့် ရောက်လာရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ရသောမြသေလာ ။

ယခုတော့ ... သန္တာတစ် မြသေလာကိုရောက်လာရပေပြီ။

သို့သော် ... သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ညှိုးမှိန်စွာ ၊ သိမ်ငယ်စွာ ရောက်လာရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နန္ဒာနှစ်သည် သန္တာတစ်၏ စိတ်ကူယဉ်အိပ်မက်များကို ရက်စက်ယုတ်မာစွာ ချိုးဖျက်ဖဲ့ချွေခဲ့လေသည်။

သန္တာတစ်သည် တွေးရင်း ရင်ထဲမှာလှိုင်းထလာ၏။

နန္ဒာနှစ်အပေါ် မခံချိမခံသာ နာကြည်းခံပြင်းသောစိတ်များက အသစ်တစ်ဖန်ပြန်ပေါ်လာသည်။

“ မင်းလူကြီး ကိုယ့်ဆီဖုန်းဆက်တယ်၊ မင်း သူ့ဟိုတယ်ကိုမလာနဲ့တော့ တဲ့ ၊ သူပဲအိမ်ကိုတစ်ခါထဲဝင်ခေါ်ပြီး လေဆိပ်ကိုဆင်းကြမယ်တဲ့ ”

လမ်းထိပ်ကဗြူတီပါလာမှာ အလုပ်လုပ်နေသည့်နန္ဒာနှစ်က တိုက်ပေါ်တက်လာပြီး လာပြောပေးသည်။

“ ဟင် ... သူ ဘာလို့အစီအစဉ်ပြောင်းလိုက်တာပါလိမ့် ”

“ သူ့စီစဉ်တာဟုတ်သားပဲ ၊ ခိုးရာလိုက်မယ်မိန်းကလေးက ယောက်ျားလေးဆီသွားရတာအောက်ပါတယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ ... သူတည်းတဲ့ဆန်းမစ်ပတ်ခ်ဗျူးဟိုတယ်က စမ်းချောင်းထက်စာရင် လေယာဉ်ကွင်းနဲ့ပိုဝေးတယ်လေ၊သူကဆန်းမစ်က တက်ကစီနဲ့ထွက်လာ ၊ ဟောဒီတိုက်ခန်းမှာ မင်းကိုဝင်ကြိုပြီး လေယာဉ်ကွင်းတစ်ခါထဲတန်းသွားတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့အတစ်ရဲ့ ၊ ကဲ ၊ သွားမယ်၊ သွားမယ် ဆိုင်မှာဆံပင်ညှပ်မယ်လူတွေစောင့်နေတယ်၊ မင်းတို့ချင်းလွဲသွားမှာ စိုးလို့ ကိုယ်ကလာပြောတာ ”

အစ်ကိုကြီးစစ်နောင်လွမ်းက နန္ဒာနှစ်အလုပ်လုပ်နေသည့် အလှပြင်ဆိုင်ကိုဖုန်းဆက်ပြောသည်ဆိုသောစကားကို ... နန္ဒာနှစ်က သန္တာတစ်ဂိုဏ်း သူတို့တိုက်ခန်းပေါ်တက်ပြောပြီး ပြန်ဆင်းသွားပါသည်။

သန္တာတစ်သည် နန္ဒာနှစ်စကားများကိုယုံကြည်စွာနှင့်ပင်... စစ်နောင်လွမ်းဂိုဏ်းသို့မသွားတော့ပဲ စစ်နောင်လွမ်းလာအခေါ်ကို တိုက်ခန်းမှစောင့်နေခဲ့၏။

ထိုနေ့သည် ... သန္တာတစ် အစ်ကိုကြီးစစ်နောင်လွမ်းနောက်သို့ အပြီးအပိုင်လိုက်သွားရန်ချိန်းဆိုထားသည့်နေ့ဖြစ်ပါသည်။ သန္တာတစ် ခိုးရာလိုက်မည်နေ့။

ခေတ် : လှလှ

အစ်ကိုကြီးက အလုပ်မှအပြီးထွက်ခဲ့ဖို့ပြောသော်လည်း သန္တာတစ်အလုပ် မှမထွက်ခဲ့သေးပါ။ သန္တာတစ်မှာ လုပ်သက်ခွင့်၃-လစုထားတာရှိသေးသည်။ အစိုးရဝန်ထမ်းများ တစ်နှစ်လျှင် လုပ်သက်ခွင့်တစ်လရရှိရာ ၃နှစ်ဆက်တိုက်ခွင့်မယူပဲ စုထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ၃နှစ်စာလုပ်သက်ခွင့်၃လကို တစ်ဆက်တည်းခံစားခွင့်ရှိပါသည်။

ရုံးမှာခွင့်သုံးလတင်ခဲ့၏။

“ သုံးလပြည့်ပြီးမှ နှုတ်ထွက်စာသွားတင်တော့မယ်အစ်ကိုကြီး ၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့အတူတူပေါ့ ”

“ လခသုံးလစာကို အလုပ်မလုပ်ပဲအပြည့်ယူဦးမယ်ပေါ့လေ၊ တော်တော်လောဘကြီးတဲ့ကောင်မလေး ”

“ အို ... အစ်ကိုကြီးကလဲ ၊ ဒါဟာ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ရပိုင်ခွင့်ပဲဟာကို ၊ ပြီးတော့ ... အလုပ်ကထွက်ပြီး ယောက်ျားနောက်လိုက်သွားတယ်ဆိုရင် ရုံးကလူတွေကို ရှက်လို့ပါအစ်ကိုကြီးရဲ့ ၊ ခွင့်စေ့မှပဲ သူတို့ကိုအသိပေးတော့မယ် ”

သဘောကောင်းသောအစ်ကိုကြီးစပ်နှောင်လွမ်းက ရယ်မောနေခဲ့သည်။

သန္တာတစ်လည်း အစ်ကိုကြီးနှင့်အတူမြသေလာသို့လိုက်ရမည်အစီအစဉ်များအတွက်ပျော်နေခဲ့သည်။ ရင်ခုန်ကြည်နူးနေခဲ့သည်။

စိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့် စီစဉ်ထားသည်များကို အနှစ်ကိုပင်ပြောပြမိသေး၏။

“ ကိုယ် သူ့နောက်ကို အပြီးလိုက်သွားတော့မှာအနှစ် ”

“ ဘာ ”

“ မနက်ဖန် အစ်ကိုကြီးနဲ့ မြသေလာကိုလိုက်သွားတော့မယ်၊ ရုံးမှာခွင့်တင်ခဲ့ပြီ ၊ မြသေလာရောက်မှ ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြမှာအနှစ် ”

အနှစ်က အတစ်ကိုငေးမောကြည့်ရင်း အတစ်စကားများကို နားထောင်နေခဲ့သည်။

“ ကောင်းပါတယ် ၊ မင်းကတော့ ကောင်းစားသွားပြီပေါ့ ”

“ ဘာကိုပြောတာလဲအနှစ် ”

“ ဪ ... ဦးစပ်နှောင်လွမ်းလိုသူဌေးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ဇနီးဖြစ်ပြီဆိုတော့ မင်းကောင်းစားပြီးပေါ့အတစ်ရယ် ”

“ ကိုယ်ကဖြင့် ဒါတွေမတွေ့မိပေါင် ”

..... **ခေတ် : လှလှ** .....

“ ဘာလယ် ”

“ အစ်ကိုကြီး ချမ်းသာတာတွေ ၊ ကြွယ်ဝတာတွေကိုစိတ်မဝင်စားပါဘူး အနှစ်ရယ် ၊ ကိုယ်က အစ်ကိုကြီးကိုပဲချစ်တာ ”

အနှစ်က နားလည်ရခက်သောအကြည်မျိုးဖြင့် သူမကိုပြန်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်တိုးကတော့ အနှစ်၏အကြည်များကိုအဓိပ္ပါယ်မဝေခွဲတတ်ခဲ့ပေ။

ရိုးလှ၊ နှိုလှသောအတစ်သည် မြသေလာသို့သွားမည်အစီအစဉ်များကို အနှစ်အား စုံစုံလင်လင်ပြောပြနေခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့မှာ ... အစ်ကိုကြီးကဖုန်းဆက်၍အစီအစဉ်ပြောင်းလိုက်ခြင်းအကြောင်းကို အနှစ်လာပြောတော့လည်း ရိုးရိုးသားသားပင်ယုံကြည်နေခဲ့၏။ အနှစ်ကို ဘာမှသံသယမဝင်ခဲ့။

သည်လိုနှင့်... လာခေါ်မည်အစ်ကိုကြီးကို နာဂီတကြည့်ကြည့်နှင့်စောင့်မျှော်နေခဲ့ရာ လေယာဉ်ချိန်လွန်သွားခဲ့လေပြီ။

အောက်ထပ်ကိုဆင်း၍ အစ်ကိုကြီးတည်းခိုသည်ဟိုတယ်ကိုဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ ...

“ ဦးစစ်နောင်လွမ်း မနက်၁၀နာဂီကတည်းက **Check out** လုပ်သွားပါပြီ ”

အစ်ကိုကြီးဟိုတယ်မှထွက်ခွာသွားသည်ဆိုသောမနက်၁၀နာဂီမှာ သူမနှင့် ချိန်းဆိုထားသည်အချိန်ပင်ဖြစ်သည်။ လက်ဦးအစီအစဉ်အရ အတစ်ကမနက်၁၀နာဂီအရောက်ဟိုတယ်သွားရမည်၊ ဟိုတယ်ရောက်မှ အစ်ကိုကြီးနှင့်အတူလေယာဉ်ကွင်းသွားကြမည်ဖြစ်သည်။

အစ်ကိုကြီးက အနှစ်ဆီဖုန်းဆက်ပြီး သူ့ဆီမလာနဲ့တော့၊ သူပဲတိုက်ခန်းမှာ အတစ်ကိုဝင်ကြိုမည်ဆို၍စောင့်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ခုတော့-အတစ်နှင့်အစ်ကိုကြီးတို့အတူလိုက်ပါမည် လေယာဉ်ထွက်ချိန်ပင်ကျော်လွန်သွားခဲ့ပြီ။

ဟိုတယ်မှမနက်၁၀နာဂီထွက်သွားပါရက်နဲ့ အစ်ကိုကြီးဘာကြောင့်ရောက်မလာပါလိမ့်၊ သန္တာတစ်မစဉ်းစားတတ်ခဲ့ပေ။

ထိုနေ့ညက နန္ဒာနှစ်လည်းအိမ်ပြန်မအိပ်ခဲ့ပါ။ ရိုးလှသောအတစ်သည် ဒါလည်းသံသယမဝင်ခဲ့သေး။

နန္ဒာနှစ်မှာ အလှူမင်္ဂလာဆောင်များတွင် မိတ်ကပ်လိမ်းရန်အော်ဒါရပါက တစ်ညအိပ်၊ နှစ်ညအိပ်လိုက်သွားနေကျဖြစ်သည်။ အနီးအပါးရှိမြို့များထိလိုက်ရ

ဆောင်းလှလှ

တတ်သည်။ အနှစ်ခရီးထွက်ဖြစ်လျှင် အိမ်မှာစာတိုလေးဖြစ်ဖြစ်ရေးထားခဲ့တတ်သည်။ ဒါမှမဟုတ် အနှစ်အလုပ်လုပ်သည် လမ်းထိပ်ကပြုတီပါလာပိုင်ရှင်အန်တီကြီးက ညပိုင်းမှာ လာပြောပေးတတ်၏။

ထိုညကတော့ ... ခရီးထွက်မည်ဟု အနှစ်ကလည်းကြိုမပြော၊အန်တီကြီးလည်းလာမပြောခဲ့ပေ။ သို့သော် ... အတစ်သည် အစ်ကိုကြီးရောက်မလာခြင်းအတွက် သို့လော-သို့လောတွေးကာစိတ်ပူ၍သာနေပြီး အနှစ်ကိုတော့သံသယဝင်ရမှန်းမသိသေး။

အနှစ်က မိမိဟန်ဆောင်၍ အစ်ကိုကြီးနောက်လိုက်သွားခြင်းများလားဟု ယောင်၍ပင်မတွေးတတ်အောင် အ,ခဲ,န,ခဲ,သောအတစ်ပါပေ။

သုံးရက်တိတိကြာပြီးသည်အချိန်ကျမှ ...

အောက်ထပ်ဂျို PCO ဖုန်းမှ သူမအတွက်ဖုန်းလာသည်ဆိုကာလှမ်းခေါ်၍ အောက်ထပ်ဆင်းပြီး ဖုန်းနားထောင်လိုက်ရာ ...

“ သန္တာ ”

အစ်ကိုကြီးစစ်နောင်လွမ်းအသံ။

“ ဟင် ၊ အစ်ကိုကြီး ၊ အစ်ကိုကြီးဘယ်ကဆက်တာလဲဟင်၊ အစ်ကိုကြီးကိုသန္တာစောင့်နေတယ် ၊ အစ်ကိုကြီးဘာလို့မလာတာလဲ ”

သန္တာတစ်က သိလိုဇောကြီးစွာဆက်တိုက်မေးချလိုက်သည်။

“ သန္တာရယ် ၊ မင်းခုထိ ဘာမှမသိသေးဘူးလား မိန်းကလေးရယ် ”

“ ဂျင် ၊ အစ်ကိုကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ အစ်ကိုကြီးဘာလို့သန္တာ့ဆီရောက်မလာ တာလဲ ”

“ အစ်ကိုကြီးဆီ သန္တာရောက်လာလို့ ၊ သန္တာ့ဆီ အစ်ကိုကြီးမရောက်နိုင်တော့တာလေ ”

“ ဂျင် - အစ်ကိုကြီးဆီ သန္တာရောက်လာတယ် ”

“ ဟုတ်တယ်သန္တာ ၊ ချိန်းထားတဲ့နေ့က ဆန်းမစ်ဟိုတယ်ကို ချိန်းထားတဲ့အချိန်အတိုင်း အတိအကျရောက်လာတဲ့မိန်းကလေးရဲ့မျက်နှာဟာ သန္တာ့မျက်နှာပဲမို့လို့ သန္တာလို့ပဲ အစ်ကိုကြီးယုံလိုက်မိတယ်ကွယ် ”

“ အမလေး ၊ အစ်ကိုကြီး ”

“ သန္တာရယ် ၊ ခုထိမသိရှာသေးပဲကိုး၊ အခု အိမ်မှာနန္ဒာနှစ်ဂိုသလား ”

“ မဂျို ၊ မဂျိုဘူးအစ်ကိုကြီး ”

ဆေးလေး

“ ဒါနဲ့များ သဘောမပေါက်တာအံ့ပါရဲ့သန္တာလေးရယ်၊ နန္ဒာနှစ်ဟာ သန္တာအယောင်ဆောင်ပြီး အစ်ကိုကြီးဆီရောက်လာခဲ့တယ် ”

“ ဟာ - ရှင် - အမလေး ”

“ အစ်ကိုကြီးယုံခဲ့တယ် ၊ ယုံခဲ့တာမှ ဒီနေ့မနက်အထိ သူဟာနန္ဒာနှစ် ဆိုတာမရိပ်မိခဲ့ဘူးကွယ်၊ အခုနလေးကမှ သူ့ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပြောလို့ ”

“ အို ... ရက်စက်လှချည်လား၊ ရက်စက်လှချည်လားရှင်၊ အမလေး...”

လောကကြီးတွင် ဤမျှကောက်ကျစ်ယုတ်မာသောအဖြစ်မျိုးရှိမည်ဟု စိတ်ပင်မကူးခဲ့သောသန္တာတစ်မှာ ... ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသော မယုံနိုင်ဘွယ်စကားကြောင့် စိတ်ဘဝင်ထိခိုက်ကာ တယ်လီဖုန်းပြောနေရာမှ သတိလစ်လဲကျသွားလေသည်။

သန္တာတစ်ကို အောက်ထပ်မှ အပေါ်ထပ်အခန်းထိ ပွေ့ချီပို့ပေးခဲ့ရသည်။

နန္ဒာနှစ်သည်သန္တာတစ်အပေါ် ဘဝတစ်ခုလုံးနှင့်ချီ၍ ယုတ်မာရက်စက်သွားခဲ့လေပြီတည်း။

သန္တာတစ်သည် သည်းအူပြတ်မျှငိုကြွေးခဲ့ရသည်။

ကိုယ်လိပ်ပြာကိုယ်ပင်ပြန်လည်ရှက်ရွံ့မိကာ အခန်းထဲမှအပြင်မထွက်ပဲ အခန်းအောင်းနေခဲ့ရသည်။

ရုံးမှအပြီးအပိုင်နှုတ်ထွက်စာမတင်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ သန္တာတစ်အတွက် အလွန်တရာကံကောင်းသွားခဲ့ပါသည်။သို့မဟုတ်ပါက အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ကာ စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ဘဝကိုရောက်ရပေဦးမည်။

နန္ဒာနှစ်အပေါ် နာကြည်းမုန်းတီးသည့်စိတ်က ထိုအချိန်မှစ၍ အမြစ်တွယ်ကြီးထွားခဲ့လေသည်။

ထိုကာလများမှစ၍ ... သန္တာတစ်ဆေးလိပ်သောက်တတ်လာခဲ့သည်။

ရှက်စိတ်ဖြင့်အိမ်တွင်းအောင်းနေသည့်ကာလအတွင်း တစ်ယောက်ထဲ အထိကျန်ဘဝဝယ် ဆေးလိပ်သောက်ရင်းစိတ်ကိုဖြေဖျောက်ခဲ့ရ၏။ ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့များကြားဝယ် မျက်ရည်စက်ပေါင်းများစွာကျဆင်းခဲ့ရသည်။

သန္တာတစ် လှဲနေရာမှ ထထိုင်လိုက်၏။

ဆေးလိပ်အကြောင်းတွေးလိုက်မိ၍ ခံတွင်းချဉ်လာသည်။ ဆေးလိပ်ဆာလာသည်။

ဆောင်းလှလှ

ခရီးဆောင်အိတ်၏ ဘေးအိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဗူးကိုနှိုက်ယူလိုက်သည်။
ဂက်စ်မီးခြစ်ကလေးကိုပါ တပါတည်းနှိုက်ယူလိုက်၏။

စီးကရက်ဗူးထဲတွင် စီးကရက်သုံးလိပ်ကျန်နေပါသေးသည်။

စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာဖွဖွလေးချိတ်တွယ်ရင်း
မီးခြစ်ကိုခြစ်၍မီးညှိလိုက် သည်။

သုံးကြိမ်လောက်ရှိကုန်ဖွလှလိုက်သည်အခါ စိတ်မှာအဆာပြေသွား၏။

ပြင်ပမှမိုးကလည်း အနည်းငယ်ပါးသွားပေပြီ။

ဂျမ်းပြည်၏ရာသီဥတုကတော့ ရန်ကုန်နှင့်စာလျှင်များစွာစိမ်အေးလှပေ၏။
အချိန်ကာလကလည်း မိုးအကုန်ဆောင်းအကူးအခါသမယမဟုတ်လား။

ခြေထောက်ဆီမှ နူးညံ့သောအထိအတွေ့တစ်ခုကြောင့် အောက်သို့ငုံ့
ကြည့်လိုက်သည်။

“ ညောင် ”

လှပသောကြောင်ဖြူလေးတစ်ကောင်က သန္တာတစ်ကိုမော်ကြည့်နေသည်။
သူမသည်ကြောင်လေးကိုကောက်၍ ပွေ့ချီလိုက်သည်။ ရန်ကုန်တိုက်ခန်းမှာမွေး
ထားသည် ကြောင်လေးရွှေဝါကိုသတိရသွားသည်။

နန္ဒာနှစ် အိမ်မှထွက်သွားပြီးနောက်ပိုင်း သူမသည် ကြောင်တစ်ကောင်
နှင့်စီးကရက်များကိုအဖော်ပြုကာနေခဲ့ရသည်။

ခွင့်သုံးလမပြည့်မီမှာပင် ရုံးပြန်တက်ခဲ့သည်။ ရုံးကလူတွေကို
အစ်ကိုကြီး နဲ့မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်လို့ မကြွားခဲ့မိတာတော်ပါသေးသည်။
ကြွားဝါရမှာကို ဂျက်တတ်သောသန္တာတစ်စိတ်က ကယ်တင်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခွင့်မစေ့မီရုံးပြန်တက်ခဲ့သည်အတွက်တော့ မေးမြန်းစပ်စုခံခဲ့ရသည်။

“ ကျွန်မတရားစခန်းဝင်တာပါ ၊ သုံးလလုံးတရားစခန်းဝင်မလို့ပဲ၊ ကျွန်မ
ပါရမီကမရင့်သန်သေးတော့ တစ်လနဲ့ပြန်ထွက်ခဲ့ရတယ်လေ ”

အဲဒီလိုပဲ လိမ်ညာပြောလိုက်ရသည်။

သန္တာတစ်သည် ဘယ်ကမှန်းမသိ အခန်းထဲရောက်လာသည်ကြောင့်ဖြူ
လေးကိုပွေ့ပိုက်ပွတ်သတ်ရင်း... မလှပခဲ့သောအတိတ်အကြောင်းများကို နာကြည်း
စွာဆက်လက်တွေးတောနေမိလေ၏။

“ သန္တာ ”

“ ဟင် - အစ်ကိုကြီး ”

ဇိုင်တစ်ထပ်ကိုပိုက်၍ ရုံးထဲမှထွက်လာသောသန္တာတစ်မှာ မမျှော်လင့်ပဲ စင်နောင်လွမ်းကိုမြင်လိုက်ရ၍ အံ့ဩစိတ်နှင့်အတူ ... ရင်ထဲမှာ လှိုက်ကနဲဝမ်းနည်းသွားရသည်။

“ သန္တာရယ် ... ”

စင်နောင်လွမ်းက ကြေကွဲစွာရေရွတ်လိုက်သည်။

သန္တာတစ်သည် စို့တက်လာသောမျက်ရည်များကို မျက်တောင်ခတ်သိမ်းဆည်းလိုက်သော်လည်း မျက်ရည်စီးကြောင်းမျှင်မျှင်လေးက ပါးပြင်တလျှောက် စီးကျလာသေးသည်ပင်။

“ သန္တာ ၊ သန္တာလေး ၊ မငိုလိုက်ပါနဲ့ကွယ် ၊ လူမြင်ကွင်းကြီးမှာ၊ လာ - သန္တာ ၊ ကိုကြီးတို့သွားနေကျဆိုင်ကိုသွားကြစို့ ”

ရင်ဖွင့်စရာစကားတွေ နှစ်ယောက်လုံးမှာရှိနေသော်လည်း ကားပေါ်တွင် စကားမဆိုဖြစ်ကြ။

အစ်ကိုကြီးနှင့်သန္တာတစ်တို့ထိုင်နေကျစားသောက်ဆိုင်၏ သီးသန့်ခန်းထဲ ရောက်မှ ပေါက်ကွဲမိကြလေပြီ။

“ သူ မပါလာဘူးလား ”

နန္ဒာနှစ်ကိုရည်ရွယ်၍ သန္တာတစ်က မေးလိုက်သည်။

“ ပါပါတယ်သန္တာ၊ သန္တာ့ကိုမျက်နှာပူလို့ မလိုက်ချင်ဘူးတဲ့ ”

“ အောင်မယ် ၊ သူက ”

ဆောင်းလှလှ

သန္တာတစ် အောက်နှုတ်ခမ်းကိုသွားနှင့်ကိုက်ရင်း မဲထားလိုက်သည်။

“ သန္တာရယ် ၊ ကိုကြီး တစ်ရက်မှ စိတ်မချမ်းသာရပါဘူးကွယ် ”

အစ်ကိုကြီးက ခံစားရသမျှကို ရင်ဖွင့်သွားခဲ့သည်။

“ ကိုကြီးတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရက်ရက်စက်စက်အလိမ်ခံလိုက်ရတာပဲ ”

“ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ အစ်ကိုကြီးရယ် ”

အစ်ကိုကြီးရဲ့လက်ဖမိုးလေးကိုဆုတ်ကိုင်ရင်း ဝမ်းပမ်းတနည်းငိုရှိုက်မိသည်။ အစ်ကိုကြီးရင်ခွင်ထဲကိုတော့ မမှီနွဲ့ဖြစ်တော့ပါ။ အစ်ကိုကြီးသည် သူတပါးကမပိုင်ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ သန္တာတစ်နှင့် ဘဝချင်းခြားခဲ့ရလေပြီ။

နောက်ပိုင်းတွင် အစ်ကိုကြီးရန်ကုန်ရောက်လာသည်အခါတိုင်း သန္တာတစ်၏ရုံးသို့ ဝင်လည်လေ့ရှိ၏။ နှစ်လတစ်ခါ၊ သုံးလတစ်ခါတော့ အစ်ကိုကြီးရန်ကုန်လာရသည်။ များပြားလှသောအစ်ကိုကြီး၏လုပ်ငန်းခွဲများအတွက် ရုံးပိုင်းဆိုင်ရာကိစ္စများမှာ ရန်ကုန်မှာပင် ဆောင်ရွက်ရသည်မဟုတ်ပါလား။

သန္တာတစ်နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့သည်မှာလည်း ... အစ်ကိုကြီးပိုင်စက်ရုံတစ်ခု မီးလောင်သွားရာ မီးအာမခံလျော်ကြေးရရှိရန် ရုံးသို့ဝင်ထွက်သွားလာရင်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

အသက်၃၆နှစ်ထိ လူပျိုကြီးဘဝဖြင့်ရှိနေခဲ့သော ဦးစင်နောင်လွမ်း။ အောင်မြင်သောလုပ်ငန်းများစွာပိုင်ဆိုင်ပြီး မျိုးရိုးအလိုက်ကျိကျိတက်ချမ်းသာခဲ့ပါသော်လည်း ... ဘဝအဖော်ရွေးချယ်ရန် သူ့ရင်ကိုလှုပ်ခတ်စေသည် မိန်းကလေးမျိုး မတွေ့ခဲ့ရဘူးဟုဆိုပါသည်။

သန္တာတစ်ကိုတွေ့ပြီးလေအကြာတွင် အစ်ကိုကြီးကချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့သည်။ အသက်၁၂နှစ်ကွာသည်အတွက် သန္တာတစ်ကစင်နောင်လွမ်းကို အစ်ကိုကြီးလို့ပဲခေါ်ခဲ့သည်။

သာယာသောအိမ်ထောင်တစ်ခုထူထောင်ရန် ကြံရွယ်ခဲ့သော သူတို့နှစ်ယောက်၏ စိတ်ကူယဉ်အိပ်မက်များမှာ နန္ဒာနှစ်ကြောင်ပျက်ပျယ်ခဲ့ရလေပြီ။

နောက်တစ်နှစ်အကြာတွင် ...

စင်နောင်လွမ်းရန်ကုန်ရောက်လာ၍ သူမရုံးသို့ဝင်အလည်မှာ ...

သန္တာတစ်သည် အစ်ကိုကြီးနှင့် ကိုနိုင်ဦးကို မိတ်ဆက်ပေးဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

ကိုနိုင်ဦးမှာအင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သန္တာတစ်တို့ရုံးမှာ ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိအဖြစ် လွန်ခဲ့သည်လေက ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုနိုင်ဦးက သန္တာကိုချစ်ရေးဆိုခဲ့သည်။

နှလုံးသားသေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သောသန္တာတစ်သည် ဦးနှောက်ဖြင့်နှိုင်းချင်ကာ ကိုနိုင်ဦးအချစ်ကိုလက်ခံခဲ့ပါသည်။

သည်တစ်ခေါက် အစ်ကိုကြီးရောက်လာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုမိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ ကိုနိုင်ဦးက သန္တာရည်ရွယ်ထားတဲ့သူ ၊ သန္တာချစ်သူပါအစ်ကိုကြီး ”

“ ဪ ... ”

စဝ်နောင်လွမ်းက ကိုနိုင်ဦးကိုလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ...

“ ခင်ဗျားဟာ သိပ်ကံကောင်းတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါပဲ ကိုနိုင်ဦး ”

လေးလေးနက်နက်နှစ်နှစ်ကာကာပြောလိုက်သည်။

သန္တာတစ်ဖွင့်ပြောထား၍ ကိုနိုင်ဦးမှာ ဇာတ်ကြောင်းအားလုံးကိုသိထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

“ အချစ်ရေးမှာ အထိနာခဲ့တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သန္တာကို သနားချစ်တစ်ချစ်ထပ်ဆင့်သွားရပြန်ပြီသန္တာ ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖွင့်ပြောတဲ့သန္တာကို ကိုနိုင်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ၊ ခွင့်လဲခွင့်လွတ်ပါတယ်သန္တာ ”

ကိုနိုင်ဦးက သည်သို့ပင်ပြောခဲ့သည်။

ထိုအခေါက်က ... စဝ်နောင်လွမ်းရော၊ ကိုနိုင်ဦးရော နှစ်ယောက်လုံးကို အိမ်သို့ဖိတ်ကာ ညစာကျွေးခဲ့သည်။

စဝ်နောင်လွမ်းက

ကိုနိုင်ဦးနှင့်သန္တာတစ်တို့၏ဂျော့ရည်ရွယ်ချက်ကိုမေးသည်

ကိုနိုင်ဦးမှာမြန်မာလူမျိုးအများစုတွင်ဖြစ်လေ့ရှိမြဲမေတ္တာအတိုင်း အတတ်ပညာနှင့် ဓနဥစ္စာမပေါင်းစည်းမိသည့် လူတန်းစားမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ပင်ကိုယ်ဉာဏ်ကောင်းပြီးစတော်၍ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်လာရသော်လည်း ... ထိုပညာကိုသုံး၍ စီးပွားရှာရန် ငွေကြေးအရင်းအနှီးမပြည့်စုံရှာပေ။

သာမန်လူတန်းစား ဝန်ထမ်းမိသားစုမှပေါက်ဖွားလာသော ကိုနိုင်ဦးမှာ... ယခုထိ ညီငယ်၊ညီမငယ်လေးများပညာရေးအတွက် အထောက်အပံ့ပေးနေရသေးသည်။သန္တာတစ်နှင့်တစ်အိုးတစ်အိမ်ထူထောင်ဘို့ကိစ္စသည် မိသားစုအရေးကြောင့် နှောင့်နှေးနေရပါ၏။

ဆောင်းလမ်း

စင်နောင်လွမ်းက သန္တာတစ်နှင့်ကိုနိုင်ဦးရှေ့ရေးကိစ္စများကို တိုင်ပင်ရင်း ကိုနိုင်ဦးကို ထမင်းပွဲတွင်ကောင်းကောင်းအကဲခတ်သွားခဲ့ပါသည်။

အပြန်တွင် ...

“ ကိုနိုင်ဦးကိုတွေ့တွေ့ချင်း သိပ်ကံကောင်းတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တယ်နော် ၊ သန္တာကိုလည်း ကိုကြီးပြောခဲ့ပါရစေ၊ သန္တာဟာလည်း သိပ်ကံကောင်းတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲကွယ်၊ ကိုနိုင်ဦးဟာ ယောက်ျားပီသ ပြီး အမျှော်အမြင်ရှိတဲ့ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ ကိုကြီးအကဲခတ်မိပါပြီ သန္တာနဲ့ကိုနိုင်ဦး အမြန်လက်ထပ်နိုင်အောင်ကြိုးစားကြပါ ”

အစ်ကိုကြီးစင်နောင်လွမ်းက လေးလေးနက်နက်ပြောကြားခဲ့ပါသည်။

စင်နောင်လွမ်းသည် သန္တာတစ်တို့ရှေ့ရေးကိစ္စကိုစဉ်းစားပေးခဲ့သည်။ စင်နောင်လွမ်း၏စေတနာကိုပေါ်လွင်စေသောစာတစ်စောင်သည် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်လက သန္တာတစ်ထံရောက်လာခဲ့ပါ၏။

သန္တာတစ်ကို လိပ်မူပေးပို့ခဲ့သော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ရည်ရွယ်ရေးပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သန္တာ -
ဒီစာကို ကိုနိုင်ဦးကိုလည်း ပေးဖတ်ပါကွယ် ။
ကိုကြီးရင်ထဲမှာ သန္တာတို့ဘဝရှေ့ရေးဖျော်ဖြူးဆို့ကိစ္စ အမြဲရှိနေခဲ့တယ်။
ကိုနိုင်ဦးဟာ အရည်အချင်းရှိတဲ့ ပညာတတ်တစ်ယောက်ပါ။ ကိုကြီးနဲ့
စကားပြောခဲ့စဉ်တုန်းက ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကို ကိုနိုင်ဦး ကျွမ်းကျင်ကြောင်း
သိခဲ့ရတယ်။
အခုလုပ်နေတဲ့အစိုးရအလုပ်ဟာ အရာရှိဆိုပေမယ့် ကြီးပွားချမ်းသာသို့
ကတော့ အခွင့်အလမ်းမရှိဘူးမဟုတ်လားကွယ်။
ကိုကြီးအနေနဲ့ သန္တာတို့ကို ချမ်းသာစေချင်တယ်။ ပျော်စရာကောင်းတဲ့
အိမ်ထောင်တစ်ခုထူထောင်စေချင်ပြီသန္တာ။
ကိုနိုင်ဦးအလုပ်ကထွက်ပြီး ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကံထရိုက် လုပ်ဖို့
အကြံပေးချင်တယ်ကွယ်။
အရင်းအနှီး သိန်းတစ်ထောင်ကို ကိုကြီးထုတ်ပေးပါရစေ။ ကူညီပါရစေ။

သိန်းတစ်ထောင်ပေးမယ်ဆိုတဲ့စကားကို ကိုနိုင်ဦးကတော့ ယောက်ျား
 မာန၊ ပညာတတ်မာနနဲ့ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုကြီးအတွက်ကတော့ သိန်းတစ်
 ထောင်ဆိုတာမပြောပလောက်လို့ လုပ်ငန်းအတွက် မတည်ပေးပါရစေ။ သန္တာတို့
 အိမ်ထောင်ဦးအတွက် လက်ဖွဲ့ပါရစေ။

သူများအလကားပေးတဲ့ပိုက်ဆံကို မယူချင်ဘူးဆိုရင်လဲ ဆပ်နိုင်တဲ့
 တစ်နေ့ကျ ပြန်ဆပ်ပေါ့ကွယ်။ လောလောဆယ်တော့ လက်ခံစေချင်တယ်။
 သန္တာတို့ဘဝသာအဖြောင့်ဖြူးတာကိုမြင်ချင်တဲ့ ကိုကြီးရဲ့ဆန္ဒပါ။

ကိုကြီး -
စင်နောင်လွမ်း

စင်နောင်လွမ်း၏စေတနာကို လက်ခံဘို့သင့်-မသင့် သန္တာနှင့်ကိုနိုင်ဦး
 လေးလေးနက်နက်ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။

သန္တာကတော့ ရည်စားဟောင်းဆီက ရမယ်အထောက်အပံ့မို့ ယူဖို့သိပ်
 မတိုက်တွန်းရဲပါ။ ကိုနိုင်တမျိုးထင်သွားမှာ စိုးခဲ့သည်။ သို့သော် ... ငြင်းပယ်လိုက်
 ဖို့လည်းမတိုက်တွန်းခဲ့ပေ။ ကိုနိုင်စိတ်တိုင်းကျ ဆုံးဖြတ်ပါစေ။

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ရန်ခက်ခဲနေဆဲ၊ စဉ်းစားတွေးတောနေဆဲကာလမှာပင် ...
 အစ်ကိုကြီးစင်နောင်လွမ်းဆုံးသွားပြီ ဆိုသည်သတင်းကို ကြားသိခဲ့ရသည်။

“ အစ်ကိုကြီးရဲ့နောက်ဆုံးခရီးကို သန္တာလိုက်ပို့ပါရစေ ကိုနိုင် ”

“ ပို့သင့်တာပေါ့သန္တာရယ်၊ ကိုနိုင်လဲလိုက်ခဲမယ်လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ
 ဟာကိုနိုင်တို့ကျေးဇူးရှင်မဟုတ်လား၊ သူထောက်ပံ့မယ်ငွေကိုနိုင်တို့လက်ထဲရောက်
 မလာခဲ့ပေမယ့် သူဟာကိုနိုင်တို့ဘဝအတွက်စဉ်းစားပေးခဲ့တဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ ”

“ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်ကိုနိုင်၊ ဒါပေမယ့် အသုဘကို ကိုနိုင်လိုက်လာ
 ဘို့တော့မသင့်ဘူးလေ ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲသန္တာ ”

“ သန္တာနဲ့ကိုနိုင်နဲ့က ယူမှမယူရသေးတာ၊ ခရီးရှည်ကြီးကိုနှစ်ယောက်အ
 တူသွားကြမယ်ဆိုရင် ရုံးကလူတွေ ဘာပြောကြမလဲ ”

“ အင်း ... ဒါလည်းဟုတ်ပါတယ်လေ ”

ဆောင်းလှလှ

ဖွင့်မပြောကြသော်လည်း ... မြသေလာအထိသွားရမည်ခရီးစရိတ်ကိုလဲ ထည့်တွက်ရသေးသည်။ ခရီးစရိတ်ကပင် သူတို့ရသောလစာ တစ်လခစာမကပါ။

“ သန္တာကိုနားလည်ပေးပါနော် ကိုနိုင် ”

“ ကိုနိုင်နားလည်ပါတယ်အချစ်ရယ် ”

သည်လိုနှင့် ... အစ်ကိုကြီးအသုဘကိုပို့ရန် သန္တာတစ်ယောက်ထဲ မြသေ လာသို့ရောက်လာရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက် ”

တခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရ၍

သန္တာတစ်အတွေးများပြတ်တောက်သွားသည်

ဘယ်သူပါလိမ့်။

ကုန်လုဆဲစီးကရက်ကို စားပွဲပေါ်မှပြာခံခွက်ထဲထိုးချေလိုက်သည်။

ကြောင်ဖြူလေးကိုပိုက်လျှက်နှင့်ပင် တခါးဝဆီ ထ,လာလိုက်၏။

တခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည်အခါတွင်တော့ ...

သူမ၏ရုပ်သွင်ကို မှန်ထဲတွင်ပြန်မြင်လိုက်ရသည်သဖွယ် တခါးဝတွင်ရပ် နေသည်နန္ဒာနှစ်ကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ ဟင် - အနှစ် ”

အတစ်က ကျွန်မကိုမြင်လိုက်ရ၍အံ့ဩသွားပုံရသည်။

“ အနှစ် ၊ မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ ”

ကျွန်မ၏အစ်မကြိုဆိုပုံက မလှပပါပေ။

ကျွန်မက မရယ်ချင်ပါပဲ ရယ်ဟန်ပြု ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သည်။

“ အဟက် ... ဟက် ... ဘာလာလုပ်ရမှာလဲအတစ်ရဲ့၊ ကိုယ်ကအိမ်ရှင်ဆိုတော့ ကိုယ်အစ်မကို ဧည့်ဝတ်ပြုဘို့လာတာပေါ့ ”

“ ကိုယ် မင်းဆီလာလည်တာမဟုတ်ဘူးအနှစ်၊ အစ်မကြီးအသုဘကို လာပို့တာ ”

“ ကိုယ်ကအစ်မကြီးဇနီးလေ၊ ကဲပါ-အတစ်ရယ်၊ စကားနိုင်လုမနေပါနဲ့၊ ကိုယ်အထဲဝင်ပါရစေဦး ”

ကျွန်မက အတစ်ကိုတွန်းဖယ်ကာ အခန်းထဲသို့ဝင်ရောက်လိုက်သည်။

အတစ်က တခါးကိုပြန်ပိတ်ရင်း နောက်မှလိုက်လာသည်။

ကျွန်မက စားပွဲခုံဘေးရှိကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်မှာ အခန်းထဲ၌ တစ်လုံးထဲသာချထားပေးပါသည်။ တည်းခိုသူတစ်ဦးထဲအတွက် အခန်းမို့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပဲထည့်ပေးထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ ... ဟိုတယ်စည်းကမ်းအရ အိပ်ခန်းဆောင်အတွင်းသို့ ဧည့်သည်ဝင်ခွင့်မရှိပါ။ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းတွင် ဧည့်သည်ကိုခေါ်ပေး၍တွေ့စေပါ၏။ ကျွန်မကတော့ မြို့မျက်နှာဖုံးသူဌေးကတော်တစ်ဦးဖြစ်နေရုံမက၊ ဤဟိုတယ် တွင်တည်းနေသည့်သန္တာတစ်မှာ ကျွန်မနှင့်အမှာညီအစ်မဖြစ်သည်မို့ ... ဧည့်ကြို မိန်းကလေးက အခန်းနံပါတ်ပြောပြကာ တက်ခွင့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆောင်းလှလှ

ကျွန်မက တစ်လုံးထသောကုလားထိုင်မှာဝင်ထိုင်လိုက်တော့ အတစ်က ကုတင်ပေါ်မှာပဲ ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ မင်း ညစာစားပြီးပြီလား အတစ် ”

“ မစားရသေးဘူး ”

“ ခရီးပန်းလာတာ ဆာနေမှာပေါ့၊ ကိုယ်လှမ်းမှာပေးမယ်လေ ”

“ ခရီးပန်းလို့ကို စားချင်စိတ်မရှိတာ၊ နေပါစေ၊ မမှာပါနဲ့ ”

“ အို - မင်းဆာနေမှာပေါ့၊ တစ်ခုခုတော့ ဝင်အောင်စားလိုက်အတစ်၊ နွားနို့သောက်ပါလား၊ နွားနို့နဲ့ဟမ်ဘာဂါစားလိုက်ရင် ညစာပြီးရော၊ မြသေလာက နွားနို့ကသိပ်ကောင်းတာကွ၊ မင်းမသိသေးလို့၊ ကိုယ်လဲနွားနို့သောက်ချင်တယ်၊ ကိုယ်အတွက်ပါမှာလိုက်မယ် ”

ကျွန်မက အတစ်ဆီကစကားပြန်ကို မစောင့်တော့ပဲ စားပွဲပေါ်က ဟိုတယ် အတွင်းပြော အင်တာကွန်းတယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကာ စားသောက်ခန်းကို တောင်း၍... နွားနို့နှင့်ဟမ်ဘာဂါနှစ်ယောက်စ ပို့ပေးဘို့ မှာလိုက်သည်။

ဖုန်းဆက်နေစဉ် တယ်လီဖုန်းနံဘေးမှာချထားသည့် အခန်းသော့ကိုမြင် လိုက်ရသည်။ သော့ကိုတွဲထားသည့်ပလတ်စတစ်ပြားလေးတွင် 201ဟုရေးထား သည့်အတွက် ဤအခန်းသေးဖြစ်မှန်းသိလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် သော့ရှိသည့် နေရာကိုသေချာမှတ်သားထားလိုက်၏။

အတစ်က ကျွန်မကိုမလိုလားသလိုကြည့်ကာ စီးကရက်ကိုမီးညှိလိုက်သည် အတစ်စီးကရက်သောက်နေတာမြင်လိုက်ရ၍ ကျွန်မအံ့ဩသွားမိ၏။

“ ဟင် ... အတစ် ၊ မင်း ဆေးလိပ်သောက်တတ်နေတယ် ”

“ အေး ၊ ဟုတ်တယ် ၊ ဒါ ဘာဆန်းလဲ ”

ကျွန်မအတွက်ကတော့ဆန်းပါသည်။ ကျွန်မအစ်မအတစ်လို ရိုးအထုံထိုင်း တဲ့မိန်းမက ဆေးလိပ်သောက်သတဲ့။

“ ဒေါက် - ဒေါက် ”

အခန်းတခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရသည်။ မှာထားတဲ့အစားအသောက်တွေ လာပို့တာဖြစ်လိမ့်မည်။

ကျွန်မက တခါးရှိရာထသွား၍ တခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်၏။

ခေတ် : လှ လှ

.....
နွားနို့ဖန်ခွက်နှစ်လုံးနှင့် ဟမ်ဘာဂါနှစ်ခုတင်ထားသောလင်ဗန်းကိုကိုင်၍...
စားပွဲထိုးလူငယ်တစ်ဦးဝင်လာသည်။

စားပွဲထိုးက လင်ဗန်းကိုစားပွဲပေါ်ချပေးခဲ့ကာပြန်ထွက်သွားသည်။

ကျွန်မ တခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်၏။

ကျွန်မသည် ကုလားထိုင်တွင်ပြန်ထိုင်ရင်း အတစ်ကိုမေးလိုက်သည်။

“ မင်းဘယ်လိုလုပ်ပြီး စီးကရက်သောက်တတ်သွားတာလဲဟင် ”

အတစ်က ကျွန်မကို စိမ်းစိမ်းကြည့်ရင်း ...

“ စိတ် ညစ် လို့ ပေါ့ ”

... ဟု တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်သည်။

“ စိတ်ညစ်တယ် ၊ အို ... မင်းမှာ စိတ်ညစ်စရာတွေရှိတယ်ပေါ့၊ ကိုယ့်
ကြောင့်တော့မဟုတ်နိုင်ပါဘူးနော် ”

ကျွန်မက အတစ်စိတ်ဆိုးအောင် တမင်ဆွပေးလိုက်သည်။

အတစ်သည် ပါးစပ်မှဆေးလိပ်မီးခိုးများကိုမျှတ်ထုတ်ရင်း ကျွန်မကိုစူးစူး
ဝါးဝါးစိုက်ကြည့်လေသည်။

“ ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ်၊ အစ်ကိုကြီးဆုံးသွားတာ မင်းဝမ်းနည်းသလားဟင်”

“ အနှစ် ”

“ ဟင် ”

“ မင်းက အစ်ကိုကြီးရဲ့ တရာဝင်ဇနီးမယားတစ်ယောက်ပါ၊ကိုယ်မှာမိတ်
ဆွတစ်ယောက်ဆုံးရှုံးရလို့ ဝမ်းနည်းသလောက်ရှိတယ်၊ မင်းကတော့ လင်သေ
ပြီးစမုဆိုးမနဲ့ တစက်မှမတူပါလား ”

“ အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ”

အတစ်စကားကို ကျွန်မက သဘာကျစွာရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

“ မိတ်ဆွတစ်ယောက်ဆုံးပါးသလောက်ပဲဝမ်းနည်းတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား
ကွယ် ”

“ မင်း ဘာဆိုလိုချင်တာလဲ အနှစ် ”

“ အစ်ကိုကြီးဆီက သိန်းတစ်ထောင်မရလိုက်တာကိုရော ဝမ်းမနည်းဘူး
လားအတစ်ရဲ့ ”

အတစ်ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ကနဲတုန်သွားသည်။

“ ဒါကို မင်းသိတယ်ပေါ့ ”

“ သိတာပေါ့ ၊ အလကားနောက်တာပါကွာ၊ အစ်ကိုကြီးက မင်းကိုသိန်း တစ်ထောင်ပေးပြီး မင်းရည်းစားကိုစီးပွားရေးလုပ်ခိုင်းမယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ် အတစ်၊ ဒါပေမယ့် ... အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အစ်ကိုကြီးကို ကိုယ်ဘာမှမပြောခဲ့ ပါဘူး၊ တားလဲမတားခဲ့ပါဘူး၊ မင်းအရင်းအနှီးရမယ်ဆိုလို့ ကိုယ်ကဝမ်းတောင်သာ နေတာပါ ”

အတစ်ကကျွန်မကိုမဲပြုလိုက်သည်။ “ မယုံသေးဘူး ” ဆိုသည် အမူအရာမျိုး။

ကျွန်မသည် အတစ်နှင့်စကားပြောနေရင်းမှ ... ကျွန်မ၏ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ဂျိုတစ်စုံတစ်ခုကို လက်နှင့်စမ်း၍ရှာဖွေနေမိသည် ။ တွေ့ပါပြီ ။ လက်သန်းလုံး အရွယ်ခန့်ပုလင်းလေးတစ်လုံး။ ကျွန်မက ပုလင်းလေးကိုလက်ဖြင့်ကိုင်ထားရင်း အတစ်မျက်နှာလွဲမည်အချိန်ကို စောင့်နေမိသည်။

ကျွန်မက နွားနို့ခွက်ကို ယူသောက်လိုက်သည်။

“ အား ... ကောင်းလိုက်တာ၊ လူကို လန်းသွားတာပဲ၊ အတစ် - နွားနို့ လေးသောက်လိုက်ပါလား၊ အားပြည့်ပြီးလန်းသွားအောင် ၊ မြသေလာကနွားနို့က သိပ်ကောင်းတာကွ၊ တောင်ပေါ်ကနွားတွေရဲ့နို့က ပိုပြီးကောင်းတာ မင်းမသိသေး ဘူး ”

အတစ်နွားနို့သောက်ချင်စိတ်ပေါက်လာအောင် ကျွန်မက မြူဆွယ်လိုက် သည်။ သူလစ်မည်အချိန်ကိုလည်း မျက်ချည်မပြတ်စောင့်ကြည့်နေရပါ၏။

ကျွန်မ ကံကောင်းသွားပါသည်။

အတစ်သောက်လက်စ စီးကရက်မှာ တဖြည်းဖြည်းတိုလာပြီး ... ထိပ်မှ ပြာတောင်မှာ တဖြည်းဖြည်းရှည်လာသည်။ အတစ်က ပြာတောင်ကိုချွေချရန် ဟိုဒီလှည့်၍ကြည့်သည်။ ဆေးလိပ်ပြာခံခွက်မှာ ကျွန်မထိုင်နေသည်ကုလားထိုင် နှင့်ကပ်ရက်စားပွဲပေါ်တွင် ဂျိုနေ၍ ... သူက ကျွန်မအနားသို့ထလာချင်ပုံမရပေ။ အောက်ကြမ်းပြင်မှာ ကော်ဇောခင်းထားကာ သူထိုင်နေသည်ကုတင်ပေါ်သို့လည်း ပြာချွေချ၍မရဖြစ်နေသည်။

အတစ်က ဆေးလိပ်ပြာချွေရန် ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားသည်။

ထိုအခိုက်ကလေးမှာပင် ... ကျွန်မကြိုတင်ကြိုရွယ်ထားသည့်လုပ်ရပ်များ ကို လျင်မြန်စွာလုပ်လိုက်နိုင်၏။

ဆေးဝါးလုလင်

ဘယ်လက်ဖြင့် အသင့်ကိုထားသောပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ပုလင်းလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပုလင်းဖော့ဆိုကိုဖွင့်၍ အတစ်သောက်မည်နွားနို့ခွက်ထဲသို့ ပုလင်းထဲမှဆေးရည်များကို လောင်းထည့်လိုက်သည်။ အရောင်အဆင်းမရှိသည့် ဆေးရည်များသည် နွားနို့ထဲရောနှောပျော်ဝင်သွားကာ ပကတိနွားနို့ရောင်မပျက်ရှိ နေပါ၏။ ဆေးရည်မှာ အနံ့မရှိ၍ နွားနို့၏အနံ့လည်း ပြောင်းလဲမည်မဟုတ်ပေ။ ထိုဆေးရည်သည် လူတစ်ယောက်၏အသက်ကို တစ်နာရီအတွင်းသေစေနိုင်သော အဆိပ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မက ပုလင်းကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ အလျင်အမြန်ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် တယ်လီဖုန်းဘေးမှ အခန်းသော့ကိုလှမ်းယူ၍ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်၏။

ခဏလေးပါ ။ နွားနို့ထဲအဆိပ်ခတ်ခြင်းနှင့် အခန်းသော့ကိုခိုးယူခြင်းကိစ္စ မှာ ခဏလေးနှင့်ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

အတစ် ရေချိုးခန်းထဲမှပြန်ထွက်လာတော့ ကျွန်မ ဣန္ဒြေမပျက်ထိုင်နေ နိုင်လေပြီ။

လူကသာဣန္ဒြေမပျက်သော်လည်း ကျွန်မရင်ထဲမှာ မောဟိုက်နွမ်းလျသွား လေသည်။ ခိုးချောင်ခိုးဝှက်အလုပ်တစ်ခုကိုလုပ်လိုက်ရ၍ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားသွားရ သောစိတ်က ... နှလုံးရောဂါအခံရှိသောကျွန်မကို မောဟိုက်နွမ်းလျစေခြင်းဖြစ်ပါ သည်။

“ အတစ် ၊ ဟမ်ဘာဂါစားလေ၊ နွားနို့လဲသောက်လိုက်ဦး ”

“ ထားလိုက်ပါ ၊ ကိုယ်မဆာသေးဘူး ”

“ မင်း ကိုယ်အိမ်ကိုလိုက်လည်မလားဟင် ”

“ ကိုယ်လာတာ အစ်ကိုကြီးအသုဘကိုလာတာလို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊ မင်းဆီလာတာမဟုတ်ဘူး၊ ရက်လည်တဲ့နေ့လာမှာလဲ အစ်ကိုကြီးအတွက်လာတယ် မှတ်ပါ ”

“ အတစ်ကလဲကွာ ၊ ကိုယ်တို့ညီအစ်မအချင်းချင်း ရင်းရင်းနှီးနှီးနေစမ်း ပါ၊ ဖြစ်ပြီးတာတွေမေ့လိုက်နော်၊ ဪ ... ကိုယ်ပြောရဦးမယ်၊ ရန်ကုန်ကတိုက် ခန်းကို မင်းပဲယူလိုက်ပါ၊ ကိုယ်အမွေမခွဲတော့ပါဘူး၊ ကိုယ်ဝေစု မင်းကိုပဲပေး လိုက်ပါတယ် ”

သန္တာတစ်က အနှစ်စကားမဆုံးမီ အခန်းတခါးကိုဆောင်ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

ကြည့်စမ်း ။ ဖော်ကားသွားလိုက်တာ ။

သူခိုးက လူ-လူ ဟစ်တာနဲ့ပင် တူနေသေးတော့ ။

သူများရည်းစားကို ကောက်ကျစ်စွာ လှည့်ဖျားပေါင်းသင်းခဲ့သူက မဏ္ဍပ် တိုင်တက်ပြသွားခဲ့သည်။ သူ့သာ အစ်ကိုကြီး၏အမွေဆက်ခံသူအဖြစ် ကြွားဝါသွား ခဲ့သည်။ အတစ်ဘဝနဲ့ချာမျှကို သနားသယောင် လှောင်ပြောင်သရော်သွားခဲ့သည်။

သန္တာတစ်သည် ဒေါသထွက်လျှက်ကျန်ခဲ့၏။

အစီခံထိရောက်အောင်တိုသွားပြီဖြစ်သည်စီးကရက်ကို ပြာခံခွက်ထဲပစ် ထည့်ကာ ကုတင်ပေါ်ပြန်လှဲလိုက်သည်။

အပြင်မှာ မိုးကမည်းတော့။ လုံးလုံးလည်း တိတ်မသွား။ တဖွဲဖွဲကျ ဆင်းလျက်ရှိလေသည်။

သန္တာတစ်သည် ဒေါသဖြစ်စွာနှင့်ပင် အနှစ်၏ဆိုးဝါးပုံများကိုတွေးနေမိ၏။

သန္တာတစ်ရုံးသို့ အစ်ကိုကြီးစပ်နောင်လွမ်းနောက်ဆုံးရောက်လာသည် အခေါက်က ရင်ဖွင့်သွားခဲ့သောစကားသံများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာမိ၏။

“ နန္ဒာနှစ်ဟာ ကိုကြီးဘဝကိုဖျက်ဆီးဘို့သက်သက် လူဖြစ်လာတဲ့မိစ္ဆာမ တစ်ကောင်ပဲလား မသိပါဘူးကွယ် ”

“ အို ၊ အစ်ကိုကြီး ၊ သူ အစ်ကိုကြီးအပေါ်မှာ ဆိုးပြန်ပြီပေါ့ ”

“ အိမ်ထောင်ရှင်မ မပီသတာ၊ အသုံးအပြုန်းကြီးတာတွေကို ကိုကြီးခွင့် လွှတ်နိုင်ပါတယ်ကွယ် ”

“ သူ ၊ သူ ၊ ကလေးမမွေးချင်ဘူးဆိုတာကို အစ်ကိုကြီးစိတ်ထိခိုက်နေတာလား ဟင် ”

“ ကိုကြီးက အသက်ကြီးပြီ ၊ ကိုကြီးရဲ့မျိုးဆက်ကို လိုချင်တာပေါ့၊ သူက အလှပျက်မှာစိုးလို့ ကလေးမမွေးချင်ဘူးတဲ့၊ ဒါတွေ သန္တာ့ကိုပြောပြခဲ့ပြီးသားပဲ၊ ဒါက ထားပါဦးကွယ်၊ အခု သူလုပ်နေပုံက ဒီအပြစ်တွေထက် ပိုဆိုးတယ် သန္တာ ”

“ ဟင် ”

“ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်တဲ့ပြစ်မှုလောက်ကြီးလေးတာ ဂိုဦးမလားကွယ် ”

“ အို ... ”

သန္တာတစ်ရင်မှာ ကာယကံရှင်အစ်ကိုကြီးထက်ပင် နာကျင်ခံပြင်းသွားရ၏။ နန္ဒာနှစ် ... မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ ဖေဖေမေမေတို့ရဲ့မျက်နှာကိုမှမထောက်၊ မျိုရိုးဂုဏ်သိက္ခာကိုမှမငဲ့ညှာ၊ မိန်းမတန်မဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ရသတဲ့လား။ လိုလေသေးမရှိတာဝန်ကျေသည်လင်သားမျက်နှာကို ထောက်ထားသင့်ပါသေးသည်။ သေလျှင်ငရဲကျမည် ဆိုးဝါးသောပြစ်မှုကိုမှ ကျူးလွန်ရဲလေသည်။

“ အားနာလိုက်တာ ၊ သန္တာ အစ်ကိုကြီးကိုအားနာလိုက်တာရှင် ”

“ မကောင်းတာက နန္ဒာနှစ်ပါကွယ် ၊ သန္တာ ကိုကြီးကိုအားနာစရာမလိုပါဘူး ”

“ ဪ ... အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အနှစ်ဟာ သန္တာ့ညီမလေ၊ ပြီးတော့ ... အစ်ကိုကြီး သူ့ကိုချစ်လို့ယူခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ”

စကား ဒီနေရာရောက်တော့ အတိတ်ကြောင်းများကိုတွေးမိကာ နှစ်ယောက်စလုံးငေးငိုင်သွားမိသေးသည်။

“ သူကသာ အစ်ကိုကြီးစိတ်ချမ်းသာအောင်အလိုလိုက်ရမှာမို့လား၊ သူလုပ်ပုံတွေကြောင့် သန္တာ အစ်ကိုကြီးကို မျက်နှာပူမိတာအမှန်ပါပဲ ”

“ ဪ ... သန္တာလေး ၊ စိတ်ထားပြည့်ဝလိုက်တာကွယ် ”

အစ်ကိုကြီးက ယူကြိုးမရရေရွတ်ရှာသည်။

နန္ဒာနှစ် ဘယ်သူနဲ့ဖောက်ပြန်နေတယ်ဆိုတာတော့ အစ်ကိုကြီးက ပြောမသွားခဲ့ပေ။

သန္တာတစ်ကမေးသော်လည်း ...

ဆောင်းလမ်း

“ ကိုကြီးဘဝနဲ့ကိုကြီးဂိုပါစေတော့၊ သန္တာမသိချင်ပါနဲ့တော့ ”

ဥန္တာတစ်သည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး နန္ဒာနှစ်သူအပေါ် ဆိုးသွမ်းခဲ့သမျှ တွေ့တွေး၍ ဒေါသထွက်လာသည်။ ဝမ်းလည်းနည်းမိသည်။

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားရမိခြင်းနှင့်အတူ ... ဆာလောင်မွတ်သိပ်၍လာလေ၏။
လမ်းခရီးမှာ နေ့လည်စာစားခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း ဘာမှမစားဖြစ်ခဲ့သေး။

မြသေလာအရောက် စိတ်လှုပ်ရှားဘွယ်အဖြစ်များနှင့်ချည်း ကြုံနေရ၍ ဆာလောင်ဘို့ပင်သတိမရခဲ့ပေ။

မိုးအအေးနှင့်ဆောင်းအအေးအရောအနှောကြားတွင် ... အိပ်ရာထဲငြိမ် သက်စွာလှဲနေမိမှ ဆာလောင်သည် ဝေဒနာခံစားလာရ၏။

သန္တာတစ် အိပ်ရာထဲလှဲနေရာမှ ပြန်ထလိုက်သည်။

အနှစ်မှာပေးသွားသည် ဟမ်ဘာဂါကို အစာပြေစားရန်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် စားပွဲဆီထဲလာခဲ့၏။

ထိုတွင် ...

ထိတ်လန့်ချောက်ချားဘွယ်မြင်ကွင်းကို မထင်မှတ်ပဲ မြင်တွေ့လိုက်ရလေ သည်။

စားပွဲပေါ်တွင် ...

သန္တာတစ်ချော့မြူခဲ့သောကြောင်ဖြူလေးမှာ ပက်လက်လန်၍ သေဆုံးနေ ပါ၏။

ခဏတော့ မှင်သက်မိစွာ ကြောင်၍ရပ်ကြည့်နေမိသေးသည်။

သတိဝင်လာမှ စားပွဲဆီအမြန်သွားကာ အခြေအနေကိုအကဲခတ်လိုက် သည်။

ကြောင်သေကိုကိုင်ကြည့်တော့ တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်တောင့်တင်းနေပေ ပြီ။

နွားနို့ဖန်ခွက်ထဲတွင် ... နွားနို့များ တစ်စက်မှရှိမနေပါလေတော့။

အနေအထားကိုကြည့်၍ သန္တာတစ် သဘောပေါက်လိုက်၏။

ကြောင်သည် နွားနို့ကိုသောက်၍ အဆိပ်မိသေဆုံးသွားခြင်းပင်ဖြစ်ပါ သည်။

နွားနို့ထဲကို ဘယ်သူအဆိပ်ခတ်သလဲ။

ဆေးလှလှ

နွားနို့နှစ်ခွက်ထဲမှ တစ်ခွက်ကို နနွားနှစ်သောက်သွားခဲ့၏။ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့၊
အပြေက ဂျင်းနေသည်။

ဒုတိယနွားနို့ခွက်ထဲသို့အဆိတ်ထည့်ခဲ့သူမှာ နနွားနှစ်မှတစ်ပါး ဘယ်သူမှ
မဖြစ်နိုင်။

နနွားနှစ်သည် အတစ်ကိုနွားနို့သောက်ရန် အကြိမ်ကြိမ်တိုက်တွန်းခဲ့သည်။
ပြန်ခါနီးအချိန်ထိ နွားနို့သောက်ဖို့ သတိပေးခဲ့သေးသည်။

အနှစ်သည် အတစ်ကိုအဆိပ်ခတ်၍ သေကြောင်းကြံစည်ခဲ့သည်မှာ ထင်
ရှားလှပါသည်။

နာကြည်းခံပြင်းမှုကြောင့် ကျလာသောမျက်ရည်များသည် ပါးပြင်တ
လျှောက် တားမရဆီးမနိုင်စီးဆင်းလာ၏။

သူမက မျက်ရည်များကို လက်ခုံနှင့်ပွတ်သုတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ အောက်မျက်ခမ်းတွင်ချယ်ထားသောလိုင်နာများမှာ မျက်ရည်နှင့်
ပျော်ဝင်ပျက်ပျယ်ကာ ... မျက်လုံးအောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးကို အမည်းရောင်များ
ပျံ့နှံ့သွားစေပါတော့၏။

ထိုအဖြစ်ကို သန္တာတစ်ကိုယ်တိုင်မသိပေ။ သူမရုပ်သွင်မှာ မျက်လုံးတဝိုက်
အနက်ရောင်မျက်ခမ်းဆိုးဆေးများပျံ့နှံ့နေပြီး ... သရဲကားတစ်ကားရိုက်ကူးရာတွင်
သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်မအဖြစ်ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ရန် ပြင်ဆင်ထားသူတစ်ဦးနှင့်ပင်
တူသွားတော့၏။

သူမက ကြောင်သေကိုကောက်ယူလိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်၍ ကြောင်သေကို အောက်သို့ပစ်ချလိုက်သည်။ အ
သေဆိုးသေဆုံးနေသောကြောင်လေးကို မကြည့်ရက်၍ လုပ်မိလုပ်ရာလုပ်လိုက်မိ
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကြောင်သေကောင်သည် အောက်ထပ်ဂျီ ပန်းခြံထဲမှ ပန်းခြံအတွင်းထဲသို့
ကျသွားလေသည်။

ကြောင်သေကို လွှင့်ပစ်လိုက်မိပြီးမှ မှားလေပြီလားဟု တွေးမိပြန်၏။

ကြောင်သေကောင်သည် သူမကို နနွားနှစ်အဆိပ်ခတ်ခဲ့ကြောင်း ခိုင်လုံ
သည့်သက်သေတစ်ခုမဟုတ်ပါလား။ အခုမှတော့ မတတ်နိုင်တော့ပေ။

ပြတင်းပေါက်မှတိုးဝင်လာသောလေအေးကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးစိမ်းအေး
စိမ်းသွားသည်။ မိုးဖွားကလေးများလည်း လေနှင့်အတူရော၍ ဝင်ရောက်လာပါ၏။

ခေတ် : လှလှ

သန္တာတစ်က ပြတင်းတခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

နန္ဒာနှစ်ဟာ သူမကိုဘာကြောင့် သတ်ဖို့ကြံစည်ရတာလဲ။ သန္တာတစ် တွေးမရဖြစ်နေသည်။

တကယ်တော့ ... အနှစ်ဟာ လက်ရှိအခြေအနေမှာ သူမထက် အစစ သာလွန်နေပြီမဟုတ်ပါလား။ သူမသန္တာတစ်ကသာ နဲ့ချာသောဘဝဝယ်ရုန်းကန်နေ ရသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ နန္ဒာနှစ်အနေဖြင့် သူ့ထက်ဘဝနိမ့်ကျသည့် သန္တာတစ်ကို မနာလိုစရာအကြောင်းမရှိချေ။

ဘာလို့ ငါ့ကိုသတ်ဖို့ကြံစည်ရတာလဲ။

သန္တာတစ်သည် ဆံပင်များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ထိုးဖွလိုက်သည်။

ဆံပင်များရှုပ်ထွေးပွယောင်းသွားကာ ... မျက်လုံးတွင်လှိုင်းနာအမည်းများ ပျံ့ကျဲညစ်ပတ်လျက် သူမရုပ်သွင်သည် ... မကောင်းဆိုးဝါးမတစ်ကောင်နှယ် ဖရို ဖရဲဖြစ်နေလေ၏။

သန္တာတစ်က တစ်လိပ်ထဲကျန်တော့သောစီးကရက်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက် သည်။

လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ဖြင့် စီးကရက်သောက်ရင်းအခန်းထဲဝယ် လူးလာ ခေါက်တုန့်လျှောက်နေမိသည်။

သန္တာတစ်၏အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ ... အသုဘအခေါင်းထဲမှ အလောင်း ကောင်တစ်ခု လမ်းထလျှောက်နေသည့်သဖွယ်ဖြစ်နေပါလေ၏။

ကျွန်မသည် မီးဖိုထဲမှမီးကျီခဲရဲများကိုစိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်တွေအရမ်း လှုပ်ရှားနေမိသည်။

မီးညွှန်များသည် တနွဲ့နွဲ့ယိမ်းလှုပ်နေကာ မီးဖွားများ တဖွားဖွားလွင့်စင် လျှက်ရှိသည်။ ကျွန်မက မီးကောက်ဆွကိုလက်မှာကိုင်ရင်း မီးဖိုထဲမှ မီးကျီခဲများ ကို ဟိုဒီဖယ်ရင်း ရည်ရွယ်ချက်မရှိ လုပ်မိလုပ်ရာလုပ်နေမိသည်။

ကျွန်မသည် အိမ်အောက်ထပ်ညှော်ခန်းထဲရှိ မီးလှုံရာမီးဖိုဘေးတွင်ထိုင် ရင်း တွေးမိတွေးရာတွေးနေမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မြသေလာလို ဆယ်နှစ်ရာသီချမ်း အေးသည်ဒေသများမှာတော့ ... သည်လိုပဲ အိမ်ထဲမှာပင်မီးဖိုလုပ်ထားပြီး မီးလှုံ ရပါသည်။

ကျွန်မက မီးကောက်ဆွကိုကိုင်ရင်း မီးကျီခဲများကို ဟိုဖယ်ဒီဖယ်လုပ်နေ ရာ ... မီးကောက်ဆွသံချောင်းမှာ ကြာရှည်မီးမြှိုက်ခံထားရ၍ နီရဲနေလေသည်။

ကျွန်မ၏ရင်သည်လည်း မီးကျီခဲများသဖွယ် ပူလောင်၍နေပါသည်။ ကျွန် မရင်များလည်း လှုပ်ရှား၍နေပါသည်။

ကျွန်မသည် လူသတ်ရန်ကြံစည်ခဲ့သော်လည်း သတ္တိရှိသူတစ်ဦးမဟုတ်ပါ။ မဖြစ်သာ၍သာ ကြံစည်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အခုလောက်ဆို ... အတစ်တစ်ယောက် သေများသေလေပြီလား။

ကျွန်မခတ်ခဲ့သောအဆိပ်ကတော့ စိတ်ချရသောအဆိပ်ဖြစ်သည်။ လူကို တစ်နာရီအတွင်းသေစေနိုင်ပြီး ငယ်ရွယ်သောသတ္တဝါများဆိုလျှင် ချက်ချင်းလဲသေ စေနိုင်သည်အဆိပ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မလက်တွေ့လည်းသုံးခဲ့ဘူးပြီ။ အဆိပ်မှာ ဆေး ဝါးကျွမ်းကျင်သူ Pharmacist ကိုယ်တိုင်ဖော်စပ်ပေးထား၍ အလွန်တရာစိတ်ချရ ပါသည်။

ဆောင်းလှလှ

အခုဆို ... အတစ်သေလောက်ပြီ။
ကျွန်မသည် နံရံရှိတိုင်ကပ်နာရီကြီးဆီလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
ညကိုးနာရီရှိပေပြီ။
ကျွန်မအတစ်ဆီသွားခဲ့တာ ည၇-နာရီ။ ပြန်လာတာ၇-နာရီခွဲမှာ၊
အတစ်သာနွားနို့သောက်ပြီးပါက အခုလောက်ရှိ သေလောက်ပြီ။
ထိုအဆိပ်သည် လူကိုဝေဒနာပြင်းထန်စွာမခံစားစေရပဲ ... အသက်ဓာတ်
ကိုတဖြည်းဖြည်းနှုတ်ယူသွားသောအဆိပ်မို့ ... သူ ညင်ညင်သာသာနဲ့ပဲ အသက်
ထွက်သွားမှာပါ။

ဘုရား ၊ ဘုရား ၊ အတစ်သေပြီးများ ကျွန်မကို လာချောက်နေလေ
မလား။ တွေးရင်း ကျွန်မကြက်သီးဖျန်းဖျန်းထသွားသည်။
ရင်ထဲမှာလည်း လှိုင်းထလာ၏။
မဖြစ်သာလို့လူသတ်ရသော်လည်း ကြောက်တတ်သောကျွန်မမှာ ...
နှလုံး ရောဂါအခံကလည်းရှိနေပါသေးသည်။

အတစ် ကျွန်မအနားရောက်လာသယောင်... ကျွန်မမျက်စိထဲဝယ် အတစ်
ပုံကိုသာ တရစ်ဝဲဝဲမြင်နေမိသည်။

သနားတော့သနားပါတယ်၊ ကျွန်မအစ်မသန္တာတစ်ဟာ ရိုးရိုးထုံထုံမိန်းမ
တစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။

အတစ်နှင့်ပတ်သက်သမျှအကြောင်းများမှာ ... ငယ်စဉ်ကလေးဘဝမှစ၍
ကျွန်မစိတ်ထဲအစီအရီပေါ်လာသည်။

ကျွန်မအတွက် အခက်အခဲကြုံလာတိုင်း လူစားထိုးဖြေရှင်းပေးခဲ့သည်
အတစ်။ သူဖြေရှင်းပေးခဲ့၍ ကျွန်မဘဝမှာ အဆင်ပြေခဲ့သည်ကိစ္စတွေအများကြီးရှိ
ခဲ့သည်။ သို့သော် ... ထိုသို့ဖြေရှင်းပေးရသည့်အတွက် အတစ်ဘာမှအင်အားစိုက်
ထုတ်စရာမလိုပါ။ လူစားထိုးဟန်ဆောင်ပေးရုံမျှသာဖြစ်သည်။

ထိုသို့ တစ်ယောက်နေရာမှာတစ်ယောက် အစားထိုးဟန်ဆောင်ရန်လွယ်
ကူခဲ့ခြင်းကပင် ... အစ်ကိုကြီးကို အတစ်လက်ထဲမှလူယူသိမ်းပိုက်ရာ၌ အခက်
အခဲမရှိအောင်မြင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မြို့စားနယ်စားတစ်ယောက်ပမာချမ်းသာကြွယ်ဝသော ဦးစင်နောင်လွမ်းကို
ကျွန်မအရယူခဲ့သည်။

.....
ခေတ် : လှလှ
.....

အတစ်၏ချစ်သူဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မသစ္စာမစောင့်သိနိုင်ခဲ့ပါ။ တိုးတက်ကြီးပွားလိုသောကျွန်မအတွက် ... အသင့်ပွင့်နေသောလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ နင်းလျှောက်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ခိုးရာလိုက်မယ်နေ့က ...

ဦးစင်နောင်လွမ်းက နဂိုစိစဉ်ထားသည့် ဟိုတယ်မှစောင့်နေမည့်အစီအစဉ်ကိုဖျက်လိုက်ကြောင်း၊ သူ့အိမ်သို့ဝင်ခေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ... ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်သည်ဆိုကာ... အတစ်ယုံအောင်လှည့်ဖျားရသည်မှာ လွယ်ကူလွန်းလှပါသည်။

အတစ်ဟန်ဆောင်၍ ဦးစင်နောင်လွမ်းဆီသွားရောက်ရာတွင်လည်း သံသယမြူတစ်မျှန်မျှ မဝင်မခံခဲ့ရ။ ကျွန်မနှင့်အတစ်မှာ **“ နှစ်ယောက်တစ်မျက်နှာ ”** မဟုတ်ပါလား။

လမ်းခရီးတွင် အဆင်ပြေရန်လည်း ကျွန်မကစီစဉ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သူတို့က မန္တလေးထိလေယာဉ်ဖြင့်သွားရောက်ရန်စီစဉ်ထားရာ မှတ်ပုံတင်ကဒ်ပြားပါဖို့လိုပါသည်။ ဒါကိုကြိုတွေးမိသောကျွန်မက အတစ်အလစ်တွင် အတစ်မှတ်ပုံတင်ကို ခိုးယူဖို့ကြံခဲ့သည်။ သို့သော် ... မှတ်ပုံတင်ကဒ်ပြားကို ဘယ်လိုရှာရှာမတွေ့ခဲ့။

နောက်ဆုံးတော့ ... သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ အလွယ်တကူတွေ့သည့် ဝန်ထမ်းကဒ်ပြားကိုပဲ ခိုးခဲ့ရသည်။ ဝန်ထမ်းကဒ်ပြားမှာလည်း ဓာတ်ပုံကပ်ထား၍ မှတ်ပုံတင်သဖွယ် အသုံးဝင်သောကဒ်ပြားတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ... လေယာဉ်ခရီးစဉ်တွင်ရော၊ မန္တလေးကဆီဒိုးနားဟိုတယ်၌ တည်းခိုရာတွင်ပါ ... အတစ်၏ဝန်ထမ်းကဒ်ဖြင့်အဆင်ပြေချောမွေ့ခဲ့လေသည်။

အစ်ကိုကြီးက မန္တလေးတွင်ထားခဲ့သော သူ့ပိုင် Surfကားဖြင့် မြသေလာသို့ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ ပြင်ဦးလွင်တွင် တစ်ညနားကြသေးသည်။

အစ်ကိုကြီးစင်နောင်လွမ်းသည် မန္တလေးမှာတစ်ည၊ပြင်ဦးလွင်မှာတစ်ည၊ မြသေလာတွင်တစ်ည ... မင်္ဂလာဦးသုံးည ပေါင်းသင်းပြီးသည်ထိ ကျွန်မကိုသန္တာတစ်မဟုတ်မှန်း မသိသေး။

တကယ်တော့ ကျွန်မဖွင့်မပြောသ၍ သိနိုင်ဦးမည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော်... ဖွင့်မပြောလိုမဖြစ်သည့်အကြောင်းက ရှိလာတော့ ဖွင့်ပြောလိုက်ရပါတော့သည်။

မြသေလာသို့ရောက်ပြီးနောက်တစ်နေ့တွင် ... လက်ထပ်စာချုပ်၌လက်မှတ်ထိုးရန် အစ်ကိုကြီးက စီစဉ်ထားပါသည်။

ဆောင်းလှလှ

တရားသူကြီးနှင့်တကွ မြို့နယ်အဆင့်အရာရှိအချို့နှင့်ရုပ်ကွက်လူကြီးများ ပါ ဧည့်ခန်း၌ရောက်နေပါပြီ။

အစ်ကိုကြီးက လက်ထပ်စာချုပ်ကိုအသင့်ဝယ်ထားသည်။ စာချုပ်ထဲတွင် သတိုးသား၊သတိုးသမီးတို့နှင့်ဆိုင်သောအချက်အလက်များကို ရေးဖြည့်ရုံသာလိုအပ် သည်အသင့်ရိုက်နှိပ်ထားပြီးသားကြွေရောင်ဖောင်းကြွေစာချုပ်ကြီးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် သတိုးသမီးအဖြစ်အောက်ထပ်သို့မဆင်းမီ အလှအပပြင်ဆင် နေရင်း အပြင်းအထန်စဉ်းစားရလေပြီ။

ကျွန်မသည် သန္တာတစ်အဖြစ်ဟန်ဆောင်၍ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါက... အစ်ကိုကြီး၏တရားဝင်မယားမှာ သန္တာတစ်ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

စာချုပ်ပေါ်တွင် ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်းများရှေ့မှောက်၌ ချုပ်ဆို လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်းသည် ပယ်ဖျက်မရသောတရားဝင်ကိစ္စဖြစ်သည်။

သန္တာတစ်အဖြစ် ကျွန်မလက်မှတ်မထိုးနိုင်ပါ။ ဤမျှအထိစွန်းစားလာခဲ့ပြီး မှ ... ကျွန်မ၏လုပ်ဆောင်မှုကို အလဟဿအဖြစ်မခံနိုင်။

စာချုပ်ထဲတွင် ကျွန်မ၏နာမည်အမှန် “ နန္ဒာနှစ် ”ဖြင့်သာလက်မှတ်ထိုး ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ၏။

အဖြစ်မှန်အတွက် အစ်ကိုကြီးနှင့်အားတင်းရင်ဆိုင်ရတော့သည်။

“ အစ်ကိုကြီး ”

“ သန္တာ ”

“ အစ်ကိုကြီး ကျွန်မကိုသေချာကြည့်စမ်းပါ ”

အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မစကားအတွက် အံ့ဩဟန်ဖြင့်ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“ သန္တာက သိပ်လှတာပဲကွယ် ”

“ အစ်ကိုကြီး ကျွန်မကိုချစ်သလားဟင် ”

ကျွန်မက ကိုယ်ကိုကိုယ် “သန္တာ”ဟုလည်းမသုံး၊ “နန္ဒာ”ဟုလည်းမသုံးပဲ “ကျွန်မ”ဆိုသည်အသုံးအနှုန်းဖြင့်ပင်မေးလိုက်သည်။

“ ချစ်တာပေါ့သန္တာ၊ ချစ်လို့ပဲ သန္တာကို မြသေလာအရောက်ခေါ်လာခဲ့ ပြီလေ၊ ဟော- အခု အောက်မှာ လက်ထပ်စာချုပ်လက်မှတ်ထိုးပွဲအတွက် လူကြီးတွေတောင်ရောက်နေပြီပဲ ”

“ အစ်ကိုကြီးကျွန်မကိုချစ်တယ်ပေါ့၊ ဟောဒီခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်ကျွန်မကို ချစ်တယ်ပေါ့နော် ”

ကျွန်မက ကြော့ကြော့လေးရပ်ပြုရင်း မေးလိုက်ပြန်သည်။

အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်း ...

“ သန္တာစကားက ဆန်းလှချည်လားကွယ်၊ လက်ထပ်ခါနီးမှ သန္တာက ကို ကြီးဆီက ကတိစကားတွေလိုချင်နေတယ်ထင်တယ်၊ ချစ်ပါသတဲ့ဗျာ၊ ဟောဒီ သန္တာတစ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးရဲ့ အသည်းနှလုံးကိုရော၊ ခန္ဓာကိုယ်လေးကိုပါ သိပ် ချစ်ပါသတဲ့ - ကဲ ”

ကျွန်မပခုံးကိုပွေ့ဖက်ရန်ရွယ်လိုက်သည်။ အစ်ကိုကြီးလက်များကို ကျွန်မက ဆီး၍ကာလိုက်သည်။

“ ဒီမယ်အစ်ကိုကြီး၊ စိတ်ဟာသိပ်ဆန်းကြယ်တယ်နော်၊ ကျွန်မဟာအစ်ကို ကြီးနောက်ကိုလိုက်ခဲ့တယ်၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ကျွန်မသုံးရက်တိတိပေါင်းသင်းပြီးပြီ၊ အစ် ကိုကြီးကလဲ ကျွန်မကိုချစ်နေတာပဲ၊ ဘာလိုသလဲ၊ ဟောဒီခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်မိန်းမ ဟာ သန္တာတစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နန္ဒာနှစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် အဓိကမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်နဲ့လက်တွေ့ ပေါင်းသင်းနေတဲ့သူကို ချစ်နေဘို့ပဲမဟုတ်လား ”

“ ဟင်- သန္တာ ၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ ”

“ ကျွန်မ သန္တာတစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ နန္ဒာနှစ်ပါအစ်ကိုကြီး ”

“ ဘာ ”

အစ်ကိုကြီးသည် ဓာတ်လိုက်ခံရသူလို တုန်ယင်သွားခဲ့၏။

“ ဘာ ၊ ဘာ ၊ ဘာပြောတယ် သန္တာ ”

“ ကျွန်မဟာအနှစ် ၊ နန္ဒာနှစ်ပါလို့ ”

“ ဟာ ၊ မနောက်ပါနဲ့သန္တာ ၊ ဒါ ကျီစယ်ရမယ်အချိန်မဟုတ်ဘူး၊ ဘာ တွေပြောနေတာလဲကွယ်၊ ကိုကြီးရင်ထိတ်လိုက်တာသန္တာရာ ”

“ ကျွန်မ အမှန်တွေကိုပြောနေတာပါဦးစင်နောင်လွမ်း၊ ကျွန်မသန္တာတစ် ကိုလှည့်စားပြီး ရှင်ဆီလာခဲ့တာပါ၊ ဟောဒီမှာ ... ကျွန်မရဲ့မှတ်ပုံတင်ကဒ် ”

ကျွန်မက ကျွန်မ၏“နန္ဒာနှစ်မှတ်ပုံတင်ကဒ်ပြားအစစ်”ကို ထုတ်ပြလိုက် သည်။

ဆောင်းလှလှ

“ လမ်းခရီးတလျှောက်လုံး မှတ်ပုံတင်ပြုရမယ့်နေရာတွေမှာ ဝန်ထမ်းကဒ်ချည်းပဲထုတ်ပြခဲ့တာ အစ်ကိုကြီးသတိထားမိမှာပေါ့ ၊ အဲဒါ သန္တာ့ဆီက ကျွန်မ ခိုးလာတာ ”

“ မင်း - မင်း ”

ဦးစစ်နောင်လွမ်းသည် ရူးသွပ်သွားသူတစ်ဦးသဖွယ် ဂယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ မင်း ၊ မင်း ၊ နောက်နေတာမဟုတ်ပါဘူးနော် ”

“ ဒါ နောက်ရမယ့်အချိန်မဟုတ်ဘူးဆို ၊ အစ်ကိုကြီးပဲ ပြောခဲ့တာပဲ ”

“ ဟာကာ ”

ဦးစစ်နောင်လွမ်းက အနီးရှိကုလားထိုင်ပေါ်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ကာ... ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည်။

“ မင်း ... ဘာဖြစ်လို့ဒီလိုလုပ်ရတာလဲဟင် ၊ ငါ ၊ ငါချစ်တာကသန္တာ ၊ သန္တာတစ် ”

တုန်ယင်သောအသံကြီးဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ အဲဒါကြောင့် နန္ဒာမေးခဲ့တယ်လေ၊ အစ်ကိုကြီးရှေ့မှာ အခုရပ်နေတဲ့ ဟောဒီခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်ကို ချစ်သလားလို့၊ အစ်ကိုကြီးပဲချစ်တယ်ဆို၊ အမှန်က တော့ စိတ်ပါ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ပညတ်ချက်အရ ဟောဒီခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်ဟာ သန္တာတစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နန္ဒာနှစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးစုံမက်နေရင်ပြီးတာပဲ ”

“ အိုး - မဟုတ်ဘူး၊ ငါ မင်းကိုမချစ်ဖူးနန္ဒာ၊ ငါချစ်တာသန္တာ၊ မင်းငါ့ကိုလှည့်စားတာ ”

“ အစ်ကိုကြီးသာ အစ်ကိုကြီးစိတ်ကိုလှည့်စားနေတာပါ၊ နန္ဒာ့ကို သန္တာလို့ထင်နေတုန်းက ဒီလိုစိတ်မျိုးပေါ်ခဲ့လို့လား၊ အစ်ကိုကြီးရယ်... နန္ဒာလေ နန္ဒာအစ်ကိုကြီးကိုချစ်လို့ ဒီလိုကြိမ်ကြိမ် ကြိလိုက်ရတာပါရှင် ... ”

“ ဘာ - မင်းက ငါ့ကိုချစ်တယ် ”

“ ချစ်တာပေါ့အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ချစ်တာမှ အသည်းနှင့်အောင်ချစ်တယ် ၊ သိလား၊ အစ်ကိုကြီးက မမသန္တာကိုအရင်တွေ့ပြီးချစ်လိုက်တော့ နန္ဒာ့ရှင်မှာခံစားလိုက်ရတာ၊ အဲဒါကြောင့် ခုလိုကြိမ်စည်မိတာပါ ၊ နော်- အစ်ကိုကြီး ”

ကျွန်မက သနားအောင် မျက်ရည်ခံထိုးလိုက်သည်။

ခေတ် : လှလှ

“ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ အို- မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါ သန္တာ့ကိုပဲချစ်တယ်၊ သန္တာ့ကိုပဲ လက်ထပ်နိုင်မယ် ”

“ ဪ ... သူတပါးသမီးပျိုကို သုံးရက်တိတိပေါင်းပြီးမှ အစ်ကိုကြီး ဒီလိုဆုံးဖြတ်လို့ရမလား ”

“ ဟာ ”

“ နန္ဒာ့ကိုမယူရင် အစ်ကိုကြီးအဂ္ဂင်ကို နန္ဒာ့ခွဲရလိမ့်မယ် ”

“ ရက်စက်လှချည်လား၊ မင်းရက်စက်လှချည်လား၊ ရက်စက်ရုံတောင် မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ယုတ်မာလွန်းတယ်နန္ဒာ ”

ကျွန်မ အလွန်တရာကြီးတင်းထားလို့မဖြစ်ပါ။ ကိုယ်ကမပိုင်နိုင်သေးသည့် ဘဝမှာ ... ကိုယ်လိုတာရဘို့ အောက်ကျို့သင့်ရင် ကျို့ရမယ်မဟုတ်လား။

ကျွန်မက ကြမ်းပြင်ပေါ်ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ကာ အစ်ကိုကြီးခြေအစုံကို ဖက်လိုက်သည်။

“ အစ်ကိုကြီးရယ် ၊ နန္ဒာ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါရင်၊ နန္ဒာ့ အစ်ကိုကြီးကိုချစ်လွန်း လို့ကြံမိပါတယ်၊ နန္ဒာ့ဘဝကိုလည်းစာနာပါဦး၊ နန္ဒာ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ နန္ဒာ့ အစ်ကို ကြီးကိုချစ်လို့ပါ၊ ယုံပါ အစ်ကိုကြီးရယ် - နော် ”

အစ်ကိုကြီးက ကြံရာမရသည်ပုံဖြင့် ခေါင်းကိုခါရမ်းလိုက်သည်။

“ လက်မှတ်ထိုးဖို့ လူကြီးတွေဖိတ်ထားတာ အောက်မှာရောက်နေကြပြီ၊ ငါတော့အဂ္ဂင်ကွဲတော့မှာပဲ၊ မင်းလုပ်ပုံကကွာ ”

ထိုစဉ် ... အခန်းတခါခါခေါက်သံဖွဖွပေါ်ထွက်လာသည်။

အစ်ကိုကြီးစင်နောင်လွမ်းက အပြင်ကိုလှမ်းမေးလိုက်၏။

မန်နေဂျာကိုခွန်မြင့်အသံဖြင့်ပြန်ဖြေသည်။

“ ခွန်မြင့်ပါ၊ အောက်မှာလူကြီးတွေစုံနေပါပြီဆရာ ”

စင်နောင်လွမ်းက သက်ပြင်းကိုလေးတွဲစွာချလိုက်သည်။

“ ကောင်းပြီ ၊ ဆင်းခဲ့မယ် ”

အစ်ကိုကြီးက ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ဟန်ဖြင့် ထိုင်ရာမှထ၏။

“ အေး - ငါ့ကံတရားပေါ့၊ ငါက ငါ့ရဲ့သိက္ခာကိုမှ အကျမခံနိုင်တာကိုး၊ ကဲ- လာခဲ့ ၊ စာချုပ်ယူခဲ့ ”

ကျွန်မက လေထဲတွင်မြောက်တက်သွားသည့်သဖွယ် ပျော်ရွှင်သွားသည်။

ဆေးလှေ

ယင်းသို့ဖြင့် ... လက်ထပ်စာချုပ်၏ သတိုးသမီးအမည်ကွက်လပ်တွင် ကျွန်မအမည် နန္ဒာနှစ်ကိုရေးဖြည့်ပြီးလက်မှတ်ထိုးနိုင်ခဲ့သည်။

မပိုင်ဘူးလားရှင် ။ ကျွန်မသည် ကျွန်မဘဝကောင်းစားဘို့အတွက် အတစ်ရဲ့အသည်းနှလုံးကို ခုတုံးလုပ်နင်းတက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

အခုလည်း ... ကျွန်မဘဝရှေ့ခရီး၏ဆူးပြောင်ခလုတ်ကန်သင်းမှန်သမျှ ရှင်းလင်းဘို့ ကျွန်မကြံစည်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ”

တိုင်ကပ်နာရီကြီးဆီမှ ဆယ်နာရီထိုးသံကြောင့် အတွေးထဲနှစ်မျောနေ သည့်ကျွန်မ လန့်သွားရသည်။ ရှေးနာရီကြီးမှာ မြည်သံပြင်းလှပါ၏။

ကျွန်မက ရှေ့ဆက်လုပ်ရမည့်အစီအစဉ်များအတွက် ထိုင်ရာမှထလိုက် သည်။

အတစ်တည်းခိုနေသည်ဟိုတယ်သို့ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်သွားရပါဦးမည်။

အတစ် သေ ၊ မသေ သွားကြည့်ဘို့လိုသေးသည်။

ကျွန်မက ကြိုတင်စဉ်းစားထားသည့်အတိုင်း ... ဆေးများယူသွားရန်အ တွက် အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မသောက်နေကျ၊ ကျွန်မသောက်လက်စ နှလုံးအားတိုးဆေးများကို ပလတ်စတစ်အိတ်တစ်အိတ်ထဲထည့်ယူခဲ့၏။

အတစ်အတွက် ဆေးလာပို့တာပါဟု အကြောင်းပြကာ အတစ်အခန်းသို့ သွားရမည်။

အခန်းသော့ကိုခိုးယူခဲ့သည်မှာလည်း ... ဒုတိယအကြိမ်သွားရောက်ရာ တွင် အခန်းကို ကိုယ်တိုင်ဖွင့်၍ဝင်ရောက်နိုင်ရန်ဖြစ်ပါသည်။ အတစ်က သေနေပြီ မဟုတ်လား။ ကျွန်မကိုအခန်းတခါးဖွင့်ပေးနိုင်တော့။ ကျွန်မသာ သော့ကိုခိုးမယူ ခဲ့လျှင် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ယောက်က သော့ပို့ဖြင့် ဖွင့်ပေးရလိမ့်မည်။ ထိုအခါ အတစ်အလောင်းကြီးကိုတွေ့သွားပြီး ကျွန်မလုပ်ရပ်များ ပူးပေါ်သလိုပေါ် သွားနိုင်ပါ၏။

.....
ဆောင်းလမ်း
.....

သော့က ကျွန်မလက်ထဲမှာရှိနေတော့ ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်အခန်းထိတက် ခွင့်ရနေသောကျွန်မမှာ ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ဝင်ရုံသာရှိပါသည်။ ဖြစ်နိုင်ချေများကို ကြို တွေး၍ ပီပီရီရီကြံစည်ထားသော ကျွန်မက၏အကြံအစည်များပါပေ။

ယခုအခေါက်တွင် ... ကျွန်မက “ အတစ်အတွက် ဆေးလာပို့တာပါ ” လို့အသိပေးကာ အတစ်အခန်းသို့တက်သွားမည်။ အခန်းထဲသောဖွင့်ဝင်ပြီး ယူ လာသောဆေးအိတ်ကိုစားပွဲပေါ်မှာထားမည်။ အတစ်သောက်ထားသည့် နွားနို့ပန်း ကန်ကိုလည်း စင်ကြယ်အောင်ဆေးကြောရပါမည်။ သို့မှသာ နွားနို့ထဲတွင်အဆိပ် ပါကြောင်းအထောက်အထားသဲလွန်စကို ဖျောက်ဖျက်နိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်မက အခန်းသော့ကိုပြန်ထားခဲ့ပြီး ၊ အတစ်အခန်းမှ ထူမြေမပျက်ပြန်ထွက်လာရမည်။

ဟိုတယ်မှ အတစ်သေဆုံးကြောင်းသိသွား၍ ... ကျွန်မကိုလာစစ်ဆေးပါ က ကျွန်မနောက်တစ်ခေါက်ဆေးသွားပို့စဉ်က အတစ်ကိုယ်တိုင်တခါးဖွင့်ပေးသေး ကြောင်း၊ အသက်ရှင်လျှက်ရှိသေးကြောင်း အစစ်ခံနိုင်မည်။ ကျွန်မအပေါ်သံသယ ရှင်းကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မစီစဉ်ထားပုံများသည် ပီပီရီရီမဂ္ဂိုပေဘူးလား။ မပိုင်ပေဘူးလား။ ကျွန်မက ဆေးအိပ်လေးကိုကိုင်ကာ အောက်ထပ်သို့ပြန်ဆင်းခဲ့၏။

အောက်ထပ်ညှော်ခန်းဆိုဟပေါ်ဝယ် နန်းကြာယုံက ထိုင်နေရက်သားကြီး အိပ်မောကျနေပါ၏။ နန်းကြာယုံမှာ ဤအိမ်၏အိမ်ဖော်များထဲမှတစ်ယောက်ဖြစ် သည်။ အသုဘအိမ်မို့ ရက်မလည်ခင်အလှည့်ကျစောင့်ခိုင်းထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ ဟဲ့ ... ကြာယုံ ”

ကျွန်မခေါ်သံကြောင့် နန်းကြာယုံဆတ်ကနဲလန့်နိုးသွားသည်။

သူမက မျက်လုံးများကိုလက်နှင့်ပွတ်ရင်း တိုင်ကပ်နာရီကြီးဆီလှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

“ ၁၁နာရီကျရင် ဒေါ်မြကြုပ်နဲ့လူချင်းလဲမှာပါမလေး ”

“ အေးပါ ၊ ငါအပြင်သွားမလို့ ၊ မောင်ပုကိုသွားခေါ်စမ်း ”

နန်းကြာယုံက ကျွန်မကိုအံ့ဩသလိုကြည့်ရင်း ...

“ ဒီအချိန်ကြီး မမလေးအပြင်သွားမလို့လား ၊ ရာသီဥတုသိပ်ဆိုးနေ တယ် ”

ဆောင်းလှလင်

အပြင်တွင်မိုးက တဖန်ပြန်၍သည်းနေကာ မိုးပေါက်ကျသံများဆူညံစွာ ကြားနေရသည်။

“ ငါသိပါတယ် ၊ မသွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့အစ်မကိုဆေးသွားပို့မလို့၊ သူ နေမကောင်းဖြစ်နေတယ် ”

“ ဪ... နေ့ခင်းက သင်္ချိုင်းကိုလာတဲ့အစ်မလား၊ မမလေးနဲ့သိပ်တူ တာပဲနော်၊ ကျွန်မဖြင့်တစ်ယောက်စီတွေ့ရင် ခွဲနိုင်မှာတောင်မဟုတ်ဘူး ”

“ နှစ်ယောက်ယှဉ်နေရင်လဲ နင်မခွဲနိုင်ပါဘူကြာယုံရယ်၊ ကဲပါ- စကား ဂျည်လိုက်တာ၊ မောင်ပုကိုသွားခေါ်ချေ၊ တစ်ခါတဲကားထုတ်ခဲလို့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့မမလေး ”

ဒရိုင်ဘာမောင်ပုကိုခေါ်ခဲသည်မှာ အကြောင်းရှိပါသည်။

ကျွန်မအတစ်ကိုဆေးသွားပို့ခဲကြောင်း သက်သေရရန်ခေါ်ခဲခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ အတစ်သေဆုံးမှုပေါ်ပေါက်ပြီးနောက် ... ရဲများက လာစစ်လျှင် ကျွန်မ သည်သန္တာတစ်အတွက်ဆေးများသွားပို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းပို့ရကြောင်း မောင်ပုက သက်သေခံပါလိမ့်မည်။

ကျွန်မစီစဉ်ထားမှုများက ကွက်တိဝင်ခဲသည်။

အိုကေအင်းကိုရောက်တော့ ... ညွှန်ကြားကောင်တာမှလူငယ်လေးက ကျွန်မကိုအပြုံးဖြင့်ဆီးကြိုသည်။ ဂျူတီလဲပြီးချိန်ဖြစ်၍ ညနေခင်းကတာဝန်ကျ သောအမျိုးသမီးကလေးမဟုတ်တော့ပါ။ ညပိုင်းမို့ ယောက်ျားလေးဝန်ထမ်း၏တာ ဝန်ချိန်ဖြစ်ပုံရသည်။

“ သန္တာတစ်နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ဆေးလာပို့တာကွဲ့၊ မမ တက်သွား လိုက်မယ်နော် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ ၊ အခန်းသိပါသလား ”

ဆေး ဇာတ် လှ လှ

“ 201လေ မမညဦးပိုင်းကတစ်ခေါက်ရောက်ပြီးပါပြီကွယ် ”

“ ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ၊ တက်သွားပါခင်ဗျာ ”

ကျွန်မဆေးလာပို့ကြောင်း အသိသက်သေတစ်ယောက်ရလိုက်ပြန်လေပြီ။

လှေကားပေါ်တက်လာရင်း ကျွန်မစိတ်တွေအရမ်းလှုပ်ရှားလာသည်။

အတစ်၏အလောင်းကြီးကိုမြင်ရတော့မည်မဟုတ်ပါလား။ ဘယ်လိုပုံစံနှင့် တွေ့ရမှာပါလိမ့်။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကြီးများဖြစ်နေမလား။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မရင်ဆိုင်ရပါတော့မည်။

ကျွန်မသည် အပေါ်ထပ်ဒေါင်စွန်းရှိအခန်းနံပါတ်တူးဇီးရိုးဝမ်းသို့ရင်ခုန်စွာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မိုးသံများကြားဝယ် ကျွန်မ၏ဒေါက်ဖိနပ်သံတစ်မျိုးသာ တဒေါက်ဒေါက်ပေါ်ထွက်နေ၏။ အခန်းအားလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်နေလေပြီ။ အချိန်နှင့် ရာသီဥတုအခြေအနေက အိပ်ရာထဲကွေးကောင်းသည်အနေအထားမျိုး။

တူးအိုဝမ်းရှေ့ရောက်တော့ ကျွန်မကအခန်းသော့ကိုထုတ်ယူလိုက်သည်။

သေချာအောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခပ်ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုတယ်အပေါ် ထပ်တစ်ခုလုံးတိတ်ဆိတ်နေ၏။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမတွေ့ရ။

ကျွန်မက သော့တံကို သော့ပေါက်ထဲထည့်ကာ ညင်သာစွာလှည့်ဖွင့် လိုက်သည်။

သန္တာတစ်သည် အခန်းဆီသို့လျှောက်လာသည်အသံကိုဦးစွာကြားမိ၏။
ထို့နောက် - အခန်းတခါးကို ကလစ်ကနဲလှည့်ဖွင့်လိုက်သံကြားရလေ သည်။

သန္တာတစ်သည် စိတ်ညစ်ညူးနွမ်းလျှော့ဖြင့် အိပ်ယာထဲလှဲအိပ်နေခဲ့သည်။ မီးများအားလုံးမှိတ်ကာ ငါးတိုင်အားမီလုံးအပြာလေးကိုသာထွန်းထားခဲ့ပါ၏။

သူမ၏ဘဝကံဆိုးမှုများကိုတွေးတောကာ အိပ်ရာထဲပက်လက်လှဲနေမိသည် ချမ်း၍ စောင့်တစ်ထည်ကိုရင်ပတ်ထိလွှမ်းခြုံထားခဲ့သည်။

ရောက်တတ်ရာရာတွေလျှောက်တွေးနေဆဲ အခန်းတခါးကိုဖွင့်သံ ကြား လိုက်မိပါ၍ အံ့ဩသွားရသည်။ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများတွင် သော့ပိုရှိသော်လည်း ဧည့်သည်ရှိနေသည်အခန်းကို ခိုးချောင်ခိုးဝှက်ဝင်မှာမဟုတ်။

ဆေးလိပ်

.....
သန္တာတစ်က ပက်လက်လှန်လှဲအိပ်နေသည့်အနေအထားကိုမပြင်ပဲ မျက်လုံးများကသာ အခန်းဝဆီသို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းထဲသို့ ညင်သာစွာခြေဖော့နင်းဝင်လာသော နန္ဒာနှစ်ကိုမြင်လိုက်ရ၏။ သူ့ဘာလို့နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာတာပါလိမ့်။

သန္တာတစ်သည် အံ့လဲအံ့ဩစွာ၊ သိလဲသိချင်စွာနှင့် နန္ဒာနှစ်လုပ်ရပ်များကိုအသက်မရှူမိပဲ မျက်တောင်မှေးစင်း၍ကြည့်နေမိသည်။

နန္ဒာနှစ်သည် သန္တာတစ်လဲလျောင်းနေသည့်ကုတင်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လဲနေသည့်အနေအထားဖြင့် သန္တာတစ်ကိုမြင်လိုက်ရ၏။

နန္ဒာနှစ်က ဆက်မကြည့်ရဲပဲ မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။

စားပွဲရှိရာသို့လျှောက်သွားကာ လက်ထဲမှဆေးအိတ်ကို လှမ်းတင်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်ထဲ နွားနို့ပန်းကန်ကို ကဲ၍ကြည့်လိုက်၏။

ပန်းကန်းထဲတွင် နွားနို့တစ်စက်မှမရှိသည်ကိုမြင်လိုက်ရသည့်အခါ သူမရင်ထဲတွင်ထိတ်ကနဲဝမ်းသာသွား၏။

ကုတင်ဆီသို့ မကြည့်ဝံ့ဝံ့၊ ကြည့်ဝံ့ဝံ့ပြန်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ မလှုပ်မယှက်ပက်လက်ကြီးဖြစ်နေသောသန္တာတစ်ကိုကြည့်၍ “ သေလေပြီ ” ဟု ထင်မှတ်လိုက်လေသည်။

သန္တာတစ်သည် မျက်တောင်မှေးစင်း၍ နန္ဒာနှစ်ကိုငြိမ်ကြည့်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်းသဘောပေါက်လာသည်။ သူမကို သေ-မသေ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာကြည့်ခြင်းပေပဲ။

နန္ဒာနှစ်က နွားနို့ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်မှမယူလိုက်သည်။

ပြီး ... ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားလေသည်။

ရေချိုးခန်းထဲရှိ လက်ဆေးရေစဉ်မှ ရေကျသံကြားလိုက်ရသည်။

သန္တာတစ်သည် ဒေါသအမျက်ထွက်နေသည့်ကြားမှပင် ရယ်ချင်စိတ်ပေါ်လာမိ၏။ အနှစ်ဟာ အဆိပ်ပါတဲ့နွားနို့ခွက်ကို သဲလွန်စလာဖျောက်ခြင်းပေပဲ။

သန္တာတစ်က အနှစ်၏အပြုအမူများကို မလှုပ်မယှက်ဆက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ဆောင်းလှလှ

အနှစ်က ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်လာကာ နွားနို့ဖန်ခွက်ကို နေရာတကျပြန် ချထားလိုက်သည်။ သူမက အတစ်၏အလောင်းဂိုဏ်းသို့ နောက်တစ်ခါပြန်၍ကြည့် လိုက်ပြန်သည်။ သူ တကယ်သေသွားခဲ့ပြီပဲ ။

အနှစ်ရင်မှာ ခုန်လှုပ်လျှက်ရှိသည်။

ကြောက်စိတ်နှင့် ညီအစ်မအရင်းကိုသတ်လိုက်မိ၍ ယူကြိုးမရစိတ်များ ရောယှက်ကာ ခေါင်းမှာမူးဝေနေောက်ကျိလာသည်။ အသည်းနှလုံးများတဆတ်ဆတ် တုန်ကာ အသက်ရှူမဝဖြစ်လာလေ၏။

သူမက အတစ်ကိုနောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းအနေဖြင့်ကြည့်ရန် ကုတင်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်သွားလေသည်။

သန္တာတစ်သည် အနှစ်ဖြစ်နေပုံများကိုကြည့်၍ ရယ်လဲရယ်ချင်သည်။ ထ၊ ပြီးတော့လည်း ရန်တွေ့ပစ်လိုက်ချင်သည်။ လက်တွေ့မှာတော့ မျက်တောင်ကိုမှေး စင်းကာ မျက်လုံးမြင်ရုံလေးဖွင့်၍ အနှစ်ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ မလှုပ်မယှက်ဆက် ကြည့်နေမိ၏။

နန္ဒာနှစ်က ကုတင်ခြေရင်းတွင်ရပ်လိုက်သည်။

သန္တာတစ်၏မျက်နှာနားရောက်သည်ထိ သူမ တိုးကပ်မသွားရဲပါ။

အနှစ်က ကုတင်ခြေရင်းတွင်ပင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

ကုတင်ဘောင်ကို လက်ဖြင့်ကိုင်ရင်း နှုတ်မှရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“ ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါအတစ်ရယ်၊ ကိုယ် မဖြစ်သာလို့မင်းကိုဒီလိုလုပ် လိုက်ရတာပါ။ ကိုယ် မင်းကိုချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် - ကိုယ့်ရှေ့ခရီးအတွက် မင်း ကိုရှင်းမပစ်လို့မဖြစ်တော့လို့ပါကွယ် ၊ ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါတော့ ”

သန္တာတစ် ဆက်၍မအောင်နိုင်တော့။

သူ့ကိုတကယ်သေသွားပြီအထင်နှင့် ဖြစ်နေသာ အနှစ်ပုံစံကို ရယ်ချင် လွန်းသောကြောင့် “ခစ်ကနဲ” အသံထွက်သွားသည်။

“ ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ”

အတစ်က အော်ရယ်လိုက်သည်။

မထူးတော့ပြီမို့ ပက်လက်အိပ်နေရာမှ ငေါက်ကနဲထထိုင်လိုက်သည်။

“ အား ... ”

အနှစ်ထံမှ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီး ... အနှစ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ် သို့ပက်လက်လန်လဲကျသွားလေသည်။

ခေတ် : လှလှ

နန္ဒာနှစ်သည် အတစ်၏အလောင်းကြီးကို ကြောက်ကြောက်နှင့်မျက်နှာလွှဲ
နေစဉ်အခိုက် ...

အလောင်းကြီးဆီမှ အသံထွက်လာပြီး တဟားဟားအော်ရယ်လျှက် ငုတ်
တုတ်ထထိုင်လိုက်သော အလောင်းကြီး၏ကြောက်မက်ဖွယ်သဏ္ဍာန်ကိုမြင်လိုက်ရ
သည်တွင် ...

“အား ...”

စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်မိလေ၏။

အနှစ်၏ကျယ်လောင်သောအော်သံသည် မိုးသံလေသံဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း
များကြားဝယ် နှစ်ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

နန္ဒာနှစ်၏ဝိညာဉ်လိပ်ပြာသည်လည်း ထိတ်လန့်ချောက်ချားမှုကြောင့်
ခန္ဓာကိုယ်ဆီမှ လွင့်စင်ထွက်ပြေးသွားလေတော့သတည်း ။

သန္တာတစ်က ကုတင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။
မီးခလုတ်ဆီပြေးသွားကာ ခလုတ်ကိုဖွင့်လိုက်၏။ မီးချောင်းအရောင်က
တစ်ခန်းလုံးလင်းထိန်သွားလေသည်။

အနှစ် ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ။

ပက်လက်လန်လဲနေသောနန္ဒာနှစ်ကို အတစ်က ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။
အနှစ်သည် ပါးစပ်ကြီးအဟောင်းသားဟရင်း ၊ မျက်လုံးကြီးပြူးကာ မလှုပ်မယှက်
ဂိုနေပါ၏။

အနှစ်၏ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်ကာ သန္တာတစ် ကြက်
သီးထသွားသည်။

“ အနှစ် ၊ အနှစ် ”

သန္တာတစ်က ကြမ်းပြင်ပေါ်ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ အနှစ်ပခုံးနှစ်ဖက်ကို
ကိုင်လှုပ်လိုက်သည်။ ဘာမှ မတုန်ပြန်ပါလေတော့။

ဘုရား ၊ ဘုရား ၊ သူ သေများသွားပြီလား ။

အတစ်က အနှစ်၏ရင်ပတ်ကိုစမ်းကြည့်သည်။ ရင်မခုန်တော့ ။

နှာခေါင်းဝကို လက်ဖျားဖြင့် တို့စမ်းသည်။ အသက်မရှူပါလေတော့။

အတစ် ကြောက်လန့်သွားသည်။

နန္ဒာနှစ် သေသွားပါပြီကော။

အနှစ်မှာ နှလုံးရောဂါရှိတာကို သတိရသွားသည်။ ရန်ကုန်မှာနေစဉ်
ကတည်းက ပြင်းထန်သောနှလုံးရောဂါကြောင့် နှလုံးဆေးများမပြတ်သောက်နေရ
သည်နန္ဒာနှစ်။

ယခု ... အကြောက်လွန်ပြီး နှလုံးသွေးရပ်သွားခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

သူမက သေပြီဟုယူဆထားသည့်သန္တာတစ်က အော်ရယ်ပြီးထထိုင်လိုက်
သည်အခါ အကြောက်လွန်ပြီးအသက်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

.....
ခေတ် : လှ လှ
.....

သူအဆိပ်ခတ်သတ်သည် မိမိကမသေပဲ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်သေသွားပါပကော။

သန္တာတစ်သည်လည်း နန္ဒာနှစ်သေသွားပြီဟုသိလိုက်ရသည့်အခါ ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားရပြန်လေသည်။ အလျင်အမြန်ထ၍ အနှစ်အလောင်းနှင့်ခပ်ခွာခွာမှာ ရပ်နေလိုက်သည်။

ထိုအခါ မှတ်တင်ခုံမှန်ထဲတွင်ပေါ်လာသော ကိုယ်ရုပ်ကိုယ် သန္တာတစ်လှမ်းမြင်လိုက်ရပါ၏။

မျက်လုံးအောက်မှလှိုင်နာများပျက်ပြယ်ပြီး ပါးပြင်ထိစွန်းထင်းနေသည်။ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့်ခေါင်းကိုကုပ်ဖွထားသည့်အတွက် ဆံပင်များမှာ မွှော့ကြဲနေသည်။

ကိုယ်ပုံကိုယ်ကြည့်ပြီးတော့ပင် သန္တာတစ်လန့်သွားမိသေး၏။

အနှစ်သည် သူ့ကိုသေပြီထင်ထားရာမှ ... သူက ထအထိုင်လိုက်တွင်ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသောသူ့မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ကာလန့်သွားခြင်းဖြစ်လေမည်။

ဒီလိုပုံစံဖြစ်နေတာကို အတစ် ကိုယ်ဟာကိုယ်ပင်မသိပါ။

သန္တာတစ်သည် ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာမျက်နှာသစ်ပစ်လိုက်သည်။ ဆံပင်များကို သပ်ရပ်စွာဖိးသင်လိုက်သည်။

ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမလဲ။ သူမက စိတ်အေးအေးထားကာ စဉ်းစားနိုင်ဘို့ ဗူးထဲမှစီးကရက်ကိုနှိုက်ယူလိုက်သည်။ စီးကရက်က မရှိတော့ပါ။ သုံးလိပ်သာကျန်သောစီးကရက်များသည် ညဦးပိုင်းကသောက်ပစ်ခဲ့တာနှင့်ပင် ကုန်သွားခဲ့ပြီ။

သန္တာတစ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျနေသော အနှစ်၏အလောင်းကြီးကို မသဒိစ္စာပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

နန္ဒာနှစ် ။ အတစ်အပေါ်မှာ တစ်သက်လုံးဆိုးသွမ်းခဲ့သည် နန္ဒာနှစ်။ ညီအစ်မအရင်းကိုပင် အဆိပ်ခတ်သတ်ခဲ့သည် မိန်းမဆိုးနန္ဒာနှစ်။

အဆိတ်ခတ်သတ်တာကိုသိရပြီးနောက်ပိုင်း အနှစ်ကို အဆုံးစွန်ထိမုန်းတီးခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ... ယခုလိုသေသွားတော့လည်း သနားဂရုဏာစိတ်ဖြစ်ပေါ်မလာမိတော့ပါ။

အနှစ်အလောင်းကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ။

အစ်ကိုကြီးလည်းသေသွားပြီ။ အနှစ်လည်းသေပြီ။ အမွေဆက်ခံစရာ မျိုးဆက်မကျန်သော သူတို့ရဲ့ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေကို ဘယ်သူဆက်ခံမလဲ။

အတစ်မှာ လက်စားချေလိုစိတ်နှင့်အတူ စိတ်ရိုင်းတွေဝင်လာသည်။

ဆောင်းလမ်း

အနှစ်ဟာ အစ်ကိုကြီးကို ငါ့လက်ကလုယူသွားလို့သာ ဒီစည်းစိမ်တွေခံစားနေရတာ။ တကယ်တော့ အစ်ကိုကြီးရဲ့မဟေသီအဖြစ်နဲ့ ဒီသစ္စာနေတွေကိုပိုင်ဆိုင်ရမယ်သူက ငါပဲမဟုတ်လား။ အနှစ်က မာယာဖြင့်လုယူသွားခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဒီအခန်းထဲမှာ အနှစ်သေသွားတာကို ငါကအပ ဘယ်သူမှမသိဘူး။ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူတဲ့ တို့ညီအစ်မမှာ ... သေသွားတဲ့သူဟာ သန္တာတစ်ပါးလို့ပြောရင်ကော ဘယ်သူက မယုံရှိမလဲ။

ဟုတ်ပြီ။ နန္ဒာနှစ်အဖြစ်ဟန်ဆောင်ပြီး အစ်ကိုကြီးရဲ့စည်းစိမ်တွေကိုထိန်းသိမ်းရမည်။ တကယ်တော့ ... ဒါ မတရားတာမဟုတ်ဘူး။ နဂိုကတည်းက ငါပိုင်ဆိုင်ရမယ်ပစ္စည်းတွေပဲလေ။

အနှစ်ကိုလဲ ငါသတ်တာမဟုတ်ဘူး ၊ သူ့အကုသိုလ်နဲ့သူ သေတာ။ အို... ဖြစ်ချင်တော့လည်း အားလုံးဟာ အဆင်သင့်အရံသင်ပါလား။

အနှစ်အဝတ်အစားတွေလဲဝတ်ပြီး ၊ အနှစ်ကိုငါ့အဝတ်တွေဝတ်ပေးလိုက်တာနဲ့ သေသွားတဲ့လူဟာ သန္တာတစ်ဖြစ်ပြီပေါ့။

အနှစ်ရေ ၊ ဘဝတလျှောက်လုံး မင်းဆန္ဒနဲ့ ကိုယ်ဟာမင်းအဖြစ် မကြာခဏဟန်ဆောင်ပေးဘူးပါတယ်နော် ၊ ဘဝအတွက်အရေးကြီးတဲ့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲမှာတောင် မင်းကို ဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်အောင် ကိုယ်ဝင်ဖြေပေးခဲ့ပါသေးတယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ်သဘောနဲ့ကိုယ် မင်းအဖြစ်နဲ့ဟန်ဆောင်လိုက်တော့မယ်ကွယ်။ နန္ဒာနှစ်အဖြစ်နဲ့ တစ်သက်လုံးဟန်ဆောင်လိုက်တော့မယ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသည်နှင့် သန္တာတစ် အလျင်အမြန်လှုပ်ရှားတော့သည်။

နန္ဒာနှစ်အလောင်းကို ဂျိုင်းမှပွေ့ကာ ကုတင်ပေါ်ဆွဲတင်ရာတွင် ချွေးဒီးဒီးကျသည်ထိပင်ပန်းလှပါ၏။

အနှစ်အလောင်းကို ကုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်အနေအထားအတိုင်းထားလိုက်သည်။ ပွင့်နေသောမျက်လုံးကိုပိတ်ပေးလိုက်သည်။ ဟနေသောပါးစပ်ကိုစေ့ပိတ်ပေးလိုက်သည်။

သန္တာတစ်သည် အနှစ်အလောင်းဆီမှအဝတ်အစားများကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ စတင်ချွတ်လေ၏။

အို ... ကျွန်မ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။
 အတစ်အလောင်းကြီး ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်လို့ ကျွန်မဖြင့်လန့်သွား
 တာ ပဲ။ အတစ်အလောင်းက ဘာလို့ထထိုင်ရတာလဲ။ သူ မသေသေးလို့လား။
 ကျွန်မကဇရာ ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်။
 ဪ ... အလောင်းကြီးထထိုင်တာမြင်ပြီး သတိလစ်သွားတာကိုး။
 ဟင် ... အခု ကျွန်မ ဘယ်ဇရာကနေပါလိမ့်။ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မ
 ဟာ အတစ်ရဲ့တည်းခိုဆောင်အခန်းထဲမှာပဲ ဂျီနေတုန်းပါလား။
 ဟော ... ဟိုမှာ အတစ် ဘာလုပ်နေပါလိမ့်။
 အတစ်က ကုတင်ပေါ်က ကျွန်မရဲ့အဝတ်အစားတွေချွတ်နေပါလား။
 ဟင် ... ကျွန်မက ဒီမှာရပ်နေတာလေ။ ကုတင်ပေါ်မှာ ကျွန်မရဲ့ခန္ဓာ
 ကိုယ်က ဘယ်လိုကျန်နေတာလဲ ။
 ကျွန်မဟာ ကုတင်နားကိုသွားကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်မဟာ
 ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နဲ့ပဲ ကုတင်ဘေးကိုဇရာကသွားတယ်။
 “ ဟေး ... အတစ် ၊ မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ ”
 ကျွန်မကမေးလိုက်ပေမယ့် အတစ်က ကြားပုံမရဘူး။ ကျွန်မကိုယ်ပေါ်က
 အဝတ်အစားတွေကိုပဲ မဲချွတ်နေလေရဲ့။

ဆောင်မယ်ကြည့်စမ်း လှလှ

ဆောင်မယ်ကြည့်စမ်း ၊ အတစ် ငါ့ရဲ့သို့မွေးအကျီအပြုလေးကိုချွတ်ပစ် လိုက်စမ်း ၊ အဲဒါ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ အစ်ကိုကြီးက မင်္ဂလာဦးလက်ဆောင် ငါ့ကို ပေးထားတာ။

ကျွန်မက အတစ်ကိုယ်ပေါ်က သိုးမွေးအကျီကိုဆွဲချွတ်လိုက်တယ်။ အတစ်က ဘာမှဖြစ်မသွားပါဘူး။ မှန်ထဲကို ပြုံးကြည့်လို့ ။

ကြည့်စမ်း ၊ မှန်ထဲမှာ သူ့အရိပ်ပဲပေါ်တယ် ၊ ကျွန်မအရိပ်မထင်ပါလား ကျွန်မရဲ့အဝတ်အစားတွေဝတ်ထားတဲ့အတစ်ဟာ တကယ်ပဲ ကျွန်မဖြစ် သွားပါပြီ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ကျွန်မလို့မှားထင်ရလောက်အောင် ကျွန်မနဲ့တူသွား ပါပြီကော။

သန္တာတစ်သည် မှန်ထဲမှ သူ့ပုံသူပြန်ကြည့်ရင်း ကြေနပ်သွားသည်။ ဒီမိန်းမဟာ နန္ဒာနှစ်မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘယ်သူငြင်းမလဲ။

အတစ်နှင့်အနှစ်မှာ ဆံပင်ပုံစံချင်းတော့ နည်းနည်းကွဲပြားသည်။ အတစ် ကဘေးခွဲ ခွဲ၍ အနှစ်က အလည်ခွဲ ခွဲပါသည်။ သန္တာတစ်က အနှစ်ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်အောင် အလည်ခွဲ ပြင်ခွဲလိုက်သည်။ ပြီးပြီ ။ သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ လူမြင်ကွင်းမှာ မဲ့တို့၊အမှတ်တို့ ဘာမှမရှိသည်အတွက် အဝတ်အစားနှင့် ဆံပင်ပုံ စံပြင်လိုက်ရုံနှင့် အတစ်သည်အနှစ်ဖြစ်သွားရလေပြီ။

အနှစ်အလောင်းကိုလည်း ဆံပင်ပုံစံပြင်ပေးရပါဦးမည်။

သန္တာတစ်က မှန်ရှေ့မှလှည့်ထွက်လိုက်သည်။

အနှစ်အလောင်းမှဆံပင်ကို ဘေးခွဲဖြစ်အောင် ပြင်ခွဲပေးလိုက်သည်။

ဝတ်လစ်စလစ်ဖြစ်နေသောအနှစ်အလောင်းကြီးကို သူမဝတ်ခဲ့သည့် ည ဝတ်အဝတ်အစားများ ဝတ်ပေးရပါသေး၏။ ညဝတ်စုံမှာ ပွဲယောင်း၍ စွပ်ရုံစွပ်ရ သောအမျိုးအစားဖြစ်သည်အတွက် သိပ်မပင်ပန်းလိုက်ပါ။

သန္တာတစ်က အနှစ်ကိုခွဲခဲ့သည်ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်၏။

နောက်ဆုံးအနေနှင့် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

စိတ်ကြေနပ်ဖွယ်ရာပင် ။ ဒါဟာ နန္ဒာနှစ်ပဲ ။

ခုအချိန်မှစ၍ နန္ဒာနှစ်အဖြစ်စိတ်သွင်း၍ ရာသက်ပန်လှုပ်ရှားရတော့ မည်။

ခေတ် : လှလှ

စိတ်ထဲမှ ရန်ကုန်တွင်ကျန်ခဲ့သော ချစ်သူကိုနှိုင်းဦးကို ဆွတ်ကျင်
စွာသတိရလိုက်သည်။ နန္ဒာနှစ်အဖြစ် ဘဝပြောင်းလိုက်လျှင် ကိုနှိုင်းနှင့် ထာဝရ
ဝေးကွာရတော့မည်။ အို ... ဒါတွေ နောက်မှတွေ့မယ်။

သန္တာတစ်သည် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ... အခန်းထဲမှ လှမ်းထွက်လာခဲ့
လေ၏။ တခါးကို အတွင်းဘက်မှ အပိတ်ခလုတ်နှိပ်ပစ်ခဲ့သည်။

ဟေ့- အတစ် ၊ မင်း ဒီလိုမလုပ်နဲ့ ။

ကျွန်မက ဒေါသဖြစ်စွာအော်ဟစ်ရင်း အတစ်နောက်သို့လိုက်သွားကာ
အတစ်ကိုဆွဲကိုင်လိုက်သည်။ ကိုင်လို့မရပါ ။

မယုံကြနဲ့ ၊ မယုံကြပါနဲ့ ၊ အခု လှေကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့မိန်းမဟာ
ကျွန်မမဟုတ်ပါဘူး ၊ နန္ဒာနှစ်မဟုတ်ပါဘူး ၊ သန္တာတစ်က ကျွန်မအယောင်ဆောင်
ထားတာပါ။

ကျွန်မဟာ သွေးရူးသွေးတန်းအော်ဟစ်ရင်း အတစ်နောက်က ထပ်ကြပ်
မကွာ လိုက်ပါသွားမိပါတော့တယ် ။

ဟိုတယ်အောက်ထပ်အရောက် ဧည့်ခန်းမထဲမှ ဖြတ်လျှောက်အလာတွင်...
“ ပြန်ပြီလားအစ်မ ”

...ဟု ဧည့်ကြိုကောင်တာမှ လူငယ်လေးက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

သန္တာတစ်သည် ထိတ်ကနဲဖြစ်သွားရင်း မာန်ကိုတင်းကာ လူငယ်ကိုပြန်
ကြည့်လိုက်သည်။

“ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်ကွယ် ”

“ ဒေါ်သန္တာတစ်ရော သက်သာရဲ့လား ”

အနှစ်က သူမနေမကောင်း၍ လာကြည့်သယောင်ပြောထားပုံရသည်။

သန္တာတစ်သည် မင်သေစွာပင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြန်ပြောလိုက်နိုင်သည်။

“ အေးကွယ် ၊ အစ်မသူ့ကိုဆေးတိုက်ထားခဲ့ပါတယ်၊ သူ့မှိန်းနေတယ် ”

ဧည့်ကြိုလူငယ်က ဘာမှသံသယရှိပုံမပေါ်ချေ။

သန္တာတစ်သည် သူမကိုနန္ဒာနှစ်အဖြစ် ပထမဆုံးလက်ခံယုံကြည်ခံလိုက်ရ
သဖြင့် ပို၍ရဲတင်းသွားသည်။

“ သွားလိုက်ဦးမယ်နော် ”

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး ကိုယ်ကိုယ်ယုံကြည်ရဲဝံ့စွာဖြင့်ပင် အပြင်ဖက်သို့ဆက်
လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဟေ့- အဲဒါ ငါမဟုတ်ဘူး ၊ နန္ဒာနှစ်မဟုတ်ဘူး ၊ သန္တာတစ်က ငါ့အ
ယောင်ဆောင်ထားတာ၊ မယုံကြနဲ့၊ မင်းတို့မယုံကြနဲ့၊ ကျွန်မက
တတွတ်တွတ်ပြော နေပေမယ့် ဘယ်သူမှ မကြားကြဘူး။ ဘယ်သူမှ
ကျွန်မကိုမမြင်ကြပါလား။

သန္တာတစ်သည် ဟိုတယ်အပြင်အရောက်... ကားပါကင်တွင်ရပ်ထားသည့်
ကားများကိုအမြင်တွင် ထိတ်ကနဲလန့်သွားရပြန်သည်။ စိုးရိမ်ကြောင်ကြစိတ်လည်း
ဝင်လာရလေ၏။

ခေတ်မီလူလင်

.....
အနှစ်ရဲကားဟာ ဘယ်ကားဆိုတာ သူမသိ။ ဒါ့ထက်ပိုဆိုးတာက သူမ
ကားမမောင်းတတ်ပါ။

သန္တာတစ်သည် ကားများနားသို့တရစ်ဝဲဝဲလုပ်ရင်း ကားတွေကိုလိုက်ကြည့်
နေမိ၏။ ဘုရားသိကြားမလို့ အနှစ်ဒီကိုလာတာ ဒေရိုင်ဘာပါပါစေ။

သန္တာတစ်သည် ပါကင်တွင်ရပ်ထားသည့် ကားဆယ်စီးခန့်ကို တစ်စီးချင်း
လျှောက်ကြည့်သည်တိုင် ဘယ်ကားပေါ်မှာမှ ဒေရိုင်ဘာမတွေ့ရချေ။ သည်အတိုင်း
သာဆိုလျှင် သူမကိုသံသယဝင်လာကြလိမ့်မည်။ ဟိုတယ်ထဲပြန်ဝင်ပြီး ...ကျွန်မ
ကားက ဘယ်ကားပလဲလို့မေးဖို့လည်း လုံးဝမဖြစ်နိုင်။

ဘုရား ... ဘုရား ... အစပိုင်းမှာတင် ဟန်ဆောင်မှုတွေပေါ်တော့မှာ
လား။

“ ဟာ- အစ်မ ၊ ကားက ဟိုဖက်ခြမ်းမှာ ရပ်ထားတာလေ ”

သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှလူတစ်ယောက်ထွက်လာကာ ဟိုတယ်တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ
ရပ်ထားသည့် ကားအပြာကြီးကိုလက်ညှိုးထိုးပြ၍ပြောသည်။

“ ဪ... ”

ဒေရိုင်ဘာကိုတွေ့လိုက်ရ၍ သူမဝမ်းသာသွားရသည်။ တော်ပါသေးရဲ့။
အနှစ် ဒေရိုင်ဘာခေါ်လာလို့။ ကားမမောင်းတတ်သောသန္တာတစ်အတွက် အဖုအ
ထစ်တစ်ခုကျော်လွှားလိုက်နိုင်ပြန်ပြီ။

“ အစ်မဒေရိုင်ဘာမောင်ပု ၊ ကွမ်းထွက်ဝယ်တယ်ထင်တယ်၊ အပြင်ထွက်
သွားတာတွေ့လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်သွားခေါ်ပေးမယ်နော် ”

ကံကြီးပေလို့ပါလား။ ထိုသူကို အတစ်က အနှစ်၏ဒေရိုင်ဘာဟုထင်နေ
ခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်က တခြားကားတစ်စီးမှ ဒေရိုင်ဘာဖြစ်ပြီး သူမရဲ့အခက်
အခဲကိုကူညီလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ့်ဒေရိုင်ဘာအထင်နဲ့ စကားမပြောမိလိုက်တာ ကံကြီးပေလို့သာပဲ။

ကံကြမ္မာက သန္တာတစ်ကို ဖေးမနေသေးသည်။ ထိုသူပြောသွားသော
စကားအရ သူမ၏ဒေရိုင်ဘာအမည်မှာ “မောင်ပု”ဟုသိလိုက်ရသည်။ “ဒေရိုင်ဘာ
နာမည်က မောင်ပု၊မောင်ပု”ဟု- မှတ်မိအောင်နှုတ်မှ အထပ်ထပ်ရေရွတ်နေမိ၏။

ခဏလေးကြာတော့ မောင်ပုကိုသွားခေါ်တဲ့လူနဲ့အတူ လူတစ်ယောက်ပါ
လာရာ ထိုသူမှာမောင်ပုပဲဟု မှတ်ထားလိုက်၏။ မှားမှာစိုး၍ နှုတ်မှ ဘာစကားမှ
ဖွင့်ပြောမနေမိပေ။

ဆောင်းလှလှ

“ မမလေး ၊ ကျွန်တော်ကွမ်းယာသွားဝယ်နေလို့ပါ။ ပြန်ကြမလား ”

“ အေး ၊ ပြန်ကြစို့ ”

မောင်ပုသည် သံသယဝင်ဟန်မရှိပဲ သူမကို အနှစ်အပြစ်ဆက်ဆံနေပါ၏။

ဟေ့-မောင်ပု ၊ အဲဒါ မင်းမမလေးမဟုတ်ဘူး၊ မမလေးနန္ဒာနှစ်က ဒီမှာ၊
ဟဲ့-မောင်ပု ၊ အဲဒါ ငါ့အယောင်ဆောင်ထားတဲ့ သန္တာတစ်ဟဲ့ ၊ နင်မယုံနဲ့ ၊
ကျွန်မက မောင်ပုလက်ကိုဆွဲပြီး အတင်းကိုင်လျှပ်ပြောပေမယ့် မောင်ပုက မကြား
ပါဘူး။ အို ... အတစ် ၊ ကျွန်မကားပေါ်တက်တော့မယ်။ မောင်ပုက တခါးဖွင့်
ပေးနေပြီ။ သူ ကျွန်မအယောင်ဆောင်ပြီး
ကျွန်မစည်းစိမ်တွေကိုခံစားတော့မှာပေါ့။

မရဘူး ၊ မရဘူး ၊ ညီးဟာ ငါ့အယောင်ဆောင်ထားကြောင်း လူတွေသိ
အောင်လုပ်မယ်အတစ်ရဲ့။

ကျွန်မက မောင်ပုဖွင့်ပေးတဲ့တခါးပေါက်ကနေကားထဲဝင်လိုက်ပြီး အတစ်
နဲ့အတူဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

သန္တာတစ်က မောင်ပုဖွင့်ပေးသောကားနောက်ခန်းထဲတွင် ဣန္ဒြေမပျက်
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကားက ဟိုတယ်ဝင်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။

သန္တာတစ်က ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းကို ကြည့်ရှုမှတ်သားရင်းလိုက်ပါလာခဲ့
သည်။ ဟိုတယ်မှတစ်ဆင့် သချိုင်းကိုသာ သူမ ရောက်ဖူးသေး၏။

တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးသောမြသေလာတွင် အစ်ကိုကြီးစပ်နောင်လွမ်း
၏ “ သေလာမြိုင် ” အိမ်ကြီးမှာ ဘယ်နေရာမှာရှိမှန်း သူမမသိပါ။

ကားက တောင်ဖက်စူးစူးသို့ ဦးတည်မောင်းချင်လာခဲ့သည်။
တောင်ပေါ်မြို့ကလေးမို့ လမ်းမများကတော့ ပြောင့်မတ်ခြင်းမရှိပါပေ။
ကွေ့ကာ ဝိုက်ကာ တက်ကာ ဆင်းကာဖြင့် မောင်းနှင်လာခဲ့၏။

ညာ၂နာရီအချိန်မို့ တစ်မြို့လုံးအိပ်မောကျနေပေပြီ။
အချမ်းလှံမီးဖိုများမှ မီးခိုးများက အိမ်ခေါင်မိုးဂိုခေါင်းတိုင်များမှ တလူ
လူလွင့်တက်နေသည်ကို မြင်ရ၏။

တောင်စောင်း တောင်စွယ်များတွင် မေးတင်ဆောက်လုပ်ထားသောတိုက်
အိမ်ကလေးများမှာ ရန်ကုန်သူသန္တာတစ်အတွက် အမြင်ဆန်း၍ လှပနေပါသည်။
ဪ ... မြသေလာ ။ ဂျောက်သင့်သည်အချိန်ထက် ၂နှစ်နောက်ကျပြီးမှဂျောက်
လာရပေပြီ။

မြသေလာသည် သေးငယ်သောတောင်ကြားမြို့ကလေးဖြစ်သော်လည်း
နယ်စပ်နှင့်နီးပြီး ၊ ကျောက်မျက်ရတနာထွက်သည့် ဒေသလည်းဖြစ်ပါ၍ အဆင့်
မြင့်ချမ်းသာသူပေါများသောမြို့ကလေးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မက ဒေါသတွေဆူဝေစွာနဲ့ အတစ်ကိုထုရိုက်ပြီးလိုက်ပါလာခဲ့တယ်။
ဒါပေမယ့် ... ကျွန်မလုပ်ရပ်ဟာ အချည်းအနီးပါပဲ။ ကားပေါ်မှာ ကျွန်မပါလာ
မှန်းတောင် သူကမသိဘူးလေ။

မောင်ပုကလဲ အ,ပါ့ပေ့ ။ ကားနောက်ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်လာတဲ့မိန်းမဟာ
သူ့သခင်မအစစ်မဟုတ်မှန်း နည်းနည်းလေးမှတောင် မရိတ်မိဘူး။ ဟဲ့-မောင်ပု ၊
နင်နဲ့ငါ ၂နှစ်လုံးနေလာတာတောင် ငါမဟုတ်မှန်းမသိဘူးလား ငတုံးရဲ့။

အင်းလေ ... အဖေကိုယ်တိုင် ၊ အစ်ကိုကြီးကိုယ်တိုင်တောင် မခွဲခြားနိုင်
ခဲ့တဲ့ အမှာညီအစ်မပဲ။ ဒီအခွင့်အရေးကိုယူပြီး ကျွန်မကိုယ်တိုင် အတစ်လက်ထဲ
ကနေ အစ်ကိုကြီးကိုလုယူခဲ့တာမှတ်လား။ ခုတော့ ... ကျွန်မဝင့်လည်ပြီ။
အတစ်က ကျွန်မအယောင်ဆောင်ပြီး ကျွန်မစည်းစိမ်တွေကိုခံစားတော့မယ်။

ဆောင်းလှလှ

အမလေး ၊ မရဘူး ... မခံဘူး ၊ နင်ဟာ ငါမဟုတ်ကြောင်း လူတွေသိ
အောင်လုပ်မယ်ဟဲ့၊ အတစ်ရဲ့ ။

ကားက တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့တက်လိုက်သည်။

တောင်ကုန်းထိပ်အရောက်တွင် ကြီးမားခန့်ထည်သောနှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်
လုံးကို ဘွားကနဲတွေ့လိုက်ရ၏။

ထင်းရှူးပင်များအလည်တွင် မီးများထိန်ညှီးအောင်ထွန်းထားသည့် ရှေး
ခေတ်ဟော်နန်းဟောင်းကြီး။ ပြန်လည်ပြုပြင်ထား၍
သစ်လွင်တောက်ပနေပါသည်။

ဪ ... မြသေလာရဲ့ အကောင်းဆုံးနဲ့အလှပဆုံးအဆောက်အဦး၊
မြသေလာရဲ့အချမ်းသာဆုံး ဦးစစ်နောင်လွမ်းရဲ့အိမ်ဂေဟာ “သေလာမြိုင်”သို့
ရောက်ပြီဆိုတာ သန္တာတစ်သိလိုက်၏။

အပေါက်ဝအုတ်တိုင်တွင်ထွင်းထည်ထားသည့် ကြေးဝါဆိုင်းဘုတ်လေးကို
တွေ့လိုက်သည်။

မောင်ပုက တခါးအဝင်ဝတွင် ကားဟွန်းကို သုံးချက်ဆင်၍နှိပ်လိုက်သည်။
ခြံစောင့်အဘိုးအိုက ဝင်းတခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်၏။

ခြံဝင်းတခါး ပွင့်အသွား ...

မောင်ပုက ကားကိုဂီယာချိန်း၍ ခြံဝင်းထဲမောင်းအဝင် ...

အမလေး ၊ အမလေး ၊ ကျွန်မဘယ်လိုဖြစ်သွားပါလိမ့် ။

အို ... ဟင် ... ကျွန်မ - ကျွန်မရဲ့ပေါ့ပါးတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ကားပေါ်
ကနေ လွင့်စင်လိမ့်ကျသွားပါတော့တယ်။

ကျွန်မဟာ အိမ်ခြံဝင်းရဲ့အပြင်ဖက်ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီအထိ လွင့်စင်သွားခဲ့
သည်။ အတစ်ပါသွားသောကားက ခြံထဲသို့ အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းဝင်သွားပါပြီ။

ကျွန်မက မြေပေါ်ကလူးလဲထရင်း ကားနောက်ကိုပြေးလိုက်သွားမိသည်။

ဆောင်းလှလှ

ခြံအဝအရောက်တွင် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်အဝတ်အစားများဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်က ကျွန်မကို ရှေ့မှကာ၍ တားဆီးလိုက်သည်။

“ ဤအိမ်ထဲသို့ အသင် ဝင်ခွင့်မရှိပါ ”

“ အို ... ဒါ ကျွန်မအိမ် ၊ ဂွင်က ဘယ်သူလဲ ”

“ ကျွန်ုပ်က သည်အိမ်ရဲ့ အိမ်စောင့်နတ်ပဲ ၊ မင်းဟာ အသေဆိုးနဲ့သေ ခဲ့လို့ နာနာဘာဝတစ်ကောင်ဖြစ်သွားပြီ ၊ ပြိတ္တာဘဝရောက်သွားပြီ ၊ သည်အိမ်ထဲ သို့ ဝင်ခွင့်မရှိတော့ပါ ၊ လှည့်ပြန်ပါ ”

“ ကျွန်မက ဒီအိမ်ရဲ့ပိုင်ရှင် နန္ဒာနှစ်ပါ ၊ ကားထဲမှာပါသွားတာ ကျွန်မ အယောင်ဆောင်ထားတဲ့မိန်းမပဲ ၊ ကျွန်မ ဝင်ပါရစေ ”

“ အသင်ဟာ နန္ဒာနှစ်ဖြစ်ကြောင်း သိပါတယ် ၊ သို့သော် ... ယုတ်နိမ့် တဲ့ပြိတ္တာမတစ်ကောင်ကို အိမ်ထဲသို့ဝင်ခွင့်မပြုနိုင်ပါ ၊ သည်နေရာက လှည့်ပြန် ပေတော့ ”

အမလေး ၊ ကျွန်မဟာ ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ အော်ဟစ်ငိုယိုလိုက်မိပါတော့ တယ် ။

မောင်ပုက ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ကားကိုရပ်ပေးလိုက်သည်။
 သန္တာတစ် ရင်များခုန်လာရပြန်ပြီ။
 ကြီးကြယ်ခန်းနားသောအိမ်ကြီးထဲဝယ် တစ်ခါမှမတွေ့ဘူးသည်သူများကို
 ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သယောင် ဆက်ဆံရပေဦးမည်။ အဆင်မှပြေပါ့မလား ။
 “ ဟော ... ဒေါ်မြကြုပ်ကြီး အိပ်တောင်ငိုက်နေပြီ ”
 မောင်ပုက ဧည့်ခန်းထဲကိုလှမ်းကြည့်ပြီးပြောလိုက်သည်။
 ဆိုဖာပေါ်တွင်ထိုင်၍ အိပ်ငိုက်နေသော အသက်၅၀ကျော်မိန်းမကြီးတစ်
 ယောက်ကိုမြင်လိုက်ရ၏။ သူ့နာမည် ဒေါ်မြကြုပ်တဲ့။ သန္တာတစ်က သေချာမှတ်
 ထားလိုက်သည်။
 မောင်ပုက ကားဟွန်းကို သံဂျည်ဆွဲ၍ တီးလိုက်၏။
 ကားဟွန်းသံကြောင့် ဒေါ်မြကြုပ်လန့်နိုးသွားသည်။
 ကမန်းကတန်းထကာ လက်ဆွဲသံဘာဂျာတခါးကို လာဖွင့်ပေးပါ၏။
 သန္တာတစ်က ကားပေါ်မှဆင်းကာ အိမ်အဝသို့လျှောက်လာလိုက်သည်။
 ထူမြေမပျက်စေနဲ့ ။ ဟန်ကိုယ်ဘို့တဲ့ ။ ကိုယ်ကိုကိုယ်အားပေးရသေးသည်။
 “ မိုးချုပ်လိုက်တာ ဆရာကတော်ရယ် ”
 ဒေါ်မြကြုပ်က သူမကိုပြောလိုက်သည်။
 “ သူ ... အတစ် ၊ အဲ- သန္တာတစ်လေ ၊ နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ ခဏ
 စောင့်ပေးနေတာပါ ”
 “ ဪ ... ”
 ဒေါ်မြကြုပ်ထံမှ သံသယအရိပ်အယောင်ပေါ်မလာခဲ့။
 ဒေါ်မြကြုပ်က သံဘာဂျာတခါးကို ပြန်ပိတ်သောခတ်လိုက်သည်။
 သန္တာတစ်သည် အဝင်ဝမှာပင် ကြောင်လျှက်ရပ်နေမိ၏။

ခေတ် : လှလှ

ညွှန်ခန်းမကြီးက သူမမျှော်လင့်ထားသည်ထက်ပိုခမ်းနားကာ ဟိတ်ဟန် ကြီးလွန်းလှသောကြောင့် အထဲဝင်ရမှာ တွန့်သွားမိသည်။

အဝနှင့်တည်တည်နံ့ရံတွင် အစ်ကိုကြီး၏ဖခင်စော်ဘွားကြီးနှင့်မိခင်ကြီးတို့ ပန်းချီကားနှစ်ချပ်ကို ယှဉ်၍ချိတ်ထား၏။

ထို့အောက်မှာတော့ ... အစ်ကိုကြီးနှင့်သူမ... အဲလေ-နန္ဒာနှစ်တွဲရိုက်ထားသည်မှန်ဘောင်သွင်းဓာတ်ပုံကြီးချိတ်ထား၏။

“ ဆရာကတော် ၊ ဒေါ်မြကြုပ်ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ ”

ဒေါ်မြကြုပ်က မေးလိုက်သည်။

“ ကျွန်မ ခေါင်းတွေသိပ်မူးနေတယ် ၊ အခန်းထဲလိုက်ပို့ပေးပါဦး ”

သူမက မာယာသုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နန္ဒာနှစ်အခန်းကို သူမမသိ။ အပေါ်ထပ်မှာလား၊ အောက်ထပ်မှာလား၊ ဘယ်သွားရမှန်းမသိပါ၍ ခေါင်းမူးယောင်ဆောင်ကာ လိုက်ပို့ပေးခိုင်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ အို ... ဆရာကတော်၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဆရာကတော်သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ ဒေါ်မြကြုပ်တွဲမယ်နော် ၊ လာ-လာ ၊ အပေါ်ထပ်တက်ကြစို့ ”

ဒေါ်မြကြုပ်ပြာပြာသလဲဖြစ်သွားသည်။

အပေါ်ထပ်ရောက်သောအခါ ညာဖက်ကိုချိုး၍ အခန်းတခန်းရှေ့သို့ သူမကိုလိုက်ပို့ပေးသည်။

“ ဒေါ်မြကြုပ်ကိုသော့ပေး ဆရာကတော် ”

နန္ဒာနှစ်က အပြင်ထွက်တိုင်း သူ့အခန်းကိုသော့ခတ်သွားတတ်ဟန်တူရဲ့၊ သန္တာတစ်က ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာသော့ကိုရှာသည်။ သော့ချောင်းဆယ်ချောင်းခန့်ပါသော သော့တစ်တွဲကိုတွေ့ပါ၏။ အခန်းသော့ဟာ ဘယ်ဟာလဲမခွဲခြားတတ်၍ ဒေါ်မြကြုပ်လက်ထဲပဲသော့အပ်လိုက်သည်။

“ ဖွင့်လိုက်ပါဦး ဒေါ်မြကြုပ် ”

ဒေါ်မြကြုပ်က သော့ချောင်းရွေးကာ အခန်းသော့ကိုဖွင့်လိုက်ပါ၏။

သန္တာတစ်အခန်းထဲလှမ်းဝင်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်ထဲနေရမှ စိတ်လွတ်လပ်ပေတော့မည်။

“ ကျွန်မနားလိုက်တော့မယ် ဒေါ်မြကြုပ် ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လိုတာရှိရင်ဘယ်တီးပြီး ဒေါ်မြကြုပ်ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်ပါ ဆရာကတော် ”

ဒေါ်မြကြုပ်က နှုတ်ဆက်ပြီးလှည့်ထွက်သွားသည်။

သန္တာတစ် အခန်းတခါးကိုပိတ်လိုက်၏။

အိပ်ခန်းမှာ ကြီးကြယ်သားနားလှပါသည်။ အိပ်ခန်း၏အကျယ်အဝန်းသည် ပင် ... ရန်ကုန်က သန္တာတစ်တို့တိုက်ခန်းတစ်ခုလုံးစာမျှရှိပါ၏။ အိမ်သာ၊ ဝါရီခန်း၊ ခန်းတွဲရက်ရှိသည်။ အပူပေးစက်ပါသည်။

အဝတ်အစားဘီရိုကချည်း ငါးလုံးရှိ၏။ ဩော်-အတစ်ဟာ ငါ့ကိုယ်စား စည်းစိမ်တွေအတော်ခံစားခဲ့တာပါလား။

သန္တာတစ်က တစ်တောင်ခန့်ထူသောမေ့ယာကြီးဖြန့်ခင်းထားသည့်ကုတင် ပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည်။ ရေမြုပ်မေ့ယာကြီးက လူကိုယ်အလေးချိန်အတိုင်း နိမ့် ဆင်းအိကျသွား၏။

သေလာမြိုင်မှလူနှစ်ယောက်နှင့်ဆက်ဆံခဲ့ရပြီ။ မောင်ပုနှင့်ဒေါ်မြကြုပ်။ နှစ်ယောက်စလုံးက သူ့အပေါ်သံသယတစိုးတစိမှမဝင်ပဲ နန္ဒာနှစ်အဖြစ်လက်ခံခဲ့ ကြသည်။ သေလာမြိုင်မှာနောက်ထပ်လူဘယ်နှယောက်ရှိသေးသည်မသိ၊ သန္တာ တစ် ပရိယာယ်ဆင်၍ ပိရီစွာခရီးဆက်ရပါမည်။

သေလာမြိုင်အိမ်ကြီးပေါ်ထိရောက်ပြီးမှတော့ နောက်ဆုတ်လို့မဖြစ်တော့ ပါ။ သေလာမြိုင်၏ခန်းနားကြွယ်ဝမှုများကလည်း သန္တာတစ်ကို ရုန်းမထွက်နိုင် အောင် ဆွဲဆောင်လိုက်လေပြီ။

အခန်းထဲမှာအေးစိမ်လာ၍ သန္တာတစ်က အပူပေးစက်ခလုတ်ကိုထ၍ဖွင့် လိုက်သည်။

ဝတ်ထားသောအဝတ်အစားများကို လဲဝတ်ရန်သတိရလိုက်သည်။ အနှစ် ၏ မသာကိုယ်ပေါ်က ချွတ်ယူခဲ့သည့်အဝတ်အစားများမို့ သန္တာတစ် မသဒီလှပေ။ လဲဝတ်မယ်အဝတ်တွေကလဲ အနှစ်အဝတ်တွေဖြစ်ပေမယ် အလောင်းကိုယ်ပေါ်က ချွတ်ခဲ့တဲ့အဝတ်တွေလိုတော့ စိတ်မသန့်စရာမလို။

သန္တာတစ်က သိုးမွေးအနွေးထည်အဖြူလေးကို စတင်ချွတ်လိုက်သည်။ ဒီဝတ်စုံကိုတော့ နောင်ဘယ်တော့မှ ဝတ်ဖြစ်တော့မည်မဟုတ်ပါ။

ဘီရိုငါးလုံးမှာ တစ်လုံးကအကျီချည်းထည့်ထားသည်။ တစ်လုံးက အနွေး ထည်ချည်း ချိတ်နှင့်ချိတ်၍ ဘီရိုနှင့်အပြည့်။ ဖိနပ်များချည်းထည့်ထားသောဘီရို

ဆောင်းလှလှ

ကတစ်လုံး။ နောက်တစ်လုံးကတော့ တန်ဖိုးနည်းသောလက်ဝတ်ရတနာများဘိရိ
နှင့်အပြည့် နံရံတွင်ချိတ်ဆွဲထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အခြားအဖိုးတန်ရတနာပစ္စည်း
များကတော့ မီးခံသေတ္တာထဲမှာရှိနိုင်သည်။ ဪ... နန္ဒာနှစ်ဟာ အဆင်အတန်း
မြင့်စွာ စည်းစိမ်ချမ်းသာခံစားခဲ့တာပဲ။

သန္တာတစ်က သင့်တော်သောအဝတ်တစ်စုံကိုလဲဝတ်ကာ... ကုတင်ပေါ်လှဲ
ချလိုက်သည်။

မနေ့က ရန်ကုန်မှမန္တလေးထိ ရထားချင်လာပြီး မန္တလေးကဘူတာအနီး
ဈေးပေါပေါတည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာအိပ်ခဲ့ရသည်။ သည်ကနေ့မနက် မန္တလေးမှမြသေ
လာအထိ ကားစီးလာရသည်။

အစ်ကိုကြီးအသုဘကိုမမီခြင်း၊ နန္ဒာနှစ်၏နှောက်ယှက်မှုဒဏ်ခံရခြင်းထိတ်
လန့်ချောက်ချားဘွယ်ဖြစ်ရပ်များကြုံရခြင်းတို့ကြောင့် သန္တာတစ် နွမ်းနယ်နေပြီ။
တကယ်တော့... ညာ၂နာရီကျော်လို့ နောက်တစ်နေ့ကိုပင်ကူးခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

အိစက်သောဓမ္မယာကြီးပေါ်လှဲလိုက်ရုံနှင့် မျက်လုံးများက မှေးစင်းလာ
လေသည်။

မျက်ခွံများလေးလံ၍ မျက်လုံးများမှေးစင်းလာသော်လည်း သန္တာတစ်အိပ်
မပျော်ပါ။

မအိပ်ခင် ဖြည့်ဆည်းစရာတစ်ခုလိုအပ်နေပါသဖြင့် သူမ အိပ်ပျော်မည်
လည်းမဟုတ်ပါ။

သူမ အလွန်အကျူးဆေးလိပ်သောက်ချင်နေသည်။

တစ်နေ့လုံးဘာမှမစားခဲ့ရ၍ ဆာလောင်၍လည်းနေသည်။ နွားနို့ထဲ
အဆိပ်ခပ်ထားတာသိလိုက်၍... အနှစ်မှာပေးသော ဟမ်ဘာဂါကိုလဲမစားဖြစ်ခဲ့ပါ။

ဆေးလိပ်ဆာလောင်ခြင်း

သန္တာတစ်အတွက် အစာဆာလောင်ခြင်းထက်...ဆေးလိပ်ဆာလောင်ခြင်းက ပို၍ဆိုးဝါးပါသည်။ ဆေးလိပ်သောက်တတ်သူများသာ ကိုယ်ချင်းစာနားလည်နိုင်သည်။ ဆေးလိပ်ဆာလောင်ခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

သူမမှာကျန်တဲ့စီးကရက်သုံးလိပ်က ဟိုတယ်မှာပင်ကုန်ခဲ့ပြီ။

စိတ်ထဲတွင် စီးကရက်လေးဖွာလိုက်ပြီး... မီးခိုးငွေ့ကို အာဝမှရှုရှိုက်ကာ နှာခေါင်းဝမှပြန်ထုတ်လိုက်ရသည့်အရသာကို မက်မက်စက်စက်သတိရလာသည်။ စီးကရက်သောက်လိုစိတ်အာသာက ပြင်းပြင်းပြုပြင်ပင်ပေါ်ပေါက်လာပါ၏။ မျက်လုံးထဲတွင် မီးညှိထားပြီး မီးခိုးငွေ့လေး ဝေ့ဝဲတက်နေသည့်ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မြင်ယောင်လာသည်ထိ ချင်ခြင်းတပ်လာတော့သည်။

သန္တာတစ်အိပ်ယာပေါ်မှ ထထိုင်လိုက်၏။

သေချာသည်။ စီးကရက်တဖွာလောက်မဖွာလိုက်ရဲဘဲတော့ သူမဘယ်လိုမှအိပ်ပျော်မည်မဟုတ်။

ကုတင်ပေါ်မှဆင်းခဲ့ကာ ဆေးလိပ်တွေလိုတွေ့ငြား တစ်ခန်းလုံးရှာပုံတော်ဖွင့်တော့သည်။ သိပ်တော့မရေရာလှသောအလုပ်ပင်။ အနှစ်သည်ဆေးလိပ်သောက်တတ်သူ၊ သောက်ဖူးသူမဟုတ်။ အနှစ်အခန်းထဲမှာ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ပင်တွေ့စရာအကြောင်းမရှိ။

သန္တာတစ်မျှော်လင့်သည်က အစ်ကိုကြီးသောက်ခဲ့သည့်ဆေးလိပ်အတိုအစလေးများကျန်လေမည်လားဆိုသည့်မျှော်လင့်ချက်ပင်။

သန္တာတစ်သည် စားပွဲအံ့ဆွဲများပါမကျန် လှန်လှော့ရှာဖွေသည်။ လက်တစ်ဆစ်လောက်ပဲကျန်သည်။စီးကရက်လေးပဲဖြစ်ပါစေ၊ တွေ့ရင်ကျေနပ်ပါပြီ။ တစ်ဖွာလောက်ဖွာလိုက်ရရင်နေသာပါပြီ။

မတွေ့လေ၊ သောက်ချင်စိတ်ပိုပြင်းပြလေနှင့်။ သန္တာတစ်မှာ အသားများပင်တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

ရှာရင်းဖွေရင်းနှင့်အခန်းနံရံအလည်ရှိတခါးတစ်ချပ်ကို သန္တာတစ်တွေ့သွားသည်။ တခါးချပ်မှာ လက်ကိုင်ဖုနှင့်အကျအနတပ်ဆင်ထားသောတခါးဖြစ်၍ သန္တာတစ်အံ့ဩသွားသည်။

သူမဝင်ခဲ့သောဝင်ပေါက်တခါးမှာ သီးခြားရှိနေပြီးဖြစ်သည်။ အိမ်သာနှင့်ရေချိုးခန်းတခါးမှာလည်း သီးခြားရှိပါသည်။

ဘေးဖန်နံရံအလည်တည်တည်ရှိကြတခါးချပ်မှာ ဘာကြောင့်ဖောက်ထား ပါသလဲ။

သန္တာတစ်က လက်ကိုင်ဘုကိုလှည့်ကာ တခါးချပ်ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အလွယ်တကူပင်ပွင့်သွားပါ၏။

ပွင့်သွားသောတခါး၏တစ်ဖက်တွင် မှောင်နေသောအခန်းတခန်းကိုတွေ့ လိုက်ရသည်။ သည်ဖက်အခန်းမှ မီးရောင်ကြောင့် တစ်ဖက်ခန်းမှပစ္စည်းများကို ဝိုးတဝါးမြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအခန်းသည်လည်း ဤအခန်းနှင့်ပုံစံတူအိပ်ခန်းအိပ် ခန်းတစ်ခုပင်။

ကြည့်ရင်း- သန္တာတစ်သဘောပေါက်သွားသည်။

ထိုအခန်းမှာ အစ်ကိုကြီးနေခဲ့သောအခန်းပင်ဖြစ်မည်။အစ်ကိုကြီးနှင့်နန္ဒာ နှစ်တို့သည် အတူမအိပ်ပဲ တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီသီးသန့်အိပ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သန္တာတစ်ဖွင့်လိုက်သောအပေါက်မှာ အခန်းနှစ်ခန်းအလည်ရှိ တစ်ခန်းနှင့်တစ်ခန်း ကူးနိုင်သောတခါးပေါက်ဖြစ်နေသည်။

ဒါ့ကြောင့်- သည်ဖက်ခန်းမှာ အစ်ကိုကြီး၏အဝတ်အစားများ၊ အသုံးအ ဆောင်များ မတွေ့ရခြင်းပေပဲ။

သန္တာတစ်က အစ်ကိုကြီးအခန်းဖက်ကိုကူးရန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ နောက်တွန့် သွားမိသည်။ သေဆုံးပြီး ရက်ပင်မလည်သေးတဲ့လူတစ်ယောက်နေခဲ့တဲ့အခန်းမို့ ဝင်ရမှာ ရွံ့သွားမိခြင်းဖြစ်သည်။

အို... ဘာဆိုလို့လဲ၊ ဒီဖက်ခန်းကလဲ နန္ဒာနှစ်နေခဲ့တာပဲ၊ နန္ဒာနှစ်ကမှ အခုလေးတင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အသေဆိုးနဲ့သေခဲ့ရသေးတာ။

သန္တာတစ်သည် အားတင်း၍ တစ်ဖက်ခန်းကိုခြေချလိုက်သည်။

မီးခလုတ်ရှိမည်နေရာကိုမှန်းဆကြည့်လိုက်သည်။ သည်ဖက်ခန်းနှင့်ပုံစံတူ မို့ အခန်းညာဖက်နံရံမှာရှိရပေမည်။ မီးခလုတ်ရှိရာသို့မှန်းဆသွားရင်း စမ်းသပ်၍ ခလုတ်ကိုဖွင့်ချလိုက်သည်။

မီးချောင်းရောင်ဖြင့် တစ်ခန်းလုံးလင်းထိန်သွားပါ၏။

ကြောက်စိတ်လည်း ပြေသယောင်ဖြစ်သွားသည်။

ဆေးလိပ်ရှာဖို့ စတင်လိုက်သည်။

အစ်ကိုကြီးက ဆေးလိပ်သောက်တတ်တော့... ယုတ်စွအဆုံး သောက်ပြီး သားဆေးလိပ်တစ်တိုတော့ တွေ့တန်ကောင်းပါရဲ့။

သို့သော် ...

တိတ်ဆိတ်သောညသန်းကောင်ကို ထွင်းဖောက်လာသောအသံတစ်သံ
ကြောင့် သန္တာတစ်ကြက်သီးထ လန့်ဖျတ်သွားမိသည်။

“ ဂျစ်... ဂျစ်... ဂျစ်... ဂျစ်... ”

နံရံကို အပြင်ဖက်မှ တစ်စုံတစ်ခုဖြင့်ကုတ်ခြစ်နေသည့်အသံ။

သန္တာတစ်က အသံထွက်လာရာကို ရှာဖွေကြည့်လိုက်သည်။

“ ဂျစ်... ဂျစ်... ဂျစ်... ဂျစ်... ”

အသံက ဝင်ပေါက်တခါးဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ ဂျစ်... ဂျစ်... ဂျစ်... ဂျစ်... ”

အစ်ကိုကြီးအခန်းထဲသို့ အပြင်ဖက်မှဝင်ရသောတခါးမကြီးဆီမှအသံက
မပြတ်ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

သန္တာတစ်သည် ထိုအသံကိုလှစ်လျှူရှု၍မရနိုင်ဖြစ်နေသည်။

ဆေးလိပ်ရှာဘို့အစီအစဉ်မှာနောက်ဆုတ်သွား၏။

“ ဂျစ်... ဂျစ်... ဂျစ်... ဂျစ်... ”

ဘာသံလဲ။

ကုတ်ခြစ်သံနောက်တွင် “ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...”ဆိုသောညည်းညူသံကြီး
ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

အစ်ကိုကြီးရေ... အမျှ... အမျှ... အမျှ...

စိတ်တွင်းမှရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

အို... ဒါဟာ အနှစ်ရဲ့မကောင်းဆိုးဝါးဝိညာဉ်လဲဖြစ်နိုင်တာပဲ။

သန္တာတစ်သည် ဇောချွေးများစို့လာသည်ထိကြောက်ရွံ့လာ၏။

တစ်ဖက်ခန်းကိုပြန်နေရန်စိတ်ကူးလိုက်သည်။

အသံကပျောက်မသွား။ နံရံကိုကုတ်ခြစ်သံက ပို၍စိတ်လာသည်။ သတ္တဝါ
ကြီးတစ်ကောင်၏ညီးညူသံကလည်း ပို၍ကျယ်လောင်လာလေသည်။

ဘုရား ၊ ဘုရား ၊ သရဲဆိုရင် ဟိုဖက်ခန်းပြန်သွားလဲ လိုက်လာမှာပဲ ။
ဒုက္ခပါပဲ။

သန္တာတစ်က ပြသနာကို ဆုံ၍ဖြေရှင်းရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တခါးဝနားသို့ ကပ်သွားလိုက်သည်။

အသံက ထွက်လာနေဆဲ။

တခါးလက်ကိုင်ဖုန်းကိုအသာလှည့်၍ ဆတ်ကနဲဖွင့်လိုက်ရာတွင် ...

“ အမလေး ”

တခါးကိုလက်နှင့်ထောက်၍ မတ်တပ်ရပ်နေသောအကောင်မဲ့မဲ့ကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ ဂီး ”

မဲ့မဲ့အကောင်ကြီးက မာန်ဖီပြီး သန္တာတစ်ဆီပြေးကပ်လိုက်သည်။

“ အား ”

သန္တာတစ်က ကြောက်လန့်စွာ စူးစူးရှရှအော်ဟစ်လိုက်သည်။ သို့သော်- ကြောက်လွန်းသောကြောင့်အော်သံကထွက်မလာပဲ လည်ချောင်းထဲမှာပင် နှစ်ဝင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

အကောင်မဲ့မဲ့ကြီးပြေးဝင်လာသောအရှိန်ကြောင့် သန္တာတစ်မှာ ပက်လက် လန့်လဲကျသွားလေသည်။

မဲ့မဲ့အကောင်ကြီးက သန္တာတစ်၏ကိုယ်ပေါ်သို့အုပ်မိုးရင်း သူ၏အစွယ်ကြီး များဖြင့်သန္တာတစ်၏လည်တိုင်ကို ကိုက်ဖဲ့ရန်ပြင်လိုက်သည်။

သန္တာတစ် ကြောက်ကြောက်နှင့် မျက်လုံးအစုံကို စုံမှိတ်ပစ်လိုက်၏။

ခွေးကြီး။

အင်းခွေးအနက်ကြီး။

လေးပေခန့်ရှည်လျားသော အနက်ရောင်အင်းခွေးကြီးမှာ သန္တာတစ်ကိုယ် ပေါ်အုပ်မိုးရင်း မာန်ဖီလျှက်ဂို၏ ။ သန္တာတစ်၏ခန္ဓာကိုယ်လေးသည် လေးဖက် ထောက်ထားသောခွေးကြီးအောက်တွင် လုံးလုံးလျားလျားရောက်ရှိနေပါ၏။

သန္တာတစ်သည် ခွေးကြီးကိုက်ဖဲ့ပစ်လိုက်မည်ကို ကြောက်လန့်စွာ မျက်စိ စုံမှိတ်ရင်း ငြိမ်သက်နေမိ၏။

သို့သော် ...

ခဏကြာသည်ထိ ခွေးကြီးက ကိုက်ဖဲ့ခြင်းပြုမလာပါချေ။

သူမက ကြောက်ကြောက်နှင့်မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ - သူမအပေါ်အုပ်မိုးရင်း သူမကိုစိုက်ကြည့်နေသည်ခွေးကြီးနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိလေသည်။

ခွေးကြီးက သူမ၏ပါးပြင်ကို လျှာဖြင့်လျက်လိုက်သည်။

ခွေးကြီးက သူမ၏ပါးပြင်ကို လျှာဖြင့်လျက်လိုက်သည်။ ကြမ်းထော်သော အထိအတွေ့ကြောင့် ကြက်သီးထသွားမိလေသည်။ ဘာမှမတုန်းပြန်ပဲ အသက်ရှူ အောင်ကာငြိမ်နေရပါ၏။

ခွေးကြီးက သူ့ခေါင်းကြီးကိုငုံကာ သန္တာတစ်ပခုံးကို လျှာဖြင့်လျက်လိုက် ပြန်သည်။

သူမက အားတင်း၍ ခွေးကြီးကို ကိုယ်ပေါ်မှ တွန်းပစ်လိုက်သည်။

ခွေးကြီးသည် ညင်သာစွာပင် ဘေးသို့ဖယ်ပေးလိုက်၏။

သူမက ပက်လက်လဲနေရာမှ အားယူထိုင်လိုက်သည်။

ခွေးကြီးက သူမရင်ခွင်ထဲသို့ခေါင်းတိုးဝင်၍ ခွေ့လိုက်လေသည်။

သူမသည် အလိုအလျောက် ခွေးကြီးကိုပွေ့ဖက်ထားမိရက်သားဖြစ်သွား လေသည်။

သန္တာတစ်သည် ခွေးနက်ကြီးနှင့်အတူ လှေကားပေါ်မှဆင်းလာခဲ့၏။

ဒေါ်မြကြုပ်က အိပ်ငိုက်ရင်းမှတဖြည်းဖြည်းအိပ်ပျော်သွားဟန်တူသည်။ ဆိုဖာပေါ်တွင် စောင်းစောင်းကြီးအိပ်ပျော်နေ၏။

သန္တာတစ်က ဒေါ်မြကြုပ်ကိုနှိုးလိုက်သည်။

“ ဒေါ်မြကြုပ်... ဒေါ်မြကြုပ် ”

ဒေါ်မြကြုပ်က တအင်အင်ညီးကာ မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

သန္တာတစ်ကို ခွေးကြီးနှင့်အတူယှဉ်ရပ်နေတာတွေ့လိုက်ရတော့ အိပ်ချင် နေသောဒေါ်မြကြုပ်မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

“ ဆေတန် - ဆေတန် ”

ဒေါ်မြကြုပ်က ခွေးကြီးကိုလက်ညှိုးထိုးရင်းအော်လိုက်သည်။

“ ဆေတန် ၊ ဆေတန် ၊ ဆရာကတော်ကို ဘာမှမလုပ်ဖူးလား ၊ ဟင်... ထူးဆန်းလိုက်တာ ”

ဆေတန် ၊ လှလှ

..... သူမသည် အမှားတစ်ခုကျူးလွန်လိုက်ပြီဆိုတာ သန္တာတစ်နားလည်လိုက်သည်။

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်မြကြုပ် ”

မဝံ့မရဲမေးလိုက်သည်။

“ ဆေတန်ဟာ ဆရာကတော်ကိုမြင်တိုင်း ကိုက်ခဲဘို့ကြိုးစားနေတဲ့ ခွေးဆိုးကြီးပဲဆရာကတော် ၊ ခုတော့ ... ခုတော့ ”

သူမ၏အမှားအယွင်းကို သန္တာတစ်သဘောပေါက်သွားသည်။

ဆေတန်ဆိုသောအင်းခွေးကြီးမှာ နန္ဒာနှစ်နှစ်မတည်သောခွေးကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်ပုံရသည်။ သန္တာတစ်ကို နန္ဒာနှစ်အထင်နှင့် တခါးကိုကုပ်ဖဲ့ဝင်ရောက်ရန်ကြိုးစားခဲ့သည်။ သန္တာတစ်ကိုအတွေ့တွင် ... နန္ဒာနှစ်အမှတ်ဖြင့် ကိုက်ခဲရန်ကြိုး စားခဲ့သေးသည်။

ဆေတန်သည် အနံ့အသက်ကြောင့် သူမကို နန္ဒာနှစ်မဟုတ်မှန်း သိသွားပုံရပေသည်။ ခွေးများမှာ အနံ့အသက်ကို ခွဲခြားသိမြင်နိုင်သော အသိထူးရှိသည်။ တိရစ္ဆာန်များမဟုတ်ပါလား။

ဆေတန်သည် သူမကိုနန္ဒာနှစ်မဟုတ်ကြောင်းသိသွား၍ မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆက်ဆံခဲ့ဟန်တူပေသည်။

သန္တာတစ်က အခြေအနေကိုချုံ့ငုံသုံးသပ်ရင်း ဒေါ်မြကြုပ်ယုံလောက်အောင် ဘယ်လိုဆင်ခြေပေးရမယ်ဆိုတာ အလျင်အမြန်စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဒေါ်မြကြုပ်တစ်ယောက်ထဲအတွက်မဟုတ်ပါ။ ဤအိမ်ရှိလူအားလုံး ယုံကြည်လက်ခံဘို့လိုပါသည်။

“ သူ ၊ သူ ၊ ဆေတန် ၊ ဒီနေ့ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး၊ ကျွန်မအခန်းထဲဝင်လာပြီး ..... ”

သန္တာတစ်က စကားကို ဘယ်လိုဆက်ရမှန်းမသိဖြစ်နေဆဲ ဒေါ်မြကြုပ်က သူ့ဟာသူမှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ အင်း ... ဆရာဆုံးသွားပြီဆိုတော့ သူ့သခင်ကိုယ်စား တွယ်တာရာရာ တယ်ထင်ပါ ၊ ဆရာကတော်ကိုပဲ ဆရာ့ကိုယ်စား သူ့အလွမ်းပြေရတော့မယ်လေ၊ အရင်က အညှိုးတွေက သူ့မေ့ပစ်လိုက်ပြီထင်ပါရဲ့၊ ဟုတ်လားဟေ့ ဆေတန်၊ ဒီလိုတော့လဲ မင်းက လိမ္မာတဲ့ခွေးကြီးပါလားကွ၊ ဆရာကတော်ကို ရန်မပြုနဲ့။ ”

တော့နော် ၊ တကယ်တော့ ဆရာကတော်ဟာ မင်းသခင်ရဲ့ဇနီးတစ်ယောက် မဟုတ်လားကွယ် ”

ဒေါ်မြကြုပ်က ဆေတန်၏ခေါင်းကိုပွတ်ရင်းပြောနေသည်။

ရိုးသားသောရှမ်းမကြီးသည် သူ့အထင်နှင့်သူ့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး သန္တာတစ် အပေါ် သံသယတစိုးတစိမျှမဝင်ခဲ့ချေ။

“ ဒေါ်မြကြုပ်၊ ကျွန်မကိုစားစရာတစ်ခုခုလုပ်ပေးပါဦး၊ ကျွန်မဆာနေတယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ဆရာကတော်၊ ကျွန်မကော်ဖီသွားဖျော်လိုက်မယ်၊ ကော်ဖီနဲ့ ပေါင်မို့လေးနဲ့သောက်လိုက်တာပေါ့ ”

ဒေါ်မြကြုပ်က ညော်ခန်းထဲမှဖြတ်လတ်စွာထွက်ခွာသွားသည်။

သန္တာတစ်၏မျက်လုံးများသည်

ဆိုဖာအောက်ခြေတွင်ချထားသောဆေးလိပ်ပြာခွက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်၏။ ခွက်ထဲ မှာတော့ မီးငြိမ်းနေသည့် သောက်လက်စ ဖက်ကြမ်းဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်။

သန္တာတစ်က ဘာမှစဉ်းစားမနေပဲ ဖက်ကြမ်းဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ကုန်း ကောက်လိုက်သည်။ မီးလင်းဖိုဆီသွားကာ မီးခဲတစ်ခဲကို မီးညှပ်ဖြင့် ညှပ်ယူပြီး မီးညှိလိုက်သည်။

ဆေးလိပ်ကို အားရပါးရဖွာရှိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးကြေနပ်သွားလေသည်။

“ ဟင် - ဆရာကတော် ”

ကော်ဖီလင်ပန်းကို ကိုင်လာသောဒေါ်မြကြုပ်က ဆေးလိပ်သောက်နေ သည့်သန္တာတစ်ကိုအမြင်တွင် အံ့ဩသွားလေသည်။

“ ဪ... ဒေါ်မြကြုပ် ၊ ကျွန်မလဲ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဒေါ်မြကြုပ်ဆေး လိပ်ယူသောက်လိုက်တယ်၊ ဆေးလိပ်သောက်လိုက်တော့ လူကလန်းသွားသလိုပဲ နော် ”

ကြိုတင်စဉ်းစားထားသည့်အတိုင်း ဆင်ခြေပေးလိုက်၏။

“ ဆရာကတော်ရယ်၊ ဒေါ်မြကြုပ်သောက်လက်စကြီး ယူသောက်ရတယ် လို့၊ သောက်ချင်ပြောရောပေါ့၊ ဒေါ်မြကြုပ်မှာ ဆေးလိပ်အသစ်တွေရှိပါတယ်၊ နေဦး ... သွားယူလိုက်ဦးမယ် ”

ဒေါ်မြကြုပ်က ဆေးလိပ်ယူရန် နောက်ဖေးဘက်ထွက်သွားပြန်သည်။

ပြန်အလာတွင် ဆေးလိပ်နှစ်လိပ်ယူမကိုပေးရင်း ...

ဆေးလိပ်ဆေးလိပ်

“ ဒေါ်မြကြုပ်လဲ ဒီလိုပဲ၊ အိမ်ကယောက်ျားဆုံးပြီးမှ အဖော်မရှိလို့ ပျင်းပျင်းနဲ့ဆေးလိပ်သောက်ရင်းစွဲသွားတာ ”

သူ့ပြစ်ရပ်နှင့်ယှဉ်ပြီး ... သူမ ဆေးလိပ်သောက်သည်ကို သံသယကင်းစွာပြောပြနေသည်။

“ စသောက်သောက်ချင်း အများကြီးမသောက်နဲ့နော် ဆရာကတော်၊ ခေါင်းအုံမယ်၊ ပါးစပ်ထဲကိုလဲ အတင်းမရှိနဲ့၊ သီးတတ်တယ် ”

ဆေးလိပ်သောက်နည်းသင်ပြပေးနေပြန်သော ဒေါ်မြကြုပ်ကိုသန္တာတစ်ကရယ်ချင်သွားမိသည်။ ကော်ဖီသောက်ရင်း ဣန္ဒြေဆည်ထားရ၏။

ကော်ဖီနှင့်ပေါင်မုန့်စားလိုက်ရ၍ နေသာထိုင်သာရှိသွားရသည်။

“ ကျွန်မသွားအိပ်တော့မယ် ဒေါ်မြကြုပ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကတော် ”

သန္တာတစ် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ပြန်တက်လာရာတွင် ... ခွေးကြီးဆေတန်ကလည်း တကောက်ကောက်လိုက်ပါလာခဲ့၏။

အခန်းထဲအရောက်တွင် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကုန်အောင်သောက်ပစ်လိုက်၏။

အိပ်ရန်ကုတင်ပေါ်တက်လှဲလိုက်ရာ... ဆေတန်ကလဲ ကုတင်အောက်ဝင်ခွေနေလေသည်။

နောင်မှ သန္တာတစ်သိရသည်မှာ ...

နန္ဒာနှစ်ဦးအိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ဆေတန်သည် နန္ဒာနှစ်ကိုမာန်ဖီခဲသည်ကိုက်ခဲရန်ကြိုးစားခဲ့သည်။ စတွေ့ကတည်းက နန္ဒာနှစ်နှင့်ဆေတန်မတည်ခဲ့။

ဆေတန်က သူ့သခင်အချစ်ကိုလုယူသွားသူအဖြစ် နန္ဒာနှစ်ကိုမနာလိုစိတ်ဖြင့်ရန်လိုခဲဟန်တူသည်။

တစ်နေ့တွင် ... နန္ဒာနှစ်က ဆေတန်ကိုကြိုးတုပ်၍ ကြာပွတ်ဖြင့်ရိုက်နှက်ခဲ့သည်။ ထိုမှစ၍... ဆေတန်ပိုကြမ်းတမ်းလာကာ နန္ဒာနှစ်ကိုမြင်တိုင်းကိုက်ဖဲရန်ကြိုးစားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး ... နေ့အချိန်များမှာ ဆေတန်ကိုလှောင်အိမ်ထဲထည့်၍ထားရတော့သည်။ နန္ဒာနှစ် သူ့အခန်းထဲရောက်မှ ညပိုင်းဆေတန်ကို လှောင်အိမ်ထဲမှလွှတ်လိုက်ရသည်။

ဆေတန်သည် ညစဉ် ဦးစပ်နောင်လွမ်းအခန်းသို့လာ၍ ဦးစပ်နောင်လွမ်း၏ကုတင်အောက်မှာ အိပ်လေ့ရှိသည်။

ခေတ် : လှလှ

ယနေ့ညလည်း ... အပေါ်ထပ်သို့တက်အလာ... သူ့သခင်အခန်းထဲမှလူ
ကို နန္ဒာနှစ်အမှတ်နှင့်မာန်ဖီရင်းမှ... ထိုမိန်းမသည် နန္ဒာနှစ်မဟုတ်ကြောင်း ခွေး
တို့၏အသိထူးဖြင့်သိသွားကာ... သန္တာတစ်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

သန္တာတစ်သည် နှစ်ရက်ဆက်တိုက်ပင်ပန်းမှုကြောင့် ခဏချင်းမှာပင် နှစ်
ချိုက်စွာအိပ်မောကျသွားလေသည်။

“ ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ... ”

အခန်းတခါးခေါက်သံကြားမှ သန္တာတစ်အိပ်ရာမှနိုးလာသည်။

နံရံကပ်နာဂီကြီးဆီလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မနက်စုနာဂီကျော်လေပြီ။

“ ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ... ”

တခါးခေါက်သံက ထပ်၍ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ ဘယ်သူလဲ ”

“ ဒေါ်မြကြုပ်ပါ ဆရာကတော် ”

“ လာပြီ ၊ လာပြီ ”

ခွေးကြီးဆေတန်ကလည်း ကုတင်အောက်မှထွက်လာကာ သူ့ကျောလျား
ရှည်ကြီးကိုကော့ရင်း အညောင်းဆန့်လိုက်သည်။

သန္တာတစ် တခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ... တုန်လှုပ်ချောက်ချားပုံဖြင့်
အခန်းဝမှာရပ်နေသော ဒေါ်မြကြုပ်ကိုတွေ့ရသည်။

“ ဆရာကတော် ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်မြကြုပ် ”

“ အောက်မှာ ၊ အောက်မှာ ရဲတွေရောက်နေတယ် ”

“ ဟင် ”

ဆေးလမ်း

နန္ဒာနှစ်ကိစ္စဆိုတာ သူမချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ ဟိုတယ်ခန်းထဲကနန္ဒာ နှစ်အလောင်းကို သူတို့တွေ့သွားကြလို့ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ မန်နေဂျာကိုခွန်မြင့်လဲပါတယ် ”

“ ဘာကိစ္စတဲ့လဲ ”

“ မသိဘူးဆရာကတော် ”

“ ကျွန်မ အခုပဲလာခဲ့မယ် ”

မျက်နှာသစ် အဝတ်အစားလဲကာ အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့သည်။ ဆေတန် က နောက်မှကပ်ပါလာ၏။

ရဲတွေရောက်လာတယ်ဆိုတော့ နန္ဒာနှစ်ကိစ္စပဲဆိုတာ သေချာပါသည်။

သူမအဖို့တော့ ... ဒီကိစ္စကို မသိသေးယောင်ဆောင်ရမည်။ အပြစ်ကင်း စင်သည်မျက်နှာမျိုးလုပ်ပြဖို့လိုသည်။ ဟန်ကိုယ်ဖို့တဲ့ ။

ရဲတွေက သန္တာတစ်တစ်ယောက်ဟိုတယ်ခန်းထဲမှာသေနေကြောင်းပြော လိုက်သည်အချိန်ကျမှ ...အံ့ဩသွားဟန်၊ ဝမ်းနည်းသွားဟန်အမူအရာလုပ်ပြရပေ မည်။ လိုအပ်လျှင် ငိုပြုရဦးမည်။ ဟန်ကိုယ်ဖို့တဲ့ ။

သန္တာတစ်က ဣန္ဒြေမပျက်လှေကားကြီးပေါ်မှဆင်းလာခဲ့သည်။

ကိုခွန်မြင့်နှင့်ရဲသုံးလေးယောက်က လှေကားပေါ်မှဆင်းလာသည်သူမကို မော်၍ကြည့်နေကြသည်။

ဣန္ဒြေမပျက်စေနဲ့ ၊ ငါဟာနန္ဒာနှစ် ။ ကိုယ်ကိုကိုယ် သတိပေးရပါသည်။ ဟန်ကိုယ်ဖို့မဟုတ်လား ။ ဟန်မပျက်စေနဲ့။

“ ဒေါ်နန္ဒာ ”

အောက်ထပ်အရောက်တွင် ကိုခွန်မြင့်က ဆီးကြိုခေါ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဂရုဏာသက်သည့်အရိပ်အယောင်များပေါ်လွင်နေပါ၏။

ကိုခွန်မြင့်ကိုတော့ သူမအလိုလိုသိလိုက်ပါသည်။ ယခင်က တစ်ခါမှမမြင် ဘူးသော်လည်း ...အစ်ကိုကြီးက သူ၏မန်နေဂျာကိုခွန်မြင့်အားကိုးရပုံများကိုမကြာ ခဏပြောပြခဲ့ဘူး၍ နာမည်ကိုရင်းနှီးနေသည်။ အစ်ကိုကြီးစက်ရုံများမှ မန်နေဂျာ လေးငါးဦးရှိသည့်အထဲတွင် ကိုခွန်မြင့်ကအရည်အချင်းအပြည့်ဝဆုံးဖြစ်သည်။ ကို ခွန်မြင့်မှာ... မန်နေဂျာတစ်ပိုင်း ၊ အတွင်းရေးမှူး စက္ကထရီတစ်ပိုင်း တာဝန်ယူ နေရသူဖြစ်သည်။

ဆောင်းလှလှ

မနေ့က သင်္ချိုင်းတွင် သူမကိုလာနှုတ်ဆက်သည့်သူမှာ ကိုခွန်မြင့်ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်မြကြုပ်က ကိုခွန်မြင့်ပါလာတယ်ဟုပြောသွားရာ... ကိုခွန်မြင့်အဖြစ် အလိုလိုသိသွားရပါ၏။

“ ကိုခွန်မြင့် ၊ ဘာအကြောင်းထူးလှလဲဟင် ”

“ စိတ်မကောင်းစရာပဲဒေါ်နန္ဒာ ၊ စိတ်တင်းပြီးသာနားထောင်ပါ။ ဒေါ်နန္ဒာအစ်မ ဒေါ်သန္တာတစ်ကို အိုကေအင်းက သူတည်းတဲ့အခန်းထဲမှာ သေဆုံးနေတာတွေ့ရပါတယ် ”

“ အို ... ”

သူမက အံ့ဩဟန်ဖြင့်ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေရှင် ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ”

သူမက မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်လိုက်သည်။ လိုအပ်တဲ့အချိန်ကျမှ မျက်ရည်ကလဲထွက်မလာပါ။

သန္တာတစ်က လက်နှစ်ဖက်ကိုဖယ်ရှားရင်း ...ရိုက်သံစွက်၍ပြောလိုက်သည်

“ ကျွန်မ... ကျွန်မ ၊ ညကသူ့ဆီရောက်သေးတယ် ”

“ ဒေါ်နန္ဒာနှစ်ခေါက်လာတယ်လို့ ဟိုတယ်ကပြောပါတယ် ”

“ အဲ... ဟို- ကျွန်မ ဆေးသွားပို့တာ၊ကျွန်မပြန်လာတော့ သူ့အကောင်းကြီးပဲ ၊ အို ... ဖြစ်ရလေရှင် ၊ အတစ်-အတစ်ရယ်... မင်းအဖြစ်ကဆိုးလှချည်လား ”

သူမက မျက်ရည်မထွက်ပဲ ရှိုက်ငိုလိုက်သည်။

“ သတိထားပါဒေါ်နန္ဒာ ၊ အခု အလောင်းကဆေးရုံရောက်နေပါပြီ။ ဒေါ်နန္ဒာလိုက်ကြည့်သို့ပါ။ မသွားခင် ရဲကမေးမယ်မေးခွန်းလေးတွေ ဖြေလိုက်ပါဦးဒေါ်နန္ဒာ ”

ရဲအရာရှိက သမားရိုးကျမေးခွန်းများကိုမေးမြန်းသည်။

အဖအမည်၊ သန္တာတစ်နှင့်တော်စပ်ပုံ၊မြသေလာသို့ သန္တာတစ်ရောက်လာသည်အကြောင်း၊ သန္တာတစ်နှင့်နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့စဉ်ကအခြေအနေ... စသဖြင့်သာ။

“ ဒီမနက် ဘဂိုတ်ဖတ်စ်အတွက် ဒေါ်သန္တာတစ်အခန်းထဲကို ဖုန်းဆက်မေးတော့ ဖုန်းမကိုင်ပါဘူး၊ ရနာရီမှာ အခန်းတခါးသွားခေါက်တော့လဲ ဖွင့်မပေးဘူး၊ ဟိုတယ်မန်နေဂျာနဲ့ဝန်ထမ်းသုံးဦးက သော့ပို့နဲ့အခန်းကိုဖွင့်ကြည့်တော့ ဒေါ်သန္တာ တစ်သေဆုံးနေတာတွေ့ရပါတယ်၊ ရဲကိုအကြောင်းကြားလို့ အလောင်း

ဆေးရုံ : လှလှ

ကိုတော့ ဆေးရုံပို့ပြီးပါပြီ၊ အလောင်းဟာ ဒေါ်သန္တာတစ်ဟုတ်၊မဟုတ် အတည်ပြု
ဘို့ ဆွေမျိုးသားချင်းလိုအပ်ပါတယ်၊ ဒေါ်နန္ဒာနှစ် ဆေးရုံကိုအလောင်းလိုက်
ကြည့်ပေးပါ ”

ဆေးရုံသို့သွားရန် ပြင်ကြရသည်။

“ ဒေါ်နန္ဒာ ကျွန်တော်ကားနဲ့ပဲလိုက်ခဲ့ပါ ”

ကိုခွန်မြင့်က ဖိတ်ခေါ်သည်။

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ဟော ... ရဲကားဇရာ၊ ကိုခွန်မြင့်ကားဇရာ ခြံထဲကပြန်ထွက်လာကြပြီ။

ရဲတွေမြင်တာနဲ့ကျွန်မသိတယ်။

သူတို့ဟာ ဟိုတယ်ခန်းထဲက ကျွန်မအလောင်းကိုတွေ့သွားကြလို့လာ
အကြောင်းကြားတာ၊ စုံစမ်းတာဖြစ်မယ်။

ကျွန်မဟာ အိမ်စောင့်နတ်ကြီးစောင့်ကြည့်နေလို့ အိမ်ထဲဝင်ခွင့်မရတဲ့
ဘဝမှာ အိမ်အပြင်ကနေပဲ လှမ်းမျှော်ရင်း ဒေါသတွေထွက်ပြီး စွေစွေခုန်နေရ
ပါတော့တယ်။

အရေးကြီးတာက သေသွားတဲ့အလောင်းရှင်ဟာ သန္တာတစ်မဟုတ်ဘူး၊
ကျွန်မဆိုတာ လူတွေအဖြစ်မှန်အတိုင်းသိဖို့ပဲ ။

အခုဆို... ဟိုကောင်မသန္တာတစ်က ကျွန်မအယောင်ဆောင်ပြီး အိမ်ကြီး
ပေါ်ရောက်နေပြီ။ သေလာမြိုင်ကလူတွေဟာ သူ့ကိုနန္ဒာနှစ်အဖြစ် လက်မခံကြပါ
စေနဲ့။ သူလိမ်တာတွေ ပူးပေါ်သလိုပေါ်ပါစေတော်။

ဟော-ကြည့်စမ်း ၊ အိမ်ထဲကထွက်လာတဲ့ ကိုခွန်မြင့်ကားပေါ်မှာ ဟို
ကောင်မ သန္တာတစ်။ အမယ်၊ မျက်နှာသေနေ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတဲ့ပုံပေါ့လေ။

ဆေးရုံ : လှလှ

ကျွန်မက ကိုခွန်မြင့်ကားပေါ် ပေါ့ပါးစွာခုန်တက်လိုက်တယ်။
သူတို့ ဘယ်သွားကြမှာပါလိမ့်။
ကားပေါ်မှာ ကျွန်မပါလာမှန်း သူတို့မမြင်ကြ၊မသိကြပါလား။

ဆေးရုံရေခဲတိုက်ထဲမှာ နန္ဒာနှစ်အလောင်းကိုပြင်ဆင်ထားပါသည်။
မှုခင်းဆရာဝန်က ရင်ခွဲစစ်ဆေးပြီးပြီ။
“ ဒေါ်သန္တာတစ်ဟာ နဂိုကနှလုံးရောဂါအခံရှိတဲ့သူပဲ၊ သူဟာ တစ်စုံတခု
အတွက် စိတ်အလွန်တရာလှုပ်ရှားပြီး သေဆုံးသွားတာတွေ့ရတယ် ”
ဆရာဝန်၏မှတ်ချက်ဖြစ်သည်။
သန္တာတစ်က နန္ဒာနှစ်အလောင်းကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။
အခုတော့...သန္တာတစ်မှာ တကယ်မျက်ရည်အစစ်များကျလာပါပြီ။ အမှန်
တကယ်လည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲကာ သံဝေဂရနေမိသည်။
“ ဒီအလောင်းဟာ ဒေါ်သန္တာတစ်အမှန်ဖြစ်ပါသလား၊ ဒေါ်နန္ဒာနှစ် ”
သန္တာတစ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
ငိုသံစွက်သောအသံဖြင့် ...
“ ဟုတ်-ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ၊ သူ- သူဟာ သန္တာတစ်ပါ ”
အောင်မယ် ၊ ကြည့်စမ်း ၊ မသေသေးတဲ့လူက သေတဲ့လူရဲ့အလောင်း
ကို သူ့အလောင်းပါလို့ အတည်ပြုချက်ပေးနေသတဲ့။ ဟာ-ဟာ ၊ ရယ်ဖို့ကောင်း
လိုက်တာ။

.....
ခေါင်းလှလှ
.....

ဒီအလောင်းဟာ သန္တာတစ်အလောင်းမဟုတ်ပါဘူး ၊ ကျွန်မနန္ဒာနှစ် အလောင်းပါအရပ်ကတို့။ ကျွန်မကအော်လိုက်ပေမဲ့ ကျွန်မအသံကိုဘယ်သူမှ မကြားပါဘူး။

“ ဒေါ်သန္တာတစ်အတွက် ဘယ်သူတွေကိုအကြောင်းကြားပေးရမလဲဒေါ် နန္ဒာ ၊ ဒေါ်နန္ဒာတို့ရဲ့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ”

“ ကျွန်မတို့မှာ ဆွေမျိုးသားချင်းမရှိပါဘူးကိုခွန်မြင့် ၊ ဒီညီအစ်မနှစ် ယောက်ပဲရှိတာပါ ၊ သူ့ရုံးကိုသာ... ”

“ ဒေါ်သန္တာတစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့ရုံးကို ရဲစခန်းကအကြောင်းကြား လိုက်ပါပြီဒေါ်နန္ဒာ ၊ ဟိုတယ်ကလည်းအကြောင်းကြားပေးပါတယ်၊ကျွန်တော်တို့ ဒေါ်သန္တာတစ်အသုဘကို ဘယ်တော့ချမယ်ဆိုတာသာ ”

“ ရှင် ”

“ မနက်ဖန်လည်း ဆရာ့ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်ဂိုသေးတယ်ဒေါ်နန္ဒာ ”

“ အင်း - ဟုတ်တယ် ”

အစ်ကိုကြီးကိုငါးရက်ထားပြီး ငါးရက်မြောက်နေ့မှာသဂြိုဟ်ခဲ့သည်။ ဒီနေ့ မှာ ၆-ရက်မြောက်နေ့ဖြစ်သည်။ မနက်ဖန် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးရပါမည်။

“ ကျွန်မ ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး၊ ကိုခွန်မြင့်ပဲကြည့်စီစဉ်ပါရှင် ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒေါ်သန္တာတစ်ရုံးက ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ချင်သေးလဲမသိနိုင် သေးဘူး၊ အကြောင်းပြန်ချက်စောင့်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်၊သဘက်ခါမှကျွန်တော်တို့ သဂြိုဟ်လိုက်ကြတာပေါ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြစို့ဒေါ်နန္ဒာ၊ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေ ကျွန်တော်နောက် တစ်ခေါက်လာပြီးစီစဉ်ပါမယ် ”

ကိုခွန်မြင့်က အကွက်စေ့အောင်စီမံခန့်ခွဲသွားနိုင်သည်။ ဒါ့ကြောင့် အစ် ကိုကြီးက မန်နေဂျာကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့အားကိုးနေတာကိုး။

သန္တာတစ်က နန္ဒာနှစ်အလောင်းကိုနောက်ဆုံးအနေဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုယ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါအနှစ်ရယ်၊တကယ်တော့ ဒီအဖြစ်တွေဟာ သူ့အလိုလိုဖြစ်သွား တာပါ။ အဆင်သင့်ချောမွေ့နေတဲ့လမ်းကို ကိုယ်တက်လျှောက်လိုက်မိတာပါကွယ်။

ကိုခွန်မြင့်က နန္ဒာနှစ်အလောင်းကို ပိတ်ဖြူစပြင်အုပ်ပစ်လိုက်သည်။

ဟော- သူတို့ပြန်သွားကြပြီ။

ဆောင်းလမ်း

သန္တာတစ် | ညီးကတော့ သူဌေးကတော်နန္ဒာနှစ်အဖြစ်ဟန်ဆောင်ပြီး ခပ်ကျော့ကျော့လေးပြန်သွားပြီပေါ့။ ငါ့မှာသာ ... ငါ့မှာသာ ...

ကျွန်မမှာသာ ကျွန်မအလောင်းနားကမခွာနိုင်ပဲ ကျန်နေရစ်ခဲ့ရပါတော့တယ်။

ကျွန်မဟာ ကျွန်မအလောင်းကြီးကိုကြည့်ပြီး ချမော့တသဝမ်းနည်းလွန်းလှတယ်။ အသက်ရှင်စဉ်က ဘာမဆိုရဲရဲဝံ့ဝံ့ကိုယ်လိုချင်တာရအောင်ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့တဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး။ ဝိညာဉ်စွန့်ခွာသွားတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်ပဲ သူများပြုသမျှနုရပါပြီကော။ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဖြစ်အောင် သန္တာတစ်ကလိမ်လည်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတွေ့မြင်နေရပါရက် ဘာမှမတတ်နိုင်ပဲကြည့်နေရတော့သည်ဘဝ။

ကျွန်မသည် ကျွန်မရုပ်အလောင်းဘေးကခွာမသွားနိုင်ပဲ တွယ်ကပ်ကျန်နေခဲ့မိ၏။ သူတို့က ရေခဲတိုက်ထဲမှထွက်ခွာသွားလေပြီ။

ရေခဲတိုက်တခါးပိတ်သွား၏။

ရေခဲတိုက်ထဲမှာ မှောင်ပိန်း၍ကျန်ခဲ့သည်။

ကျွန်မအလောင်းနှင့်ကျွန်မဝိညာဉ်သည်သာ ပေါင်းစပ်မှုမရှိပဲ နှစ်ခုကွဲလျက် ရေခဲတိုက်အေးစက်စက်မှောင်မဲမဲထဲဝယ် ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

အစ်ကိုကြီးအတွက် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးကို အိမ်ရှိလူများကအားလုံးစီစဉ် ထားပြီးဖြစ်နေတာတွေ့ရသည်။ သူတို့သည်နန္ဒာနှစ်ကို ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေသူတစ်ဦး အဖြစ် ဘာမှတာဝန်မပေးခဲ့ကြ။ ကိုခွန်မြင့်ကဦးဆောင်ပြီး အားလုံးဆောင်ရွက် သွားခဲ့သည်။

ဆိုင်မှအသင့်ချက်ပြီးဒန်ပေါက်ကိုမှာ၍ဆွမ်းကျွေးခဲ့သည်။ ဧည့်ပရိသတ်ကို လည်း ဒန်ပေါက်ပဲကျွေးသည်။

ဘုန်းကြီးများကိုဆွမ်းကပ်၊ အစ်ကိုကြီးအတွက်အမျှအတန်းပေးဝေပြီးသည် အခါ... ဧည့်ပရိသတ်ကိုညော်ခံရန် သန္တာတစ်ထွက်လာခဲ့ရ၏။

ဧည့်သည်တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ သန္တာတစ်မသိပါ။

ဧည့်သည်များကိုရယ်ပြုနှုတ်ဆက်ရမည်ပွဲမျိုးလည်းမဟုတ်ပါ၍ သန္တာတစ် မှာဧည့်သည်များကိုကြည်ပြီး အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသည်။

ဒါကို ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုကြောင့်တွေ့ဝေငေးငိုင်နေခြင်းအဖြစ် အားလုံးက မှတ်ယူကြ၍တော်ပါသေးသည်။

သန္တာတစ်သည် မလွဲသာ၊မရှောင်သာ၍ စကားပြောရသည်အခါတိုင်း...

- “ ဟုတ်ကဲ့ ”
- “ ဟုတ်တာပေါ့ ”
- “ ဪ... ”
- “ အင်း ... အင်း ... ”
- “ ဒါပေါ့လေ ”

ဆောင်းလှလှ

...ဆိုသည် အသုံးအနှုံးများကိုသာသုံးခဲ့သည်။ စကားကိုဦးဆောင်မပြောခဲ့ပါ။ အမှားပါသွားမှာစိုး၍ဖြစ်သည်။

ညော်သည်များအချင်းချင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်နာမည်ထည်ခေါ်လိုက်လျှင် မှတ်မိအောင်မလွတ်တန်းမှတ်ထားလိုက်သည်။

သည်လိုနှင့်... သူမ၏အယောင်ဆောင်မှုကို ယခုထိတော့ ဖုံးကွယ်ထားနိုင်ပါသေး၏။တွေ့သမျှလူအားလုံးကလည်း သူမ၏အေးစက်ထုံထိုင်းမှုကို ခင်ပွန်းနှင့်အစ်မ ရက်များစွာမခြားပဲကွယ်လွန်သွား၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေခြင်းအဖြစ်သာထင်မြင်ယူဆကြသည်။

သူမကိုကြည့်သောအကြည့်များက သနားဂရုဏာသက်သောအကြည့်များသာတည်း။

ခဏနေတော့ အပေါ်ထပ်မှာအနားယူဖို့ တက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ ကျွန်မခေါင်းတွေ့သိပ်မူးနေတယ်၊ အနားယူမှဖြစ်တော့မယ် ”

သူမက ကိုခွန်မြင့်ဇနီးနန်းခမ်းမွန်ကိုပြောလိုက်သည်။ နန်းခမ်းမွန်နာမည်ကိုသူမသိပြီးပါပြီ။

“ ဟုတ်ကဲ့ဆရာကတော် ၊ ကျွန်မလိုက်ပို့ပါမယ် ”

နန်းခမ်းမွန်က အပေါ်ထပ်အခန်းထဲထိလိုက်ပို့ပေးခဲ့၏။

တစ်ယောက်ထဲကျန်ခဲ့မှ အခန်းတခါးပိတ်ပြီး လွတ်လပ်စွာအသက်ရှူနိုင်တော့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုအချိန်ထိ သူမအပေါ်ဘယ်သူကမှ သံသယမဝင်သေး။ မီးစင်ကြည့်၍ ဆက်လက်လျှပ်ရှားရပေဦးမည်။

မြသေလာသုသာန်သို့ ဒုတိယအကြိမ်ရောက်ရပြန်ပေပြီ။
ပထမတစ်ကြိမ်က အစ်ကိုကြီးအသုဘကိုပို့ဆောင်ခဲ့ခြင်း။
ယခုအကြိမ်ကတော့ ... အနှစ်၏အသုဘကိစ္စအတွက်လာရခြင်းဖြစ်လေ
သည်။ အနှစ်၏အသုဘဟုဆိုသော်လည်း အများအပြင်မှာတော့ သေဆုံးသူမှာ
သန္တာတစ်သာဖြစ်ပါသည်။

သန္တာတစ်အဖို့ မိမိအသုဘကိုမိမိပြန်လည်ပို့ဆောင်ရသကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။
အသုဘပို့ပရိသတ်ကတော့ ခပ်ကျဲကျဲသာရှိလေသည်။ သေလာမြိုင်၏
အစေအပါးများနှင့်စက်ရုံအလုပ်သမားအချို့သာ။

သချိုင်းဇရပ်တွင် သရဏဂုံတင်ရန် အခေါင်းကိုလှုပ်လိုက်သည်အချိန်တွင်
ဇရပ်ထဲသို့ လူတစ်ယောက် ပြာယီးပြာယာဝင်လာလေသည်။

သန္တာတစ်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့... သူမရင်တစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်အောင်
လှုပ်ရှားတုန်ယင်သွားပါလေ၏။

ကိုနိုင်ဦး

ကိုနိုင်ဦးသည် အလောင်းပြင်ထားရာနေရာသို့ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွား
ကာ အလောင်းကိုငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

အို... ကိုနိုင် ၊ အဲဒါ ကိုနိုင်ချစ်တဲ့သန္တာမဟုတ်ပါဘူးကွယ် ၊
သန္တာကဒီမှာ ပါ။ သန္တာမသေသေးပါဘူး ။

ကိုနိုင်ဦး၏မျက်နှာမှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုဖြင့်အုံ့မှိုင်းနေသည်။

ကိုနိုင်ဦးရောက်လာသည်အတွက် သန္တာတစ်အံ့ဩသွားရသည်။ ရန်ကုန်
မှမည်သူ့ကိုမှ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု သန္တာတစ်မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ ကိုနိုင်ဦးကိုလဲ
သည်ရက်ပိုင်းလောက်အတွင်း မြသေလာကိုအရောက်လာနိုင်လိမ့်မည်ဟုမထင်ခဲ့။

အသုဘအမိရောက်လာပုံထောက်တော့ လေယာဉ်နဲ့ မန္တလေးထိလာခဲ့လို့
သာဖြစ်မည်။

ချစ်သူ့မျက်နှာကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းအနေဖြင့် ကြည့်ဖို့ ရောက်လာတဲ့ ကို
နိုင်ဦး။

သန္တာတစ်မှာ သူ့အတွက်ကို နိုင်ဦးရောက်လာခြင်းမို့ စိတ်ထဲက ကြေနပ်မိ
သည်။ သို့သော်... သေသူဟာ သန္တာတစ်မဟုတ်ပါဘူးဆိုကာ ကိုနိုင်ရဲ့ သောကဝေဒနာ
ကို ပြေလျော့စေချင်မိပြန်သည်။

ကိုနိုင်ဦးက လက်ဆွဲအိပ်ထဲမှ ရုံးသုံးစာအုပ်အညိုတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ကာ
အခေါင်းထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။

စာမှာ ရုံးမှထုတ်ပေးလိုက်သော “အမိန့်ပြန်တမ်း” ဖြစ်ပါ၏။

သန္တာတစ်မှာ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးမို့ “အလုပ်မှထုတ်ပယ်လိုက်ကြောင်း
နှင့် သွားလိုရာ သွားနိုင်ကြောင်း” အမိန့်ထုတ်ကာ အရာရှိလက်မှတ်ထိုးထားသည့်
အမိန့်ပြန်တမ်းဖြစ်ပါသည်။

တာဝန်ထမ်းဆောင်ဆဲဝန်ထမ်းအသုဘများတွင် အရာရှိတစ်ယောက်က
ပြန်တမ်းကို အသံထွက်ဖတ်ကြားပြီးမှ အခေါင်းထဲထည့်လေ့ရှိပါသည်။ ရပ်ဝေးတစ်
နေရာတွင် မျက်နှာငယ်စွာ သေရရှာသည့် သန္တာတစ်အတွက်တော့ ပြန်တမ်းကို
အခေါင်းထဲသို့ စာအိပ်အတိုင်းသာ ထည့်လိုက်ရပါတော့၏။

ဪ... ငါ့ကို ရုံးကတရားဝင် အလုပ်ထုတ်ပယ်လိုက်ပြီ။ အစိုးရအမိန့်အရ
ငါဟာ လူတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ဘူး။ သန္တာတစ်ဟာ
တရားဝင်သေဆုံးသွားခဲ့ပြီပေါ့။

သူမအတွက် နန္ဒာနှစ်အဖြစ် ပီပြင်စွာ သရုပ်ဆောင်ဖို့ တစ်ဆင့်တက်တွန်း
အားပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားရပြန်ပြီ။

သရဏဂုံတင်အပြီး ... အလောင်းကို မြေကျင်းရှိရာသို့ သယ်အသွား ကိုနိုင်
ဦးက အခေါင်းကို သယ်မရင်း ထပ်ချပ်မခွာလိုက်ပါသွားသည်။

ကျွန်မအလောင်းကို စိုက်ကြည့်ပြီး ကြေကွဲနေတဲ့ အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူပါလိမ့်။
အလောင်းမြေကျခါနီးမှ ရောက်လာတဲ့ အဲဒီလူဟာ ကျွန်မရဲ့ အခေါင်း မြေကျင်းဆီ
သယ်သွားတော့လဲ ဘေးကနေ အခေါင်းမရင်း ပါလာလေရဲ့။

သူ့ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးလို့ ကျွန်မမသိပါဘူး။

ဆောင်းလှလှ

အခေါင်းထဲ သူထည့်လိုက်တဲ့ စာအိပ်လေးပေါ်ကစာကိုကျွန်မဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ အတစ်အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ရုံးနာမည်နဲ့ တံဆိပ်ဝိုင်းကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်မသိလိုက်ပါပြီ။

ဪ... သူဟာ ကိုနိုင်ဦးဆိုသူပါလား။ အတစ်ချစ်သူကိုနိုင်ဦး။

ကိုနိုင်ဦးရယ် ၊ ကျွန်မအလောင်းကြီးကိုကြည့်ပြီး...ဒီအလောင်းဟာ ရှင်ချစ်သူသန္တာတစ်မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာသိလိုက်စမ်းပါရှင် ။ အမှန်အတိုင်းဖော်ထုတ်လိုက်စမ်းပါ။

လူတွေဟာ အ,ပါဘိတော့ရှင်။ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ သံသယမဝင်ကြပါလား။ အားလုံးဟာ ဒီအလောင်းကောင်ကြီးကိုအတစ်လို့လက်ခံနေကြတယ်။

ဪ... ဒါဟာ ကျွန်မအတစ်ယောင်ဆောင်ပြီးလိမ်လည်လှည့်ဖျားခဲ့သမျှတွေအတွက် ဝင့်လည်တာပေါ့နော်။

မြေကျင်းအတွင်းသို့ မြေဆိုင်ခဲလေးများပစ်ထည့်ပြီး ကိုနိုင်ဦးက သန္တာကောင်းရာမွန်ရာရောက်စေကြောင်း ဆုတောင်း၍အမျှဝေလိုက်သည်။

ကိုနိုင်ဦးခေါင်းမော်၍ကြည့်လိုက်သည်အခါ ... သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသောသူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆုံလိုက်မိလေသည်။

သူမကနှုတ်ခမ်းများတရွရွလှုပ်ကာ ကိုနိုင်ဦးကိုစကားပြောဘို့ကြိုးစားသည်

“ ကိုနိုင်... အဲ... ကိုနိုင်ဦး၊ ကိုနိုင်ဦး ဟုတ်ပါတယ်နော် ”

သန္တာတစ်သည် ကိုနိုင်ဟုခေါ်နေကျအတိုင်းခေါ်လိုက်မိမလိုဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ... နန္ဒာနှစ်က ကိုနိုင်ဦးကိုတစ်ခါမှမမြင်ဘူးသေးတာကိုသတိရလိုက်သည်။

ကိုနိုင်ဦးက သူမကို နန္ဒာနှစ်အဖြစ်ပဲ သံသယကင်းစွာဆက်ဆံခဲ့ပါ၏။

“ ဟုတ်ပါတယ် ၊ ကျွန်တော်နိုင်ဦးပါ မနန္ဒာ ”

သန္တာတစ်ရင်ထဲဝယ် ဝမ်းနည်းမှုဖြင့်နှင့်သွားသည်။ တခြားသူတွေနန္ဒာနှစ်အဖြစ်လက်ခံကြတာကိုဝမ်းသာရပေမယ့်... ကိုနိုင်ကတော့ သန္တာကိုသိစေချင်တယ်ကွယ်။

“ အတစ်ရဲ့အသုဘကိုခုလိုလာပို့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကိုနိုင်ဦး ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ရုံးကစီစဉ်ပေးလို့ ကျွန်တော်အချိန်မီလာနိုင်တာပါ ”

“ အို... ”

ဆောင်းလှလှ

ဌာနဆိုင်ရာအစီအစဉ်ကြောင့်သာ လေယာဉ်ခရီးဖြင့် ဤမျှမြန်ဆန်စွာ ရောက်လာခြင်းပေပဲ။ သူမကိစ္စအတွက် အရေးတယူစီစဉ်ပေးကြသည် ရုံးမှအရာရှိ များကို သန္တာတစ်ကျေးဇူးတင်လိုက်မိသည်။

“ ဝန်ထမ်းတွေစုပြီးကူလိုက်တဲ့ကူငွေတွေ ကျွန်တော်မှာပါလာပါတယ်၊ မနန္ဒာလက်ကိုပဲ အပ်ပါရစေမနန္ဒာ ”

“ အို... ဟင်းအင်း ၊ ဟင်းအင်း ”

သူမက ယောင်မှားစွာငြင်းဆန်လိုက်မိသည်။

ရုံးမှဘဝတူမိတ်ဆွေဝန်ထမ်းများ၏ သိတတ်မှုကိုနားလည်ခံစားရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိသည်။ ရင်ထဲမှာစို့လာသည်။

ကိုနိုင်ဦးက ခရီးဆောင်အိတ်၏ဘေးအိတ်ထဲမှ စာအိပ်တစ်အိပ်ကိုဆွဲထုတ် ယူပြီးလှမ်းပေးသည်။

“ ယူပါမနန္ဒာ၊ မနန္ဒာတို့လိုကြွယ်ဝသူတွေအတွက်တော့ ဘယ်လောက်မှ မများလှတဲ့ငွေပါ။ ဒါပေမယ့်... ဘဝတူဝန်ထမ်းတွေတတ်နိုင်သလောက်စုပြီး သန္တာအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်ဖို့ ထည့်ဝင်ထားကြတာပါ။ သန္တာအတွက် ကုသိုလ်လုပ်တဲ့အခါ ထည့်သုံးပေးပါဗျာ ”

သန္တာတစ် ဟန်မဆောင်နိုင်ပါလေတော့။ ယူကြိုးမရစွာ ရှိုက်၍ငိုလိုက်မိ ပါလေပြီ။

ကိုခွန်မြင့်က သူတို့နှစ်ယောက်ဆီသို့လျှောက်လာသည်။

“ ဒေါ်နန္ဒာ၊ သတိထားပါခင်ဗျာ ”

ကိုခွန်မြင့်က ကိုနိုင်ဦးကိုအကဲခတ်ရင်းမှပြောသည်။

ကိုနိုင်ဦးလက်ကမ်းပေးထားသောစာအိတ်ကို သူမလှမ်းယူလိုက်သည်။

“ အတစ်ရုံးကပါကိုခွန်မြင့်၊ ကိုနိုင်ဦးက အတစ်ချစ်သူလေ ”

“ ဪ... ”

ကိုခွန်မြင့်က ကိုနိုင်ဦးကို ဂရုဏာသက်စွာကြည့်လိုက်သည်။

“ သူ အသုဘလာပို့တာပါ။ စိတ်ချပါကိုနိုင်ဦး၊ ကျွန်မ ဒီကူငွေတွေကို သန္တာတစ်အတွက်အလှူအတန်းလုပ်လိုက်ပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့... ကိုနိုင်ဦး ရက်လည်တဲ့ နေ့အထိနေမှာမှတ်လားဟင် ”

“ မနေတော့ပါဘူမနန္ဒာ ၊ မနက်ဖန်ပြန်မှာပါ ”

“ အို ”

သေလာမြိုင်တွင် နန္ဒာနှစ်အဖြစ်ဝင်ရောက်နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ငါးရက်ပင်
ရှိခဲ့ပြီ။

သန္တာတစ်သည် အရာရာတိုင်းမှာ အံဝင်ဝင်ကျမဖြစ်ခဲ့ပါ။ မှားယွင်းမှုများ
အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

အိမ်ရှိအစေအပါးများနာမည်ကိုမသိရှိခြင်း။ အိမ်သို့လာရောက်တွေ့ဆုံသော
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လုပ်ငန်းရှင်များကိုမသိခြင်း။ ဦးစပ်နှောင်လွမ်းတွင် လုပ်ငန်း
ပေါင်းမည်မျှရှိသည်၊ ဘာလုပ်ငန်းတွေလုပ်နေသည်ကိုမသိရှိခြင်းများဖြစ်သည်။

ဒါ့အပြင် အသေးအဖွဲမှားယွင်းမှုလေးများရှိသေးသည်။

သို့သော် ... တွေ့သမျှသော ပတ်ဝန်းကျင်ရှိလူအားလုံးမှာ သန္တာတစ်၏
မှားယွင်းမှုများကိုခွင့်လွှတ်လျက်ရှိသည်။

ခင်ပွန်းနှင့်အစ်မအရင်းသေဆုံးမှုကြောင့် စိတ်နှင့်လူမကပ်ပဲ အယောင်
ယောင်အမှားမှားဖြစ်နေတာဟုထင်နေကြသည်။ ခွင့်လွှတ်ကြသည်။

သန္တာတစ်အတွက်တော့
ကံကောင်းထောက်မမှုတစ်မျိုးဟုဆိုရပါတော့မည်

သူတို့သည် ယခင်က သန္တာတစ်ဆေးလိပ်မသောက်တတ်ပဲ ယခုသောက်
တတ်နေခြင်းအပေါ်မှာလဲသံသယမဝင်ကြ၊ နားလည်မှုပေးကြသည်။

ခွေးကြီးဆေတန်နှင့်ပလူးပလဲဖြစ်နေခြင်းကိုလည်း
သံသယမဝင်။ ဆေတန် စိတ်ပြောင်းသွားတာပဲဆိုကာ အံ့ဩဟန်သာပြုကြသည်။

သည်လိုနှင့် သန္တာတစ်သည် နန္ဒာနှစ်အဖြစ်ဟန်ဆောင်ရာတွင် ထူးထူး
ခြားခြားအင်အားမစိုက်ထုတ်ရပဲ သေလာမြိုင်မှာ သက်တောင့်သက်သာနှင့် မင်းမူ
နေထိုင်နိုင်ခဲ့၏။

ယခုတော့ ... သေလာမြိုင်ဂိုလူအားလုံးကိုလည်း နာမည်နှင့်တကွမှတ်မိ သိရှိလာပါပြီ။

အိမ်ကြီးထဲတွင် ဒေါ်မြကြုပ်နှင့်နန်းကြာယုံဆိုသော အိမ်ဖော်နှစ်ဦးရှိသည် ဒေါ်မြကြုပ်မှာ လင်သေပြီးမုဆိုးမဘဝရောက်၍ အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ သေ လာမြိုင်သို့ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ နန်းကြာယုံကတော့... စဝ်နောင်လွမ်းမိဘ များလက်ထက်ကတည်းက အပြီးခေါ်ယူမွေးစားထားသူဖြစ်သည်။

နောက်ဖေးတန်းလျားတွင် ဒရိုင်ဘာမောင်ပုတို့လင်မယားနေကြသည်။ မောင်ပုမိန်းမနန်းအေးကလည်း အိမ်ကြီးထဲမှအလုပ်များကိုနေ့စဉ်လာလုပ်ပေးရ သောအိမ်ဖော်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ခြံစောင့်နှင့်မာလီအလုပ်ကိုတွဲလုပ်ရသောအဘိုးအိုဦးအိုက်မောင်းကတော့ ...နန်းအေး၏ဖခင်ဖြစ်သည်။ ဦးအိုက်မောင်း၏ဖခင်လက်ထက်ကတည်းကခြံစောင့် လုပ်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ သမီးလေး၁၂-နှစ်အရွယ်မှာ ဇနီးဆုံးပါးပြီးမုဆိုးဘိဖြစ် ခဲ့သည်။ နောက်အိမ်ထောင်မထူပဲ အချိန်ပြည့်အရက်သောက်နေသည့်ယစ်ထုတ် ကြီးဖြစ်သည်။ သူ့တာဝန်သူတော့ ကျေပွန်ပါသည်။

ယခင်ဒရိုင်ဘာအလုပ်ထွက်အသွားမှာ မောင်ပုကိုဒရိုင်ဘာအဖြစ်ခေါ်ထား ရာမှ ဦးအိုက်မောင်းသမီးနန်းအေးနှင့်အိမ်ထောင်ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါတွေကို ဒေါ်မြကြုပ်နှင့်နန်းကြာယုံကို မသိမသာလှည့်ပတ်မေးရင်း၊ ကိုယ်တိုင်လေ့လာရင်းမှ သန္တာတစ်သိရှိလာရခြင်းဖြစ်သည်။

သည်နေ့ညနေခင်းမှာ ...

ဆေတန်ကြီးကိုခေါ်၍ ခြံထဲလမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။

သေလာမြိုင်ခြံကြီးကား ကျယ်ဝန်းလှပေစွာ။ ခြံအနှံ့ကို သန္တာတစ်မရောက် ဘူးသေးပေ။

ဆေတန်နှင့်အတူလမ်းလျှောက်ထွက်လာရင်း ... သန္တာတစ်က သက္ကလပ် ဘောလုံးလေးကိုအဝေးတစ်နေရာလှမ်းပစ်ကာ ဆေတန်ကိုသွားကောက်ခိုင်းခဲ့သည် ဆေတန်က သန္တာတစ်လှမ်းပစ်လိုက်သောဘောလုံးလေးကို ချိုင်ခွက်များခြုံပုတ် များထဲမှရအောင်ရှာကာ... ပါးစပ်နှင့်ကိုက်ချီပြီး သန္တာတစ်ကိုလာလာပေးသည်။

“ ဆေတန်၊ ကြည့်စမ်း၊ မင်းဟာသိပ်လိမ္မာတဲ့ခွေးကြီးပါလား၊ဒေါ်မြကြုပ် ပြောသလို မင်းဟာခွေးဆိုးကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ ခွေးလိမ္မာကြီးပါကွယ် ”

သည်။

“ ဆေးတန်ရယ်... မင်းဟာ အနှစ်ရဲ့ရန်သူဖြစ်ခဲ့တာ ငါ့အတွက်သိပ်ကံ ကောင်းသွားတာပဲ၊ မင်းသာ အနှစ်မိတ်ဆွဲဖြစ်ခဲ့ရင် ငါ့ကို မင်းလက်ခံမှာမှတ်ဖူး နော်၊ ခုတော့... မင်းမုန်းတဲ့အနှစ်မဟုတ်တာကို အနံ့အသက်ကြောင့်သိပြီး ငါ့ကို မင်းခင်တွယ်နေတာမှတ်လား ဟင် ”

သန္တာတစ်က ဆေးတန်၏ခေါင်းကြီးကိုပွတ်သပ်ရင်းပြောနေမိသည်။

ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း ။ ကျွန်မဟာ မြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး အံ့ အားသင့်သွားမိတယ်။

ကျွန်မဟာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျွန်မပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ သေလာမြိုင်ခြံကြီးထဲကို ငေးကြည့်ရင်း နှမော့တသဝမ်းနည်းနေရသူပါ။

ကျွန်မနေတဲ့ သစ်ကိုင်းပေါ်ကကြည့်ရင် သေလာမြိုင်တစ်ခြံလုံးကိုအပေါ် စီးကနေလှမ်းမြင်နေရတယ်။ အိမ်စောင့်နတ်ကြီးမပြတ်စောင့်ကြည့်နေလို့ အိမ်ထဲ ကိုကျွန်မဝင်လို့မရပါဘူး။ အိမ်ပြင်ကလှမ်းကြည့်ရင်း အိမ်ထဲမှာဘာတွေဖြစ်နေလဲ အကဲခတ်ရတော့တာပါ။

သေလာမြိုင်ဟာ အပြောင်းအလဲမရှိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျှက်ပါပဲ။ ကြည့်ရတာ အိမ်ကလူတွေက သန္တာတစ်ကိုကျွန်မလို့ထင်နေပုံရတယ်၊ လက်ခံနေ ကြလို့ပဲဖြစ်မှာပေါ့၊ အလဲအကြပါပေ။ သူတို့သခင်မအသေဆိုးနဲ့သေသွားတာကို မသိကြပဲ အတုအယောင်ကို အစစ်လို့ထင်မှတ်နေကြတဲ့တုံးတွေ။ သန္တာတစ်ရဲ့ကံ ကလည်း ကောင်းနေသေးတာကိုး ၊ ဟွန်း ။

ဒီနေ့ ... အတစ်ခြံထဲဆင်းလာတာတွေ့လို့ကြည့်လိုက်တော့... အမယ်... ဆေးတန်နဲ့တွဲလို့ပါလား။

ဆေးတန်ဟာ အတစ်ကိုရန်မမူပဲခင်တွယ်နေပုံထောက်တော့ ကျွန်မမဟုတ် မှန်းသိလို့ပေါ့၊ ကြည့်စမ်း- ခွေးကတောင်သိတာ၊ လူတွေမသိဘူး။

ကျွန်မဟာ သစ်ပင်ပေါ်ကခုန်ချခဲ့ပြီး...ခြံစည်းရိုးနား ကပ်သွားလိုက်တယ်၊

အဲဒီတုန်းမှာပဲ ဆေးတန်ကြီးဟာ ခြံအပြင်ဖက်လှည့်အကြည့်... ကျွန်မကို တွေ့သွားပါတော့တယ်။

“ ဝုတ် ... ဝုတ် ”

ဆောင်းလှလှ

ဆေတန်က ကျွန်မကိုအမြင်မှာ ထုံးစံအတိုင်း အသဲအမဲထိုးဟောင်လိုက်
တယ်။ ခွေးမသားခွေး ။ လူသေလို့တစ္ဆေဖြစ်နေတာတောင်ရန်ညှိုးထားတုံးပဲ။

“ ဝုတ်... ဝုတ်... ”

ဆေတန်ဟာ ဟောင်ရုံနဲ့အားမရပဲ ကျွန်မရှိရာပြေးလာဖို့ပြင်လိုက်ပါတယ်။

“ ဟဲ့-ဆေတန်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့အလကားနေရင်းဟောင်နေ
ရတာလဲ ”

အတစ်ကဆေတန်ရဲ့လည်ပတ်ကိုဆွဲထားရင်း နားမလည်နိုင်ပဲပြောလိုက်
တယ်။

ကျွန်မတို့လို နာနာဘာဝတွေကို လူတွေမမြင်နိုင်ပေမယ့်... ခွေးတွေ၊
ကြောင်တွေကတော့ အချိန်မရွေးမြင်နိုင်တယ်လေ။ ဆေတန်ဟာ ကျွန်မကိုမြင်ပြီး
ရန်ညှိုးအဟောင်းနဲ့ရန်လိုပြီးဟောင်နေလိုက်တာ ဘယ်လောက်မုန်းဖို့ကောင်းသလဲ။

ကျွန်မလည်းခြံစည်းရိုးနားကခွာပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာသွားနေရတော့တယ်

“ ပွမ် - ပွမ် ”

ခြံဝက ကားဟွန်းတီးသံကြားလို့ ကျွန်မလှမ်းကြည့်လိုက်တော့...

ဟင်- ကိုမာန်ကားလေးပါလား။

ကိုမာန်လာပြီ။

ဟုတ်ပြီ၊ ကိုမာန်လာရင်တော့ အတစ်ဟန်ဆောင်ထားတာတွေအာလုံးပေါ်
တော့မယ်။ ကိုမာန်ကလူလည်။

ကျွန်မဟာ ကားဆီပြေးသွားလိုက်တယ်။

“ ကိုမာန်ရေ... ကိုမာန်၊ အိမ်ထဲမှာတွေ့ရမယ့်မိန်းမဟာ နန္ဒာမဟုတ်ဘူး
နော်၊ နန္ဒာက သေသွားပါပြီကိုမာန်ရဲ့၊ အဲဒီမိန်းမဟာ နန္ဒာဟန်ဆောင်ထားတဲ့
အကြောင်း ဖော်ထုတ်ပေးစမ်းပါကိုမာန်ရယ် ”

ဦးအိုက်မောင်းက ခြံတခါးဖွင့်ပေးလိုက်လို့ ကိုမာန်ကားလေးဟာ ခြံထဲ
မောင်းဝင်သွားပါတော့တယ်။

ဆူပါဆလွန်းကားအနီလေးတစ်စီးက ခြံထဲသို့မောင်းဝင်လာသည်။
ကားသည် ပေါ်တီကိုဂိုဏ်းသို့ဦးတည်နေပြီမှ... သန္တာတစ်ကိုလှမ်းမြင်
လိုက်သောကြောင့် သူမဂိုဏ်းသို့ချိုးကွေ့လာသည်။

သန္တာတစ်သည် သူမမသိသောလူစိမ်းတစ်ဦးနှင့်တွေ့ရဦးမှာမို့ စိုးရိမ်ထိတ်
လန့်သွားမိသည်။

သူမစိုးရိမ်သည့်အတိုင်းပင် ... ကားလေးက သူမအနီးတွင်ရပ်လိုက်ကာ
ကားပေါ်မှ သူမတစ်ခါမှမမြင်ဘူးသောလူတစ်ဦးဆင်းလာလေသည်။

“ ဝုတ် - ဝုတ် ”

ဆေတန်က ထိုလူကို သဲသဲမဲမဲထိုးဟောင်လိုက်ပြန်လေသည်။

ထိုသူက ဆေတန်ကိုတစ်လှည့်၊ သူမကိုတစ်လှည့်ကြည့်နေ၏။

ဆေတန်က ခုန်ဟပ်မလိုလုပ်နေပါ၍ သန္တာတစ်က လည်ပတ်ကိုဆွဲထား
ရသည်။

“ ဆေတန် ၊ ဧည့်သည်ကိုမဟောင်ရဘူးလေ ”

သူမကပြောလိုက်သည်။

ဧည့်သည်က သူမဆေတန်ကိုဖမ်းချုပ်ထားသည့်အတွက် ရဲတင်းစွာ သူမ
ရှေ့သို့ရောက်လာခဲ့သည်။

“ ဒေါ်နန္ဒာ ၊ နေကောင်းတယ်နော် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ရှင် ”

သူဟာ ဘယ်သူ၊ သူ့နာမည် ဘယ်လိုဆိုတာ မသိပါ၍ သန္တာတစ်က
အလိုက်သင့်ပင်ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ ဦးစစ်နောင်လွမ်းကွယ်လွန်သွားတာသိရလို့စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊
ကျွန်တော်ခရီးလွန်နေလို့ အသုဘအမီရောက်မလာနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ ”

“ ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင် ”

“ ဒေါ်နန္ဒာရဲ့အစ်မတစ်ယောက်လဲ မြသေလာလာရင်း ဆုံးသွားတယ် ကြားတယ် ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ”

“ အဲဒါ ဒေါ်နန္ဒာရဲ့အမှာညီအစ်မဆိုတာလားဟင် ”

“ ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ၊ သူ သန္တာတစ်ပါ၊ အစ်ကိုကြီးအသုဘကိုလာပို့ရင်း နှလုံးရောဂါနဲ့ဆုံးသွားရှာတာပါ ”

“ စိတ်မကောင်းစရာပါပဲဗျာ ၊ ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းပါတယ်ဒေါ်နန္ဒာ ”

သူမအဖို့ စကားဆက်ပြောရန် အခက်အခဲတွေ့တွေ့လာသည်။ ကြာကြာ ဆက်ပြောလျှင် သူမပြောတတ်တော့မည်မဟုတ်။ ဒီလူ့နာမည်ကိုလည်း မသိချေ။

အနီးမှာ သေလာမြိုင်ကလူတစ်ယောက်ယောက်ရှိနေပါက ဤမျှအခက်အခဲမတွေ့တတ်ပါ။ တစ်ယောက်ယောက်ကညှော်သည်၏အမည်ကိုထည့်ခေါ်လိုက်တာ မျိုးကြုံလျှင် ... မှတ်ထားလိုက်လို့ရသည်။ ယခုလို နှစ်ယောက်ချင်းကြုံရတော့ ဘေးလူစကားကို နင်းပြောစရာမရှိတော့။

သန္တာတစ်က ညှော်သည်ကိုအိမ်ထဲဝင်ဖို့ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ မတ်တပ်ကြီးရှင် ၊ အိမ်ထဲဝင်ပါဦး ”

“ နေဦးဒေါ်နန္ဒာ ”

ညှော်သည်က အသံနှိမ်ပြောရင်း ဘေးဘီကိုကြည့်သည်။

အနီးတဝိုက်မှာ လူသူမရှိကြောင်းသေချာမှ သူက သူမအနားတိုးကပ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ ဒေါ်နန္ဒာဆောင်ရွက်ခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စ အောင်မြင်တယ်ဒေါ်နန္ဒာ၊ အဲဒီ အကြောင်း လာပြောတာ ”

“ အို ... ”

ဒေါ်နန္ဒာဆောင်ရွက်ခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စတဲ့၊ နန္ဒာနှစ်ဟာ ဒီလူ့ကို ဘာတွေ များခိုင်းထားပါလိမ့်၊ သန္တာတစ်က သိသယောင်နှင့်နားထောင်နေလိုက်သည်။ ဟန် ကိုယ်ဖို့တဲ့။

“ ပစ္စည်းတွေကို ဒေါ်နန္ဒာလိုက်ကြည့်ပေးပါ ”

“ ရှင် ”

ဆောင်းလှလှ

“ မြို့ပြင်က စပျစ်ခြံထဲမှာ ပစ္စည်းတွေထားထားတယ်၊ ဒေါ်နန္ဒာ အခုပဲ လိုက်ကြည့်ပါ ”

“ ဟို ... ရှင် ... ကျွန်မ... ”

“ ဟင်- ဒေါ်နန္ဒာဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အင်းလေ- ဦးစစ်နောင်လွမ်း ဂျော၊ ဒေါ်နန္ဒာအစ်မပါ ဆုံးသွားတော့ ဒေါ်နန္ဒာစိတ်ဆင်းရဲနေတယ်ထင်ပါရဲ့ ”

သန္တာတစ် ကိုယ်ကိုယ်မကြေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။ အယောင်ယောင်အမှား မှားဖြစ်မှုတွေက သူမဟန်ဆောင်မှုကို ရိပ်မိသွားစေနိုင်တယ်မဟုတ်လား။ တစ် ဖက်ကနန္ဒာနှစ်အထင်နဲ့သံသယကင်းစွာဆက်ဆံနေတာကို အလိုက်သင့်နေတတ်ဖို့ လိုသည်။ ဟန်ကိုယ်ဖို့တဲ။

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စကအရေးကြီးတယ်၊ ဒေါ်နန္ဒာအခုပဲလိုက်ခဲ့ပါ၊ သွား ကြစို့ ”

သူက ကားဂျောခန်းတခါးကိုပွင့်ပေးရင်း လောဆော်လိုက်သည်။

နန္ဒာနှစ်ဟာ ဒီလူနဲ့ ဒီလိုပဲလုပ်ငန်းကိစ္စတွေလုပ်နေကျထင်ပါရဲ့၊ ငါ တွေဝေနေလို့မဖြစ်ဖူး၊ ရိပ်မိသွားလိမ့်မယ်။

သန္တာတစ်က ခပ်တည်တည်ပင် ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဆေတန်က ဧည့်သည်ကို ထပ်၍ဟောင်လိုက်ပြန်သည်။

“ ဆေတန် ၊ အိမ်ထဲဝင် ”

သူမက ဆေတန်ကိုအမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဆေတန်က အိမ်ထဲတော့ဝင်မသွားပါ။ အဟောင်ရပ်ပြီး သူမပါသွားသော ကားလေးကိုငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။

ဧည့်သည်လူစိမ်းက ကားကိုကျင်လည်စွာကွေ့ရင်း ခြံထဲမှမောင်းထွက်လာ ခဲ့သည်။

သူ ဘယ်သူလဲ ။ သူ ဘယ်ကလဲ ။ သူ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ ။
သူနဲ့အနှစ် ဘာတွေလုပ်ထားကြသလဲ ။

သန္တာတစ်သည် ကားမောင်းနေသည်သူ့ကို မျက်လုံးစွေ၍ခိုးကြည့်ရင်း
တွေးနေမိသည်။

သူက လက်တစ်ဖက်က ကားစတီယာရင်းကိုကိုင်ရင်း၊ လက်တစ်ဖက်က
စီးကရက်ကိုဖွာကာ ကားမောင်းရင်းစီးကရက်သောက်လာသည်။ သူမက သူဆေး
လိပ်သောက်တာကိုကြည့်၍ သောက်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။ သို့သော်... ဘာမှန်း
မသိတဲ့လူတစ်ယောက်တွေ့မှာ နန္ဒာနှစ်နဲ့ကွဲပြားတဲ့အပြုအမူမျိုးမပြုရဲပေ။ ဆေးလိပ်
သောက်ချင်စိတ်ကို မြို့သိပ်ပစ်လိုက်သည်။

သူသည် လူချောတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကျစ်လစ်တောင့်တင်း၍
အရပ်မြင့်သည်။ ပါးသိုင်းမွေးခပ်ရေးရေးထားသောသူ့ရုပ်သွင်သည် ယောက်ျားပီပီ
သသချောမောနေပါ၏။

သို့သော်- သန္တာတစ်ရင်ထဲတွင် သူ့ကိုနှစ်လိုခြင်းဖြစ်မလာပါချေ။ သူ
မျက်လုံးကြည့်ပုံ၊ သူ၏မခိုးမခန့်ပြုံးနေသောနှုတ်ခမ်းများက လူရည်လည်သည်
အသွင်ကိုဆောင်နေသည်။ သူမစိတ်ထဲမှာ သူ့ကိုခင်မင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်မလာပါ။

ကားက မြို့ထဲမှထွက်လာကာ... ချိုင့်ဝှမ်းများ၊တောင်ကုန်းအတက်များကို
ဆင်းချည်တက်ချည်နှင့် မြေလိမ်မြေပတ်မောင်းလျှက်ရှိသည်။

မိနစ် ၂၀ခန့်မောင်းပြီးသည်အခါ ... တစ်ခြံနှင့်တစ်ခြံအလွန်ဝေး၍ တိတ်
ဆိတ်သောခြံကြီးတစ်ခုရှေ့သို့ရောက်သွားသည်။

သူက ကားကိုရပ်ကာ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။
သူ့မှာပါလာသောသော့ဖြင့် ခတ်ထားသောခြံဝင်းတခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။
ကားဆီ ပြန်လာကာ ကားကိုခြံထဲမောင်းဝင်လိုက်ပါ၏။

ခေတ် : လှ လှ

လက်တစ်ဖက်က သူမ၏ဦးခေါင်းကိုမော့စေကာ... သူမ၏နှုတ်ခမ်းနီထွေး ထွေးကို သူ၏နှုတ်ခမ်းဖြင့်ဖိကပ်လိုက်ပါ၏။ ပြီး... ကြာရှည်စွာပင် သူမနှုတ်ခမ်း ကိုစုပ်ယူနေတော့သည်။

သန္တာတစ်က ရုန်းကန်သည်။

သူ့ကိုထုသည်၊ရိုက်သည်။

သူက တော်တော်နှင့်လွတ်မပေးခဲ့ချေ။

သူ့ကြေနပ်လောက်အောင် နမ်းရှိုက်ပြီးမှလွတ်ပေးလိုက်တော့၏။

“ ရှင်- ရှင်- လူယုတ်မာ ”

သူက သဘောကျစွာဟားတိုက်ရယ်လိုက်သည်။

“ ကိုယ်မယုတ်မာပါဘူးကွာ၊ မင်းက မင်းကိုယ်မင်းနန္ဒာနှစ်ဆို၊ နန္ဒာနှစ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့က ဒီလိုပဲဆက်ဆံနေကျလေ၊ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ ကဲ- ဘယ်လိုလဲမနန္ဒာနှစ် ကြီးရဲ့၊ ပြောပါဦး ”

သူမ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားရပါပြီ။

“ မင်း- နန္ဒာနှစ်အမှန်ဆိုရင် ငါ့နာမည်ကိုသိရမှာပေါ့၊ ကဲ-ပြောပါဦး၊ ငါ့နာမည်ဘယ်သူလဲ ”

သူက ငုံ့နေသည်။ သန္တာတစ်မျက်နှာကိုဆွဲမော့ကာ စေ့စေ့ကြည့်၍မေး သည်။

“ ပြောလေ၊ ငါ့နာမည်ဘယ်သူလဲ ”

သန္တာတစ်သည် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးရှေ့ရောက်နေသည်... အပြစ်ကျူး လွန်ထားသောကျောင်းသားငယ်သပွယ် အားကိုးရာမဲ့စွာထိတ်လန့်နေမိ၏။

“ မှတ်ထား၊ ငါ့နာမည် နွေတမာန် တဲ့ ”

“ အို ”

“ အားလုံးက ကိုမာန် လို့ခေါ်ကြတဲ့ ငါ့နာမည် နွေတမာန် ”

နွေတမာန် ၊ နွေတမာန်ဆိုပါလား။

“ ငါနဲ့နန္ဒာနှစ်ဟာချစ်သူတွေပဲ၊ ဟောဒီခြံဟာ ငါတို့ချိန်းတွေ့နေကျခြံပဲ ”

ဘုရား၊ ဘုရား ၊ နန္ဒာနှစ်ဖောက်ပြန်နေတယ်ဆိုတဲ့သူဟာ ဟောဒီလူပါ လား။

ဆောင်းလှလှ

“ မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ထဲလို့ထင်ရလောက်အောင်တူလွန်းလှပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်လဲ မင်းသရုပ်ဆောင်ကောင်းခဲ့တာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့်... ကိုမာန့်ကိုတော့လိမ်လို့မရဘူး သန္တာတစ် ”

သူဟာလူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ သူများမယားကိုကြာခိုတဲ့လူ၊ လူယုတ်မာ။ ဒီလိုလူယုတ်မာတစ်ယောက်ကို ငါဘာမှပြန်မပြောရဲအောင် ကြောက်နေရပါပြီလား။

“ သေလာမြိုင်ခြံထဲကိုဝင်လာကတည်းက ကိုယ်သံသယဝင်သွားတာပါ သန္တာမင်းက ဆေတန်ဆိုတဲ့ခွေးကြီးနဲ့ဖက်လှဲတကင်းရှိနေတယ်လေ။ ဆေတန်ဟာ နန္ဒာနဲ့ကမ္ဘာ့ရန်တွေပဲ။ နန္ဒာမိတ်ဆွေကိုယ်ကိုလဲ ရန်သူလိုဆက်ဆံခဲ့တယ်။မင်းက ဆေတန်နဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်နေတော့ ဒါဟာနန္ဒာနှစ်မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကိုယ်သံသယဝင်မိတာပေါ့... ”

“ ဒါနဲ့ကိုယ်က မင်းကို ဒေါ်နန္ဒာလို့တမင်ခေါ်ပြီးနှုတ်ဆက်လိုက်တာလေ မင်းကငြိမ်နေတယ်။ တကယ်တော့- နန္ဒာနဲ့ကိုယ်ဟာချစ်သူတွေပဲ။ ဒေါ်တပ်ပြီးတစ် ခါမှမခေါ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ကိုယ်ကနန္ဒာလို့ပဲခေါ်တယ်။ တစ်ခါတလေ ဒါဒါလို့ခေါ်တယ် ၊ ဟဲ- ဟဲ- ”

သန္တာတစ်က သူ၏စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာကိုစက်ဆုပ်စွာကြည့်လိုက်သည်။

“ မင်းက ကိုယ်လှည့်ကွက်ထဲမှာအလိုက်သင်ငြိမ်နေတော့ မင်းဟာနန္ဒာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာသွားတာပေါ့ကွာ။ ဒါ့ကြောင့် ဒီနေရာကိုခေါ်ထုတ်ခဲ့တာပဲ။ တကယ်တော့- နန္ဒာနဲ့ဘာအလုပ်မှလဲလုပ်မထားဘူး၊ ဘာပစ္စည်းမှလဲပြုစုရာမရှိဘူး။ ဒီနေရာလေးက ကိုယ်နဲ့နန္ဒာ ချိန်းတွေ့နေကျနေရာလေးလေ ”

“ လူယုတ်မာ ”

“ ဘာ- ကျုပ်ကလူယုတ်မာ၊ ဟုတ်လား၊ ထားပါတော့၊နန္ဒာ့ဟန်ဆောင်ပြီးလိမ်နေတဲ့မင်းကကော၊ သူတော်ကောင်းမလေးလား၊ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်း-နန္ဒာချစ်ကိုသတ်ပစ်လိုက်တာမှတ်လားဟင် ”

“ အို- မဟုတ်ဘူး ”

နွေတမာန်က သူမပခုံးကိုကိုင်လှုပ်လိုက်သည်။

“ ပြောစမ်း၊ မင်း နန္ဒာ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပစ်လိုက်တာလဲ၊ ဘယ်လိုလူလဲလိုက်တာလဲ၊ မင်း သတ်ပစ်လိုက်တာမှတ်လား ”

ခေတ် : လှလှ

“ အို- မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မမသတ်ဖူး၊ သူ့ဟာသူသေသွားတာ ”

“ ဘာ ”

“ သူ့ဟာသူ သေသွားတာပါရှင်၊ ကျွန်မမသတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မပြောပြပါမယ် ”

သန္တာတစ်က မမျှော်လင့်ပဲကြုံဆုံလာခဲ့ရသည်... နန္ဒာနှစ်နေရာဝင်ဖို့ အခွင့်အရေးရလာပုံကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“ ဒီတော့ မင်းက နန္ဒာနှစ်နေရာမှာ တစ်သက်လုံးဝင်နေတော့မှာပေါ့ဟုတ်လား ”

သန္တာတစ်ပြောသမျှကိုနားထောင်ရင်း နွေတမာန်ကပြောလိုက်သည်။

“ အင်းလေ... နန္ဒာမှမရှိတော့တာ၊ နန္ဒာနေရာမှာ မင်းဝင်နေလိုက်တာလဲ ခပ်ကောင်းကောင်းပါပဲ ”

“ ဘာရှင် ”

“ မင်း နန္ဒာနှစ်လုပ်ချင်ရင် နန္ဒာနှစ်နေခဲ့သလိုပဲနေရမယ် သန္တာ ”

“ ဟင် ”

“ မင်း ကိုယ်ကိုလက်ထပ်ရမယ် ”

“ အို... ဘာဆိုလို့လဲ ”

“ ဆိုင်တာပေါ့သန္တာရယ်၊ နန္ဒာက ကိုယ်ကိုလက်ထပ်ပါမယ်လို့ကတိပေးထားတာပဲ ၊ စပ်နောင်လွမ်းသေပြီးတစ်နှစ်အကြာမှာ ကိုယ်တို့လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်ထားပြီးပြီသန္တာ ”

“ လက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်ကိုမယူနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မကနန္ဒာနှစ်မှမဟုတ်တာ၊ ကျွန်မက သန္တာတစ်ရှင် ”

ဆောင်းလှလှ

“ဟဲ- ဟဲ- ဟဲ- မင်း သန္တာတစ်ပြန်ဖြစ်ချင်သလား၊ လွယ်ပါတယ်၊ ဒီကအပြန် ကိုယ်ကားကိုရဲစခန်းမောင်းလိုက်မယ်လေ၊ ဖြစ်သမျှအကုန်ရဲကိုပြောပြ လိုက်ရင် မင်းလည်းသန္တာတစ်ပြန်ဖြစ်သွားရော၊ အယောင်ဆောင်မှုနဲ့လဲထောင်ကျ ရောပေါ့ ”

“ ဂျင် ... မယုတ်မာနဲ့ ”

သန္တာတစ်က နွေတမာန်ကိုစေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူမကမာန်သွင်း၍ ပြောချလိုက်သည်။

“ ဒီမယ် ၊ ကိုနွေတမာန်၊ ဒီကစွဲ ဂျင်နဲ့ကျွန်မနှစ်ယောက်ပဲသိတာ၊ ကျွန်မ ဂျင်ကိုနှုတ်ပိတ်ခ ကောင်းကောင်းပေးပါ့မယ် ”

နွေတမာန်က ပျက်လုံးကောင်းကောင်းတစ်ခုကိုကြားလိုက်ရသည်။ သဖွယ် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ချလိုက်သည်။ ခေါင်းကိုနောက်လှန်၍ ကြာရှည်စွာရယ်မော နေသောနွေတမာန်ကိုကြည့်၍ သူမ ကြောက်လဲကြောက်လာသည်။ ရွံလည်းရွံ့မုန်း မိပါသည်။

“ နှုတ်ပိတ်ခ၊ ဟုတ်လား၊ မင်းက နှုတ်ပိတ်ခဘယ်လောက်ပေးနိုင်မှာမို့ လဲ၊ မင်းဘယ်လောက်ပေးပေးကိုယ်ကကြေနပ်မှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ်က စင် နောင်လွမ်းရဲ့စည်းစိမ်တွေအားလုံးကိုရမှ ကြေနပ်နိုင်မှာ ”

“ ဘာဂျင် ”

“ နန္ဒာနှစ်နဲ့လက်ထပ်ခဲ့ရင်စင်နောင်လွမ်းကျန်ခဲ့သမျှစည်းစိမ်တွေ ကိုယ် ပိုင်ဆိုင်ရမယ်လေ၊ ဒီလိုဖြစ်အောင်လဲ ကိုယ်နဲ့နန္ဒာကြံစည်ခဲ့ကြတာပဲ၊ မင်းပေးမယ်၊ နှုတ်ပိတ်ခကို ကိုယ်ကဘယ်မက်မောလိမ့်မလဲ ”

“ အို ”

“ နန္ဒာ့ကိုရမှ ဒီစည်းစိမ်ကိုရမှာ၊ အခု နန္ဒာမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ မင်းကို ရမှဖြစ်တော့မှာပေါ့သန္တာ ”

“ မဖြစ်နိုင်ဘူး ”

“ အပေးအယူပေါ့သန္တာ၊ မင်း နန္ဒာနှစ်နေရာကို တစ်သက်လုံးဝင်ချင်နေ တယ်မှတ်လား၊ ကိုယ်နှုတ်ဆိတ်နေပေးပါ့မယ်၊ အဲဒီအတွက်တော့ မင်းကိုယ်ကို လက်ထပ်ရမယ် ”

“ ဟင်အင်း ၊ ဟင်အင်း ”

ဆောင်းလှလင်

“ နားထောင်စမ်းသွား။ မင်းလဲဒါလောက်ထိဟန်ဆောင်လာပြီးမှတော့ သန္တာတစ်ဘဝပြန်သွားချင်မှမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအခြေအနေရောက်မှဝန်ခံလိုက်ရင်လဲ မင်း ဖိုးတွမ်တီးနဲ့ထောင်နန်းစံရမှာပဲ။ ဒီတော့ ကိုယ်ပြောတာနားထောင်စမ်းပါ။ ကိုယ်နဲ့ နန္ဒာဟာ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်အောင် အတော်ကြိုးစားကြစည်ခဲ့တာပါ။ သန္တာ စပ်နှောင်လွမ်းသေအောင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လုပ်ကြံခဲ့ကြတာပဲ ”

“ ဘာ ”

“ ဟုတ်တယ် ၊ ကိုယ်ဟာဆေးဝါးကျွမ်းကျင်သူPharmacologist တစ် ယောက်ပဲ။ အဆိပ်ကိုကောင်းကောင်းဖော်စပ်တတ်တယ်သန္တာ။ စပ်နှောင်လွမ်းကို အဆိပ်ခတ်သတ်ဖို့အဆိပ်ကောင်းကောင်းကို ကိုယ်ကဖော်စပ်တတ်တယ်သန္တာ။ စပ် နှောင်လွမ်းကိုအဆိပ်ခတ်သတ်ဖို့ အဆိပ်ကောင်းကောင်းကို ကိုယ်ကဖော်စပ်ပေးခဲ့ တယ်။ ကိုယ်စပ်ပေးတဲ့အဆိပ်ဟာ အရောင်လဲမရှိဘူး၊ အနံ့လဲမရှိဘူး၊ အရသာလဲမရှိ ဘူး၊ သောက်မိသူကိုအဝင်လည်းမဆိုးစေဘူး၊ အဆိပ်ကိုသောက်မိရင် တစ်နာရီ အတွင်းသက်သက်သာသာနဲ့အသက်ထွက်သွားစေတဲ့အဆိပ်ပေါ့သန္တာ ”

“ ရှင်တို့- ရှင်တို့ ယုတ်မာလှချည်လား ”

“ ခုအချိန်မှာ မင်းလဲမိန်းမကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ပါဘူးသန္တာ ၊ ထားစမ်းပါ ”

“ အို ”

“ ဟိုတယ်မှာ မင်းသောက်မယ်နွားနို့ခွက်ထဲကို နန္ဒာနှစ်ထည်ခဲ့တယ်ဆို တဲ့အဆိပ်ဟာ ကိုယ်ဖော်ပေးတဲ့အဆိပ်ပေါ့။ လူသုံးယောက်လောက်သေစေနိုင်တဲ့ အချိုးအစားလောက်အထိ နန္ဒာ့ကိုပေးထားခဲ့တာပဲ ”

အိုကေအင်းမှကြောင်သေလေးကို သူမမျက်စိထဲမြင်ယောင်လာသည်။

“ ကဲ- သန္တာ ၊ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ”

နွေတမာန်ကမေးရင်း သူမအနားသို့တိုးကပ်လာသည်။

“ မင်း- နန္ဒာနှစ်အနေနဲ့ပဲနေမယ်မဟုတ်လားဟင် ”

“ ကျွန်မ- ကျွန်မ ”

“ မင်း- သေလာမြိုင်ရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို စွန့်လွှတ်ရဲသလား ”

“ အို ... ”

ခေတ်မီ လူလင်

“ မင်း မစွန့်လွှတ်ရဲပါဘူး၊ ဘာလို့မိုက်မဲရမှာလဲသန္တာရယ်၊ ဖြူးနေတဲ့ လမ်းပေါ်မှာဆက်လျှောက်လိုက်စမ်းပါ။ မင်းဟာ... နန္ဒာ ၊ မင်းဟာ နန္ဒာနှစ်ပါး နန္ဒာနှစ်ပါး ”

“ ဟုတ်တယ် ၊ ကျွန်မနန္ဒာနှစ်ပါး ”

“ ဟဲ- ဟဲ- ဟဲ- ”

နွေတမာန်က အဓိပ္ပါယ်ရှိစွာရယ်လိုက်သည်။

“ မင်းဟာနန္ဒာနှစ်ပါး၊ ကဲ-နန္ဒာနှစ်ရေ၊ မင်းဟာနန္ဒာနှစ်ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ နန္ဒာနှစ်နေသလိုပဲနေရတော့မယ်၊နန္ဒာနှစ်က ကိုယ်ချစ်သူဆိုတော့ မင်းဟာကိုယ်ချစ်သူပဲပေါ့ ”

နွေတမာန်က သူမ၏ပခုံးကိုသိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“ မလုပ်နဲ့၊ ကျွန်မမကြိုက်ဘူး ”

“ ကြိုက်ရမယ်နန္ဒာ၊ မင်းဟာနန္ဒာနှစ်လေ၊ နန္ဒာဟာကိုယ်ဆန္ဒကိုဘယ်တုန်းကမှ မငြင်းဆန်ခဲ့ဘူး၊ ကိုယ်တို့ကချစ်သူတွေလေ ”

“ အို- ဖယ်ပါ၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်ကိုနွေတမာန် ”

နွေတမာန်က သူမတစ်ကိုယ်လုံးကိုပွေ့ချီလိုက်သည်။

ပွေ့ချီရက်သား သစ်လုံးအိမ်လေးထဲသို့ခေါ်သွားလိုက်သည်။

အိမ်ထဲရောက်သည်အခါ ကုတင်ပေါ်သို့သူမကိုချလိုက်သည်။

သူမက ရုန်းထရန်ကြိုးစားလိုက်၏။

နွေတမာန်က သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကိုဖိထားကာ ဗလုံးဗထွေးပြောလိုက်သည်။

“ နန္ဒာ၊ ကိုယ်က အချစ်ကိစ္စမှာကျွမ်းကျင်ပါတယ်၊ ကိုယ်ဘယ်လောက်ချစ်တတ်တယ်ဆိုတာ မြည်းစမ်းကြည့်ပါဦး ဒါဒါလေးရယ်... ”

“ မင်းဟာ ပထမနန္ဒာနှစ်နဲ့မတူဘူးကွာ၊ မင်းဟာ အစိမ်းအရိုင်းလေး သက်သက်ပဲ၊ မင်းရဲ့တုံ့ပြန်ပုံတွေဟာ ကိုယ်ရင်ကိုခုန်စေတယ်ဒါဒါရယ် ”

“ အို-- တော်စမ်းပါ ”

သန္တာတစ်က နားချစ်ဖက်ကိုပိတ်၍အော်လိုက်သည်။ ကပိုကရိုဖြစ်နေသော အဝတ်အစားများကိုပြင်ဝတ်လိုက်သည်။

သူမရင်မှာ နာကျင်စွာခံစားနေရသည်။

သူမတန်ဖိုးထားစွာထိန်းသိမ်းခဲ့သောအပျိုစင်ဘဝသည် လူယုတ်မာတစ် ယောက်၏လက်ဝယ် အညွန့်ကျိုးခဲ့ရလေပြီ။

အစ်ကိုကြီးစင်နောင်လွမ်းနှင့်ကိုနိုင်ဦးတို့မျက်နှာများကိုလည်း မြင်ယောင် လာမိသည်။ သူမ၏ချစ်သူနှစ်ဦးသည် သူမ၏အပျိုစင်ဘဝကို တန်ဖိုးထားလေးစား ခဲ့ကြသည်။ လက်မထပ်မီကာလမှာ

သန္တာတစ်၏အပျိုစင်ပန်းကိုဆွတ်ခူးဖို့မကြိုးစား ခဲ့ကြချေ။

ခုတော့ ... သန္တာတစ်တန်ဖိုးထားခဲ့သောမိန်းမသားတို့၏အထွဋ်အမြတ် ပန်းတစ်ပွင့်မှာ မချစ်မနှစ်သက်သူတစ်ဦး၏ချေမွနမ်းရှိုက်မှုကြောင့် နွမ်းနယ်ခဲ့ရပါ ပကော။

“ နန္ဒာလေး၊ ဒီဖက်ကိုတိုးစမ်းပါဦးကွယ်၊ မင်းဘဝရဲ့ပထမဆုံးလူဟာ ကိုယ်ပဲနော်၊ ဒီတစ်ချက်ထဲနဲ့ ဟိုနန္ဒာထက် ဒီနန္ဒာအသစ်လေးကိုပိုချစ်သွားပြီ ချစ်လေးရယ်...”

သူမက နားရှက်ဖွယ်စကားများကိုမကြားလို၍ နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ထား လိုက်သည်။

“ အို... အို... ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ၊ ပြောစမ်း... မင်းကိုယ်ကိုစွဲရဲ့လား ”

နွေတမာန်က သူမလက်နှစ်ဖက်ကိုဖယ်ချ၍ ချုပ်ကိုင်ထားကာမေးလိုက်သည်။

“ ဂျင်ဟာ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ကို ပတမဆုံးပိုင်ခွင့်ရတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်မှန်ပါတယ် ကိုနွေတမာန်၊ ဒါပေမယ့် ... ကျွန်မရဲ့အသည်းနှလုံးကိုတော့ ဘယ်တော့မှ အပိုင်ရမှာမဟုတ်ပါဘူး ”

“ ကိုယ် ကြိုးစားရမှာပေါ့ကွယ် ”

နွေတမာန်က သူ့ကိုယ်သူ့အထင်အမြင်ကြီးစွာပြောလိုက်သည်။

သန္တာတစ်က နွေတမာန်ကိုစက်ဆုပ်စွာကြည့်ရင်းမှပင်... ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်သည်။

လက်ရှိကြုံနေရသောသူမအဖြစ်က ဆုပ်လဲစူး၊စားလဲရူးအဖြစ်မျိုး။ နောက်ဆုတ်လို့လဲမဖြစ်၊ ဂျေမတိုးလို့လဲမရတော့သည်ဘဝပင်။

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ နွေတမာန်ရဲ့အနိုင်ကျင့်မှုကိုမလိုလားသော်လည်း မငြင်းပယ်နိုင်ပဲ ငြိမ်ခံနေရတော့မည်အဖြစ်မျိုးကိုရောက်နေသည်။

သူ့ကိုမလွန်ဆန်နိုင်တဲ့အတူတူ ကိုယ်ဘဝအတွက်သူ့ကိုပြန်ပြီးအသုံးချဘို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“ ကိုနွေတမာန် ”

“ ကိုမာန်လို့ခေါ်စမ်းပါနန္ဒာရယ် ”

“ တော်ပါရှင် ”

“ ကိုယ်ကတောင် မင်းကို နန္ဒာလို့ ခေါ်ကျင့်ရအောင်ခေါ်နေပြီပဲနန္ဒာ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးအတွက်ပြောနေတာပါ။ လူဂျေသူဂျေမှာ မင်းကကိုယ်ကို ကိုနွေတမာန်လို့ခေါ်နေရင် လူတွေရိပ်မိကုန်မှာပေါ့၊ နန္ဒာနှစ်ဟာ ကိုယ်ကိုကိုမာန်လို့ပဲအမြဲခေါ်ခဲ့တယ်၊ နန္ဒာနှစ်အဖြစ် ပီပီပြင်ပြင်သရုပ်ဆောင်ချင်ရင် ကိုမာန်လို့ပဲခေါ်ရမှာပေါ့ ”

သူပြောတာ နည်းလမ်းကျပါသည်။

“ အင်းပါလေ၊ ခေါ်ပါ့မယ်၊ ဒီမယ်... ကို... ကိုမာန် ”

“ ပြော... နန္ဒာ ”

“ ဂျင်- ကျွန်မကိုကားမောင်းသင်ပေးပါ ”

“ ဟင် ”

ခေတ်မီလူလင်

“ ကျွန်မကို အမြန်ဆုံးကားမောင်းသင်ပေးပါ ”

နွေတမာန်ကပြုံးလိုက်သည်။

“ သိပ်မှန်ကန်တဲ့တောင်းဆိုမှုပဲနဲ့။ နန္ဒာဖြစ်ချင်ရင် နန္ဒာလိုကားမောင်း ကျွမ်းရမယ်။ ကားမောင်းတတ်သေးတဲ့မင်းကို ကားမောင်းသင်ပေးနိုင်မယ်လူက လဲ တစ်လောကလုံးမှာကိုယ်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ သင်ပေးမယ်နန္ဒာ၊ မင်းကိုနန္ဒာ လို့ တောင်ပေါ်လမ်းတွေမှာကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်မောင်းနိုင်တဲ့အထိကိုယ်သင်ပေး ပါ့မယ် ”

အို ... သူတို့ညားသွားကြပြီ။

ကျွန်မဟာ ကိုမာနဲ့ရဲ့လည်ဝယ်မှုအပေါ်အားကိုးပြီး ... သန္တာတစ် ကျွန်မ ဟန်ဆောင်နေတာကိုဖော်ထုတ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ တကယ်လည်း... သူဟာ သန္တာတစ်ဟန်ဆောင်ထားတာကို ချက်ချင်းသိခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့်... အများသိအောင် ဖွင့်မချခဲ့ဘူး။

ကိုမာန်ဟာ သူ့အကျိုးအတွက် သန္တာတစ်နဲ့ပူးပေါင်းလိုက်ပါပြီ။

ကိုမာန်ဟာ လူလည်လူရှုပ်တစ်ယောက်ဆိုတာကျွန်မသိပြီးသားပါ။ ကျွန်မ ကိုတော့မေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်ခဲ့တယ်။ သစ္စာရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မက ရူးရူးမိုက်မိုက်မျှော် လင့်ထားတာလေ။

ခုတော့... လူယုတ်မာဟာ လူယုတ်မာပါပဲလား။ ကျွန်မရင်တွေကွဲရပါပြီ။

ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ ကားမောင်းသင်ပေးရင်းနဲ့ဟိုကောင်မကို နောက် ကနေသိုင်းဖက်ထားလိုက်တာ။ ဒါလောက်ထိမလိုပါဘူးနော်၊ ကားမောင်းသင်တိုင်း သာ ဖက်သင်ရရင်ခက်ရချည်ရဲ့။

ဆေး ဇာတ် လှ လှ

မျှော်လင့်ချက်ကြီးနဲ့ သူတို့နောက်ကို ထပ်ချပ်မခွာလိုက်ချောင်းခဲ့တဲ့ ကျွန်မ ။ ကျွန်မပဲ ထပ်ရှုံးပြီးရင်း ရှုံးတော့တာသိလိုက်ရတော့ ကျွန်မ သူတို့ကို ကျောခိုင်းလိုက်တော့တယ်။

မျက်နှာကြီးဖဲဝိုင်းတစ်ခုတွင် နန္ဒာနှစ်နှင့် နွေတမာန် ဆုံခဲ့ကြသည်။ နွေတမာန်က နန္ဒာနှစ်ကို မြို့မျက်နှာဖုံးသူဌေးကတော် အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ဦးမှန်းသိပါလျက် ချည်းကပ်ခဲ့သည်။ အကျင့်စရိုက်ပေါ့ပျက်သော နန္ဒာနှစ်ကို အလွယ်တကူပင် ချည်းကပ်လိုရခဲ့ပါ၏။

သူမထက်အသက်ဆယ်နှစ်ကျော်ကြီးသော ဦးစင်နောင်လွမ်း၏ အေးဆေးတည်ငြိမ်သောဆက်ဆံမှုများက နန္ဒာနှစ်ကိုရင်မချန်စေခဲ့ပါ။ အချစ်ကြောင့်လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပဲ စည်းစိမ်ကိုတပ်မက်သောကြောင့် အစ်မလက်ထဲမှလုယူခဲ့သည်လင်သားမို့လည်း... နန္ဒာနှစ်၏သစ္စာကမခိုင်မြဲခဲ့ချေ။

သက်တူရွယ်တူဖြစ်ရုံမက သွက်လက်ဖြတ်လတ်၍... ရယ်စရာစကားများ ပြောတတ်သော နွေတမာန်ကို နန္ဒာနှစ်ပစ်ကျသွားခဲ့သည်။ နွေတမာန်ကလည်း အကျင့်စရိုက်သာမကောင်းတယ်၊ လူတွေကျလောက်အောင်တော့ အပြောကောင်းခဲ့သည်။ လူမှုရေးကျွမ်းကျင်သည်။ လူရည်လည်သည်။

ပြီးတော့ ... အရပ်မြင်မြင်၊ လေ့ကျင့်ခန်းယူပြီးပုံဖော်ထားသော ကျစ်လစ်သန်မာ၍ ယောက်ျားပီသသော နန္ဒာကိုယ်ပိုင်ရှင်၊ ပါးသိုင်းမွေးသဲသဲနှင့်ရုပ်ရည်ချောမောသော နွေတမာန်မှာ မိန်းမတို့အကြိုက် အပြင်ပန်းအရည်အချင်းတွေ အပြည့်အစုံရှိနေသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း မိန်းမစွံသူအဖြစ် ဝံ့ကြွားဂုဏ်ယူလေ့ရှိသော နွေတမာန်။

မြသေလာသို့ နွေတမာန်ရောက်လာသည်မှာ မကြာသေးပါ။ နန္ဒာနှစ်ရောက်လာပြီး တစ်နှစ်လောက်ကြာမှရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောက်တူးရန်ဟုအကြောင်းပြကာရောက်လာခဲ့သော နွေတမာန်သည် ... နန္ဒာနှစ်နှင့် မငြိစွန်းခင်အချိန်ထိ ဈေးပေါသောတည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် ချို့ချို့တဲတဲတည်းခိုနေခဲ့သည်။

ကျန်းမာရေးဌာနတွင် ဆေးဝါးကျွမ်းကျင်သူဝန်ထမ်းအဖြစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရာမှ... ကြီးပွားချမ်းသာချင်၍ အလုပ်မှထွက်ပြီး ကျောက်တူးရန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း နွေတမာန်က အသံလွှင့်ထားသည်။ အမှန်က ဝန်ထမ်းဘဝတွင် အလွဲသုံးစားမှုတစ်ခုကျူးလွန်ပြီး ... အလုပ်မှပြုတ်၊ ထောင်သုံးချစ်ကျကာ၊ ထောင်မှထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ နွေတမာန်ကဖုံးဖိထားခဲ့ပါသည်။

ဆောင်းလမ်း

နန္ဒာနှစ်နှင့်ငြိစွန်းမိတော့ ... နွေတမာန် နေ့ချင်းညချင်းရွှေပုံပေါ်ရောက် သွားသည်။

ယခုစီးနေသောကား၊ နေနေသောတစ်ထပ်တိုက်ကလေးနှင့် စပျစ်ခြံမှာ နန္ဒာနှစ်က ဦးစင်နောင်လွမ်းမသိအောင် တိတ်တဆိတ်ခိုး၍ ထောက်ပံ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ စပျစ်ခြံဂိုသစ်လုံးအိမ်လေးမှာ သူတို့အတွက် ချိန်း၍တွေ့ဆုံရာနေရာ တစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။

ဘယ်လောက်ပဲပိုသည်ဆိုစေ နီးစပ်သောအသိုင်းအဝိုင်းကသိခဲ့သည်ပင်၊ ဦးစင်နောင်လွမ်း၏နားသို့လည်း ပေါက်ကြားခဲ့သည်ပင်။

နန္ဒာနှစ်က နွေတမာန်နှင့်ပေါင်းသင်းချင်သော်လည်း... ဦးစင်နောင်လွမ်း ကိုတော့မကွာရှင်းနိုင်ပါ။ အစ်ကိုကြီး၏စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မျက်ကွယ်မပြုနိုင်။

နွေတမာန်ကလည်း နန္ဒာနှစ်ချည်းသက်သက်တော့ယူမည်မဟုတ်ပေ။ သူ မက်မောတာက နန္ဒာနှစ်ဆိုသောမိန်းမထက် ၊ ထိုမိန်းမနောက်ကွယ်မှစည်းစိမ်ဥစ္စာ များသာဖြစ်လေသည်။

သည်တော့ ... သူတို့နှစ်ယောက်ဆန္ဒပြည့်ဖို့က ဦးစင်နောင်လွမ်း လူ့ လောကမှာမရှိတော့မှသာဖြစ်ပေမည်။

သည်ကြားထဲမှာ ... ဦးစင်နောင်လွမ်းက သန္တာတစ်ကိုသိန်းတစ်ထောင် ထောက်ပံ့မည်ဆိုတော့ နန္ဒာနှစ်ဆွေဆွေခုန်သွားရသည်။

ဦးစင်နောင်လွမ်းကိုရှင်းပစ်ဖို့အစီအစဉ်က အမြန်အကောင်အထည်ပေါ် သွားရပါ၏။

နွေတမာန်က သူတတ်ကျွမ်းသောဆေးဝါးဖော်စပ်မှုပညာဖြင့် အကောင်း ဆုံးသောအဆိပ်ကိုဖော်ပေးခဲ့သည်။ ထိုအဆိပ်သည် အရောင်အဆင်းအနံ့မရှိရုံသာ မက ရောစပ်ထားသောအစာနှင့် အရသာချင်းရောနှောသွားစေကာ သောက်မိ သူကိုအဝင်သက်သာစေနိုင်သည်။ တစ်နာရီအတွင်းသေစေနိုင်ပြီး... တစ်ပတ်ကြာ သည်အထိ အလောင်းတွင် အဆိပ်ကြောင့်သေဆုံးကြောင်းလက္ခဏာမပြပါ။

ယင်းသို့ဖြင့် ... နန္ဒာနှစ်နှင့်နွေတမာန်ပူးပေါင်း၍ ဦးစင်နောင်လွမ်းအား လုပ်ကြံခဲ့မှုသည် ပိယိစ္စပင်ပြီးဆုံးခဲ့လေ၏။

လူတွေသံသယမဝင်အောင်နန္ဒာနှစ်က မလုပ်ကြံမိတစ်လလောက်ကြိုတင် ၍ နွေတမာန်ကိုမြဲသေလာမှရှောင်ခိုင်းထားလိုက်သည်။

ဆောင်းလမ်း

ဦးစင်နောင်လွမ်း သေဆုံးရက်လည်ပြီးမှ နွေတမာန်မြသေလာသို့ပြန်အ
လာတွင်... နန္ဒာနှစ်နေရာ၌ သန္တာတစ်ကိုတွေ့ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ခုတော့ ... ကျွန်မကြံစည်ကြိုးစားခဲ့သမျှတွေဟာ အတစ်အတွက်ချည်း
ဖြစ်နေပါရောလား။ ကိုမာန်ကလဲ ကျွန်မကိုသစ္စာဖောက်လိုက်ပြီ။

ဒါတွေဟာ အတစ်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့ချစ်သူကိုလုယူခဲ့လို့ ကျွန်မဝင့်
လည်ရတာလားရှင်။

သန္တာတစ်အတွက် အရာရာသည် ချောမွေ့ပြေပြစ်နေဆဲဖြစ်ပါ၏။
နွေတမာန်က စပျစ်ခြံထဲမှာပင် သူမကိုကားမောင်းသင်ပေးခဲ့သည်။
သုံးရက်အကြာမှာ ကျွမ်းကျင်သွားတော့ ခြံအပြင်ထွက်မောင်းနိုင်လာသည်
ခုဆို အိမ်ကကားကို မောင်ပုမခေါ်ပဲ သူမကိုယ်တိုင်မောင်းပြီးသွားနိုင်လာ
နိုင်ပေပြီ။

မြသေလာမြို့အတွင်းနှင့်အနီးပတ်ဝန်းကျင်လမ်းများကိုလည်း သူမသိခဲ့ပြီး
ပြီ။

ကဲ- ကားမောင်းကျွမ်းကျင်သွားပြီဆိုတော့ ဘယ်သူကသူမကိုနန္ဒာနှစ်
မဟုတ်ပါဘူးလို့သံသယဝင်နိုင်တော့မှာလဲ။

တစ်နေ့တွင်...ကိုခွန်မြင့်ကစာရင်းစာအုပ်များယူလာကာ သူမကိုပေးသည်။
“ စက်ရုံတွေနဲ့ခြံတွေက စာရင်းရှင်းတမ်းတွေပါဒေါ်နန္ဒာ၊အရင်ကတော့
ဆရာကိုယ်တိုင်စစ်ပါတယ်၊ ဒေါ်နန္ဒာစစ်ရင်စစ်နိုင်အောင်ယူလာခဲ့ပါတယ် ”

ခေတ်မီလူလင်

“ကျေးဇူးတင်တယ်ကိုခွန်မြင့်၊ ကျွန်မစစ်ကြည့်လိုက်ပါမယ်၊ အစ်ကိုကြီး မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ အစ်ကိုကြီးလုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်တွေဟာ ကျွန်မတာဝန်ဖြစ်သွား ပြီပေါ့ ”

လုပ်ငန်းအားလုံးကို အစ်ကိုကြီးနေရာမှကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်မည်ဟုသွယ်ဝိုက် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုခွန်မြင့်က အံ့ဩဟန် မျက်ခုံးပင့်၍ကြည့်သည်။ ဘာမှတော့ပြန်မပြော ပါ။ သူက နန္ဒာနှစ်ကို လုပ်ငန်းတွေအုပ်ချုပ်နိုင်လောက်တဲ့အရည်အချင်းမရှိဟုထင် တားသူဖြစ်သည်။

ဘယ်ရမလဲ၊ ဒီကသန္တာတစ်ပဲ၊ နန္ဒာနှစ်အဖြစ် လူတွေကိုသက်ဝင်ယုံကြည် စေပြီးမှ ... စာရင်းအင်းကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းသည် သန္တာတစ်၏အရည်အချင်းတွေကို ထုတ်သုံးရမည်။

သန္တာတစ်သည် စီးပွားရေးဘွဲ့ B.Com ရထားသူဖြစ်သည်။ ရုံးမှာလည်း ရုံးတွင်းစာရင်းစစ်ဌာနမှာ တာဝန်ကျကာ စာရင်းအင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွမ်းကျင် နိုင်နင်းသူဖြစ်ပါသည်။

လုပ်ငန်းများမှစာရင်းစာအုပ်များက သူမကိုများစွာအထောက်အကူပြုခဲ့ သည်။ လုပ်ငန်းမန်နေဂျာကြီးကြပ်ရေးမှူးတွေအမည်ကိုသိလိုက်ရသည်။ လစာငွေ စာရင်းများမှဆိုလျှင် အလုပ်သမားများအားလုံး၏အမည်ကိုပင် သိနိုင်ပါသေး၏။

လုပ်ငန်း၏အရင်းအနှီး၊ ဝင်ငွေထွက်ငွေ၊ အသုံးစရိတ်၊ လစာ၊ ကုန်ကြမ်း ကုန်ချောစာရင်း၊ အရှုံးအမြတ်... စသည်များကို အသေးစိတ်စိစစ်ကာ လိုအပ် သည်များကို ကိုခွန်မြင့်အားညွှန်ကြားနိုင်ခဲ့သည်။

“ လုပ်ငန်းတွေအပေါ်မှာ ဒီလိုစိတ်ဝင်တစားရှိတာ သိပ်ဝမ်းသာမိတယ် ဒေါ်နန္ဒာ၊ ရိုးရိုးသားသားဝန်ခံရရင် ဒေါ်နန္ဒာကိုဒီလောက်ထိမမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော်ရော အောက်ခြေအလုပ်သမားတွေကပါ လုပ်ငန်းအတော်များများကို ဒေါ်နန္ဒာရောင်းပစ်လိမ့်မယ်ထင်ပြီး စိုးရိမ်နေကြတာပါ ”

သန္တာတစ်ကပြုံးလိုက်မိသည်။ တကယ်နန္ဒာနှစ်ဆိုရင်တော့ဟုတ်ရင်ဟုတ် မှာပေါ့ကိုခွန်မြင့်ရယ်၊ ကျွန်မက သန္တာတစ်ရှင်။

သန္တာတစ်က ခပ်တည်တည်ပဲကိုခွန်မြင့်ကိုညွှန်ကြားချက်တွေပေးလိုက်၏။

ခေတ် : လှလှ

“ အစ်ကိုကြီးရဲ့လက်ငုတ်လက်ရင်းတွေကိုမပျောက်ပျက်စေရပါဘူး၊ အလုပ်သမားတွေကိုလဲပြောလိုက်ပါ။ အလုပ်လက်မဲ့မဖြစ်စေပါဘူး၊ အလုပ်ရှင်အသစ်နဲ့မတွေ့စေရပါဘူးလို့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ လာမယ့်အပတ်ထဲမှာ လုပ်ငန်းတွေထဲကို ကျွန်မလိုက်လေ့လာချင်တယ်ကိုခွန်မြင့် ၊ အလုပ်သမားတွေနဲ့လဲတွေ့ချင်တယ်၊ တစ်ရက်ကိုတစ်နေရာစီပေါ့၊ ကိုခွန်မြင့်စီစဉ်ထားလိုက်ပါ ”

“ စိတ်ချပါဒေါ်နန္ဒာ ”

“ ကိုခွန်မြင့်ရေ၊ အရင်ကတော့ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လုံးမားမားမတ်မတ်ရှိနေလို့ နန္ဒာခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲနေလို့ရခဲ့တယ်၊ ခုတော့- တာဝန်အားလုံးကနန္ဒာအပေါ်ကျလာခဲ့ပြီလေ၊ စိတ်ချပါကိုခွန်မြင့်၊ အစ်ကိုကြီးရှိစဉ်ကအတိုင်း အလုပ်တွေမပြတ်လည်ပတ်နိုင်ဘို့ နန္ဒာကြိုးစားပါမယ် ”

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဒေါ်နန္ဒာ ၊ ဝန်ထမ်းတွေကလဲဝမ်းသာကြမှာပါ ”

သန္တာတစ်က သူမမသိသည့်နေရာများကို ဒရိုင်ဘာမောင်ပုအားလိုက်ပို့ခိုင်းခဲ့သည်။ နေရာတစ်ခုကိုသိသွားပြီဆိုလျှင်တော့ သူမကိုယ်တိုင်ကားမောင်း၍ သွားလိုက်ပါတော့၏။

အရင်ကတည်းက နန္ဒာနှစ်သည် ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းချင်သည့်အခါ မောင်းပြီး၊ မောင်ပုကိုသုံးသည့်အခါသုံးနေကျမို့ ... သန္တာတစ်၏လုပ်ရပ်များမှာ ... နန္ဒာနှစ်တုံးကအတိုင်းကွက်တိဝင်နေသည်။

.....
ခေတ် : လှလှ
.....

သူမက စက်ရုံများခြံများ၊ ဂိုဒေါင်များအထိသွားရောက်ကာ မန်နေဂျာတွေကြီးကြပ်ရေးမှူးတွေနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းတွေအလုံးကို နားလည်အောင်လေ့လာခဲ့သည်။

အားလုံးက သူမကို ခင်ပွန်းသည်၏လုပ်ငန်းများအား ဆက်ခံအုပ်ချုပ်နေသည်မုဆိုးမလေးဒေါ်နန္ဒာနှစ်အဖြစ်လက်ခံကြပါသည်။ လင်သေပြီးမှသဘောထားပြောင်းပြီးတည်ငြိမ်လာသည်နန္ဒာနှစ်အဖြစ်ယုံကြည်ကြပါ၏။

ယခုတော့ သူမသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်စရာမလိုတော့ပဲ... တကယ်ပကတိနန္ဒာနှစ်အစစ်ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

ဘဝဟောင်းကသန္တာတစ်၏အငွေအသက်များလည်း ကင်းစင်လွင့်ပျောက်ကာ ဘဝအသစ်မှလူအသစ်ဖြစ်လာလေပြီ။ ရိုးရိုးသားသားနှင့်ရုံးအလုပ်တစ်ခုထဲအပေါ်အာရုံရှိသော၊ မနက်မိုးလင်းလျှင်ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ် ရုံးချိန်အမိထမင်းဗူးထည့်ကာ ဘတ်စ်ကားတိုးစီးရသော သာမန်ရုံးစာရေးမလေးပုံစံပျောက်ခဲ့လေပြီ။

နန္ဒာနှစ်သည် ယခင်ကတော့သူဌေးကတော်။ ခုတော့ ... ကိုယ်တိုင်သူဌေးမကြီးဖြစ်သွားပါပြီ။

ရဲတိုက်ကြီးတမျှခန်းနားသောအိမ်ကြီးရှင်သခင်မ၊ သိန်းထောင်ပေါင်းများစွာတန်သောလုပ်ငန်းများ၏ပိုင်ရှင်။

သန္တာတစ်သည်ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးရှေ့တွင်ရပ်၍ သူမ၏ပုံရိပ်ကိုကြည့်လိုက်သည်။ စီးကရက်ကိုဟန်ပါပါခဲထားသော၊ မိမိကိုယ်ကိုယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသည့်မိန်းမချောတစ်ယောက်၏ပုံရိပ်ကိုမြင်လိုက်ရသည်။

ထိုပုံရိပ်ရှင်သည် ဘဝဟောင်းကသန္တာတစ်မဟုတ်သလို၊ နန္ဒာနှစ်လည်းမဟုတ်ပါ။

ထိုပုံရိပ်ရှင်သည် စိတ်သဘောထားရော၊ အမူအကျင့်ပါပြောင်းလဲသွားသည့်နန္ဒာနှစ်ဟု ပတ်ဝန်းကျင်ကလက်ခံထားသောမိန်းမတစ်ယောက်၏ပုံရိပ်သာဖြစ်ပါသည်။

နန္ဒာနှစ်အဖြစ်နဲ့ဘယ်သူ့အကူအညီမှမပါပဲ ရပ်တည်လို့ရပြီ။
နွေတမာန်ဘာလိုတော့သလဲ။
နွေတမာန်အကြောင်းကိုတွေးလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာစက်ဆုပ်မုန်းတီးမှုနှင့်အတူလျှိုင်းထလာသည်။

ခေတ် : လူ လ င်

သူမ၏အပျိုစင်ဘဝကိုအညွန့်ချိုးခဲ့သည် နွေတမာန်။ သူမ၏လျှို့ဝှက်ချက်ကိုသိထားသူတစ်ဦးအဖြစ် နွေတမာန်ကသူမကိုအကြိမ်ကြိမ်အနိုင်ကျင့်ခဲ့သည်။ သူမသည်ဘဝမှန်ပေါ်သွားမည်စိုး၍ နွေတမာန်၏ဆန္ဒကိုအခါခါလိုက်လျောခဲ့ရသည်။

သူလိုလူကိုလက်ထပ်ယူရဦးမှာတဲ့လား။

နန္ဒာနှင့်ကသာ ဂျင်ကို သူ့အသည်းနှလုံးနဲ့ချစ်ရင်ချစ်မယ်၊ ကျွန်မကတော့ ဂျင်ကို မျက်လုံးနဲ့တောင်မမြင်ချင်တော့ဘူး ကိုမာန်ဆိုတဲ့လူရေ။

သူ့ကိုလက်ထပ်ပြီး ဒီစည်းစိမ်တွေပုံအပ်ဖို့ကတော့ဝေလာဝေးပဲ။ တကယ်က ဒီစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေဟာ သန္တာတစ်ဆိုတဲ့ကျွန်မသာပိုင်ဆိုင်ရမယ်ဥစ္စာတွေလေ။ နန္ဒာနှစ်လူလည်ကျသွားလို့သူ့လက်ထဲကို တဒင်္ဂရောက်သွားရတာမဟုတ်လား။ ခုတော့... ဥစ္စာရင်းမှန်လို့ပြန်ရပြီ။

ဒီစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေဟာ ဂျင်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ဂျင်မခံစား မစံစားစေရဘူး။

ဂျင်ကိုတန်ရာတန်ဖိုးပေးပြီး အဝေးတစ်နေရာထွက်သွားဖို့ရှောင်တိမ်းခိုင်းတာကို လိုက်နာရင်လိုက်နာပါကိုမာန်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့... ကျွန်မအကြောင်းတွေကိုသိနေတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောလူသားဂျင်ကို အပြတ်ရှင်းပစ်ရတော့မယ်။

သန္တာတစ်က စင်နောင်လွမ်း၏အခန်းဖက်ကူးကာ ...မီးခံသေတ္တာသော့ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

မီးခံသေတ္တာထဲမှ ပစ္စတိုသေနတ်လေးကိုထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။

ပစ္စတိုသေနတ်ကို ပါးနှင့်အပ်ထားလိုက်သည်။ အေးစက်သောအထိအတွေ့က ပါးပြင်ကိုပျံ့နှံ့သွားသည်။

အစ်ကိုကြီးလိုင်စင်ဖြင့်ကိုင်ခဲ့သောပစ္စတိုလေးဖြစ်ပါသည်။ အစ်ကိုကြီးကွယ်လွန်တာမကြာသေး၍ သက်ဆိုင်ရာကိုပြန်မအပ်ရသေးပါ။

ပစ္စတိုသေနတ်တစ်လက်ကတော့ ဂျင်ကိုကြောက်အောင် ချိန်းချောက်နိုင်မှာပါ ကိုနွေတမာန် ။

ကားပေါ်တွင်ဆေတန့်ကိုတင်၍ခေါ်လာခဲ့သည်။
သည်ကနေ့တော့ နွေတမာန်နှင့်စာရင်းအပြတ်ရှင်းတော့မည်။
နွေတမာန်အိမ်ရှေ့သို့ ကားရပ်လိုက်သည်အခါ နွေတမာန်က အိမ်ထဲမှ
ပြေးထွက်လာသည်။

“ ဟော- နန္ဒာ ၊ နန္ဒာကိုယ်အိမ်ကိုလာတယ် ”

ယခင်က နန္ဒာနှစ်သည်နွေတမာန်အိမ်သို့လာလေ့မရှိပါ။ ယခုနန္ဒာနှစ်ဖြစ်
နေသောသန္တာတစ်သည်လည်း မလာဘူးပါ။ တွေ့စရာရှိလျှင် ဖုန်းနှင့်လှမ်းဆက်
ချိန်းကြစမြဲ။

မလာစဖူးရောက်လာသည်သူမကို နွေတမာန်က အံ့ဩစွာဆီးကြိုသည်။

“ ဟုတ်တယ် ၊ နန္ဒာ ကိုမာန်ကိုတွေ့ချင်လို့ ”

“ တွေ့ချင်လို့ ဟုတ်လား ”

“ အင်းလေ... မတွေ့တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီမဟုတ်လား ”

နွေတမာန်က ဂုဏ်ယူဝင်ကြားသောအပြုံးဖြင့်ပြုံးလိုက်သည်။

“ အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့နန္ဒာ၊ မင်း တစ်နေ့ကိုယ်ကိုစွဲလမ်းသွားမှာ
ပါလို့ ”

သူ့အတွေးနှင့်သူ ဘဝင်ခိုက်ပြီးကျေနပ်နေပြန်သည်။

“ ကဲပါလေ၊ အချိန်ရှိတုံး စပျစ်ခြံကိုသွားကြစို့၊ အဝတ်လဲလေကိုမာန် ”

“ ခဏနော် ”

နွေတမာန်က အိမ်ထဲပြန်ဝင်ပြေးသွားပြီး အဝတ်အစားလဲကာ တခါး
သော့ခတ်၍ပြန်လာသည်။

“ ကိုယ်မောင်းရမလား ”

“ နေပစေ၊ နန္ဒာဘယ်လောက်ကျွမ်းနေပြီဆိုတာ ကိုမာန်ဘေးကနေ
ကြည့်လေ ”

နွေတမာန်က ကားရှေ့ခန်းတခါးကိုဖွင့်ကာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဆောင်းလှလှ

ကားနောက်ခန်းထဲတွင် ဝပ်၍ပါလာသောဆေတန်က “ဦး” ကနဲမာန်ဖီ လိုက်၏။

ခွေးမာန်ဖီသံကြောင့် နွေတမာန်ဆတ်ကနဲတွန့်သွားလေသည်။

“ ဟာ-နန္ဒာ ၊ ဘာဖြစ်လို့ဒီခွေးကြီးခေါ်လာရတာလဲကွာ ”

နွေတမာန်က ခွေးကိုမလိုလားစွာလှည့်ကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။

နွေတမာန်စကားကြောင့် ဆေတန်ကထိုးဟောင်လိုက်ပြန်ပါ၏။

“ သူလဲ အိမ်ထဲမှာချည်းနေနေရတော့ ပျင်းနေမှာစိုးလို့ခေါ်လာတာပါ။ ဆေတန် ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းကွယ် ”

သူမကဆေတန်ကိုလှမ်းဟန့်လိုက်ပြီး ကားကိုမောင်းလာခဲ့သည်။

နောက်ခန်းဆိုဖာပေါ်မှာ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ရင်းလိုက်ပါလာသည့် ခွေးကြီးဆေတန်၏ တဟဲဟဲအသက်ရှူသံကိုနားထောင်ကာ ...နွေတမာန် ကျောမလုံစွာ လိုက်ပါလာခဲ့ရပါ၏။

“ နန္ဒာ ကိုမာန်အတွက် အကောင်းဆုံးအစီအစဉ်တစ်ခုစဉ်းစားထား တယ် ”

“ ဘာများလဲနန္ဒာ၊ မင်းဟာတစ်နေ့တခြားပိုလှလာတယ်၊ ကြည့်ရတာလဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ယုံကြည်မှုပိုရှိလာသလိုပဲ ”

“ သိပ်မှန်တာပေါ့ကိုမာန် ”

“ ကိုယ့်ကိုဘာလုပ်ပေးမလို့လဲ ၊ပြောစမ်းပါဦး၊ ချစ်နည်းမျိုးစုံကိုယ်သင် ပေးခဲ့ပြီ၊ ဒီတခါ နန္ဒာကဦးဆောင်ပြီးကိုယ့်ကိုပြန်ပြုစုမလို့ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား- နန္ဒာ ”

နွေတမာန်ကပြောရင်း သူမလက်မောင်းတလျှောက်ကို သူ၏လက်ခုံမှ အမွှေးထူကြီးများဖြင့်ပွတ်သပ်လိုက်သည်။

.....
ခေတ် : လှလှ
.....

သူမက တဏှာရှူးလက်ကို အလိမ္မာဖြင့် တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်
သောလက်ကလည်း ပိုက်ဆံအိတ်ထဲပါလာသည့် ပစ္စတိုကိုစမ်းကြည့်လိုက်၏။

ခွေးကြီးဆေတန်က တခါးဝတွင်တစောင်းလှဲထိုင်ရင်း
သူတို့နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

“ ကိုမာန်ကြီးပွားချမ်းသာအောင်ကျောက်တူးမယ်ဆိုပြီး မြသေလာကို
ရောက်လာခဲ့တာနော် ”

သူမစကားက အချစ်ကိစ္စမှသွေဖည်သွားသောကြောင့် နွေတမာန်ကအံ့ဩ
စွာပြန်ကြည့်သည်။

“ ကျောက်တူးတယ်ဆိုတာလဲ ကျောက်အောင်ဦးမှ၊ သေချာတဲ့အလုပ်
တော့မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်တယ်မှတ်လားကိုမာန်ရယ် ”

“ ထားပါတော့ ”

“ ကြီးပွားချမ်းသာတယ်ဆိုတာ လက်ထဲမှာငွေအချိုးအစားဘယ်လောက်
ကိုပိုက်မိတာကို ဆိုလိုတာလဲကိုမာန် ”

မဆိုင်တဲ့အကြောင်းတွေပြောနေတဲ့သူမကို နားမလည်စွာကြည့်ရင်း နွေ
တမာန်စိတ်ပျက်သွားသည်။ သူ့စိတ်ဝင်စားသည်က အချစ်ကိစ္စသာ။ ကျောက်တူးဖို့၊
စီးပွားရှာဖို့ဆိုတာ သူ့လုံးဝစိတ်မဝင်စားတော့သောအလုပ်တွေဖြစ်သည်။ လိုလည်း
မလိုအပ်တော့ဟုထင်သည်။ သူ့လက်ထဲမှာနန္ဒာတစ်ယောက်လုံးရှိနေလျှင် ဘာစီးပွား
ရှာနေစရာလိုတော့သလဲ။

“ ဟင် -ပြောပါဦးကိုမာန်ရဲ့ ”

“ သိန်းဂဏန်းပေါ့နန္ဒာ ”

“ သိန်းဂဏန်း၊ သိန်းဂဏန်းဆိုတာ ဘယ်လောက်လဲ၊ သိန်းဆယ်ဂဏန်း
လား၊ ဂျဂဏန်းလား ”

“ ကိုယ်ကိုကျောက်တူးခိုင်းမလို့လားနန္ဒာ ”

“ နန္ဒာမေးတာဖြေပါ၊ လူတစ်ယောက်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ သိန်းဘယ်
လောက်ထိရှိတာကိုပြောတာလဲ ”

“ ကိုယ်ဒီတောင်ပေါ်ကိုတက်လာတုန်းက သိန်းငါးဆယ်လောက်ရရင်ပဲ
များလှပြီဆိုတဲ့အတွေးနဲ့တက်လာခဲ့တာပဲနန္ဒာ၊ ရအောင်လဲရှာမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကူးနဲ့
ပေါ့ ”

ခေတ်မီ လူလင်

“ သိန်းငါးဆယ်၊ ကောင်းပြီ၊ ဂျင်ကိုကျွန်မ သိန်းသုံးရာပေးလိုက်မယ်၊ ဒါဟာ ဂျင်မျှော်လင့်တဲ့ငွေရဲ့ အဆပေါင်းများစွာပဲ၊ သိန်းသုံးရာယူပြီး မြေပြန်ကိုပြန်ပါတော့ကိုမာန် ”

“ ဘာ ”

မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် နွေတမာန်တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဒေါသလဲထွက်သွားသည်။

“ ဘာ- ဘာပြောတယ်နန္ဒာ ”

“ သိန်းသုံးရာယူပါ၊ မြသေလာကထွက်သွားပါ ”

“ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ”

သူက သဘောကျစွာ ဟားတိုက်ရယ်လိုက်သည်။

“ မင်းက ကိုယ်ကိုနှင်တာပေါ့နန္ဒာ၊ နှုတ်ပိတ်ခပေးပြီးနှိမ်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ဟား- ဟား- သဘောကျတယ်ကွာ ”

“ သိန်းသုံးရာဟာ ဂျင်လုပ်ငန်းတစ်ခုထူထောင်လို့ရပါတယ်၊ ငွေပွားအောင်လုပ်လို့ရတယ်၊ ဂျင်ဝါသနာပါတဲ့ မိန်းမကိစ္စလိုက်စားလို့ရတယ် ”

“ တော်စမ်း ”

“ ဘာလဲ၊ နည်းလို့လား၊ ဒါဆို ကျွန်မသိန်းငါးရာပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ အရေးကြီးတာက ဂျင်ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်ပြီး ငွေထုပ်ပိုက်ထွက်သွားဖို့ပဲ၊ ဂျင်မျှော်လင့်တဲ့ငွေအချိုးအစားထက် အဆများစွာဂျင်ရနေပြီပဲ၊ အလုပ်လုပ်စရာမလိုပဲရနေပြီပဲ၊ ဂျင်ဘာလက်မခံစရာရှိသလဲ ”

“ နန္ဒာနှစ် ”

သူကမျက်မှောင်ကြီးကုပ်ကာ ဒေါသတကြီးအော်လိုက်သည်။

“ ဂျင် ”

“ မင်းဘဝဟာ ငါ့လက်ထဲမှာရှိတယ်ဆိုတာ မင်းမေ့နေပြီလား ”

“ မမေ့ပါဘူး၊ မမေ့လို့ပဲ ဂျင်ကိုတန်ရာတန်ဖိုးပေးပြီး နှုတ်ပိတ်နေတာပေါ့ဂျင် ”

“ မင်းမကြောက်ဖူးလား၊ သက်ဆိုင်ရာကို ငါဖွင့်ပြောလိုက်ရင် မင်းနန္ဒာနှစ်နေရာဝင်ဟန်ဆောင်ထားတာတွေပေါ် ကုန်မှာမကြောက်ဖူးလား ”

ခေတ်မီ လူလင်

“ဟာ- ဟာ- ဂျင်ဂျေမကြောက်ဖူးလား၊ အစ်ကိုကြီးစင်နောင်လွမ်းကို အဆိပ်ခတ်သတ်ဖို့အဆိပ်ဖော်ပေးတာကို သက်ဆိုင်ရာကသိသွားမှာ ဂျင်မကြောက်ဖူးလား ”

“ ဒီမယ်နန္ဒာ ”

နွေတမာန်က သူမပခုံးကိုလှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

ပခုံးကို သူ့လက်နှင့်ထိမိမှာပင် သူမကရှောင်ထွက်လိုက်၏။

“ မင်း သိပ်သတ္တိတွေရှိနေတယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား ”

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်မဟာ ထုံထုံအအနဲ့ အရာရာကိုတွေးကြောက်နေတတ်တဲ့သန္တာတစ်မဟုတ်တော့ဘူး၊ဒီလိုဖြစ်လာအောင် ဂျင်လဲတစ်စိတ်တစ်ပိုင်း သင်ပေးခဲ့တာပဲလေ ”

“ မင်းမှတ်ထား၊ မင်းသိန်းတစ်ထောင်ပေးတောင် ငါထွက်မသွားဘူး၊ မင်းငါ့ကိုလက်ထပ်ရမယ် ”

“ ကျွန်မမှဂျင်ကိုမချစ်တာ ၊ ကျွန်မကနန္ဒာနှစ်မဟုတ်ဘူးကိုနွေတမာန်ရဲ့ ဒီတော့- ကျွန်မပေးတဲ့ငွေထုတ်ကိုပိုက်ပြီး အေးအေးသက်သာထွက်သွားမလား၊ ဒါမှမဟုတ်...”

သူမက လက်ပွေ့အိတ်ထဲနှိုက်ထားသည့် ညှာလက်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

သူမလက်ထဲတွင်ပါလာသောသေနတ်ကိုအမြင်တွင် နွေတမာန်တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွား၏။

သူမက သူ့ကိုသေနတ်ဖြင့်ချိန်ထားရင်းပြောလိုက်သည်။

ဟော- ပြသနာတွေတက်ကုန်ကြပြီ။

ကျွန်မဟာ သူတို့နှစ်ယောက်အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောနေတဲ့အသံတွေကြား
တာနဲ့ ပြသနာတက်ကြပြီဆိုတာသိလိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ။

ကျွန်မက သန္တာတစ်ကိုမပြတ်ချောင်းပြီး သူ့နောက်ကိုလိုက်နေတဲ့ကြားက
ဒီနေ့တော့ ကားပေါ်မှာဆေတန်ကြီးကိုတင်ခေါ်သွားတာတွေ့လို့
ကားနဲ့တပါတည်း လိုက်မလာရတော့ဘူး။

စပျစ်ခြံထဲရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ရန်ဖြစ်နေတဲ့အသံကြားရတယ်။
ဘာတွေဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာသိချင်ပေမယ့် အနားရောက်အောင်သွားမကြည့်ရဲဘူး။
ခွေးကြီးဆေတန်က အနားမှာရှိနေတော့ ကျွန်မကိုမြင်ရင် ဟောင်မှာလေ။

ကျွန်မလည်း သစ်လုံးအိမ်လေးကိုလှမ်းမြင်ရတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်
တိတ်တိတ်ကလေးတက်ပြီး သူတို့ကိုလှမ်းကြည့်နေလိုက်ရတော့တယ်။

ဟိုက်-- သန္တာတစ်လက်ထဲမှာ သေနတ်ကြီးနဲ့ပါလား။

အတစ်က ကိုမာန့်ကိုသေနတ်နဲ့ချိန်ထားလို့။

သူမက သူ့ကိုသေနတ်နှင့်ချိန်ထားရင်းပြောလိုက်သည်။

“ ကျွန်မရှင်ကိုသတ်ပစ်လိုက်လို့ ဘယ်သူမှသိမှာမဟုတ်ဘူးကိုနွေတမာန်၊
ဘာလို့အသက်အရွယ်ကောင်းလေးမှာ အသေခံမှာလဲရှင် ”

နွေတမာန်က မခိုးမခန့်ရယ်လိုက်သည်။

“ မင်းက သေနတ်ပစ်တတ်လို့လားနန္ဒာ၊ ဟား- ဟား- ”

“ ကျွန်မက တက္ကသိုလ်တက်တုန်းက စစ်သင်တန်းတက်ထားတာရှင်၊အဲ
ဒါကိုရှင်သိထားလိုက်ဦး ”

နွေတမာန်က တိုက်ကွက်ပြောင်းလိုက်သည်။

“ နန္ဒာ၊ နန္ဒာ၊ မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ ဘာလို့စိတ်ပြောင်း
သွားတာလဲဟင်- နန္ဒာ၊ ကိုယ်မှာတော့ ကိုယ်တို့ရှေ့ရေးအတွက်စီစဉ်လိုက်တာ၊
နန္ဒာရယ်၊ မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ပူးပေါင်းလိုက်ရင် ကြီးပွားချမ်းသာမယ်နည်းလမ်းတွေ
အများကြီးပါချစ်လေးရယ်၊ ကိုယ်မပါပဲ မင်းတစ်ယောက်ထဲ လျှပ်ရှားလို့ဖြစ်မလား၊
စဉ်းစားပါဦးနန္ဒာ၊ ပြီးတော့ ... ကိုယ်လေ မင်းကို သိပ် သိပ်ချစ်နေတာပါကွာ ”

ဆောင်းလှလှ

နွေတမာန်က လေပြေအေးအေးလေးနှင့် စကားကိုရှည်လျားစွာပြောနေ သည်အခါ... သူမသည် အနည်းငယ်တွေဝေသလိုဖြစ်သွားပြီး သူ့စကားထဲကိုစိတ် ဝင်စားမိသယောင် နားထောင်နေမိရက်သားဖြစ်သွားလေ၏။

သူ့ကိုချိန်ထားသောသေနတ်ကို ကိုင်ထားသည့်လက်သည်လည်း အတန် ငယ်ပြေလျော့သွားခဲ့သည်။

ထိုအခွင့်အရေးကိုအလစ်မပေးပဲ ချောင်းနေသောနွေတမာန်က သူမ လက်ထဲမှသေနတ်ကို ဆတ်ကနဲလုယူလိုက်သည်။

“ အို ”

သူမက သေနတ်ကိုပြန်၍လုယူသည်။

ခဏမျှ သူတို့နှစ်ယောက် လုံးလုံးထွေးထွေးဖြစ်သွားကြ၏။

ခွေးကြီးဆေတန်သည် မတ်တပ်ရပ်၍မာန်ဖီလိုက်သည်။

နွေတမာန်က သူမလက်ကိုအားဖြင့်ဆောင်ရုန်းကာ ... သူမပါးပြင်ကိုပြင်း ထန်စွာ လက်ပြန်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ရိုက်ချက်ပြင်းလွန်းသောကြောင့် သူမကိုယ်သည် လည်ထွက်သွားကာ လဲပြိုကျမသွားအောင် အိမ်နံရံကို လက်နှင့်ထောက်ထားလိုက်ရ၏။

“ ဝုတ်- ဝုတ်- ”

သခင်မကိုရန်မူလိုက်သောကြောင့် ဆေတန်က ဒေါသကြီးစွာဟောင်လိုက် သည်။

“ ဆေတန်- ဆေတန် ၊ သူ့ကို ကိုက်- ကိုက် ”

သန္တာတစ်က အသံကုန်အော်၍ ရှူးတိုက်ပေးလိုက်၏။

“ ဝေါင်း ”

ခွေးကြီးက အော်ဟစ်မာန်ဖီကာ နွေတမာန်ကိုကိုက်ခဲရန် အရှိန်ယူလိုက် သည်။

ခွေးကြီးဆေတန်၏တိုက်စစ်ကြောင့် နွေတမာန်၏အာရုံက ခွေးကြီးဆီ ရောက်သွားကာ ခွေးကိုရင်ဆိုင်ရန် လှည့်လိုက်၏။

သေနတ်ကိုလည်း ဆေတန်ကြီးဂျိုရာလှမ်းချိန်လိုက်သည်။

“ ဆေတန် ၊ ကိုက်- ကိုက်- ကိုက်လေ ”

ဆောင့်လှလှ

သူမအမိန့်ပေးသံမဆုံးမီပင် ဆေတန်က ဝေါင်းကန်မာန်ဖီကာ နွေတမာန် ကိုခုန်အုပ်လိုက်သည်။

ဆေတန်၏ချွန်ထက်သောသွားများသည် နွေတမာန်၏လည်မျိုကို ခဲမိရက် သားဖြစ်သွား၏။

“ အား ”

နွေတမာန်က စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်လေသည်။

ကျားငယ်တစ်ကောင်မျှရှိသောဆေတန်သည် နွေတမာန်လည်မျိုကိုမလွတ် တန်းခဲထားရင်း ဆွဲယမ်းပစ်လိုက်၏။

နွေတမာန်လည်ပင်းဆီမှသွေးများသည် ရဲကနဲဖြာထွက်သွားကာ သစ်လုံး နံရံများ၌စွန်းထင်းသွားတော့၏။

“ ကိုက်- ကိုက်- ဆေတန် ကိုက် ”

နွေတမာန်က လက်ထဲမှသေနတ်ဖြင့် ခွေးကြီး၏ဝမ်းဗိုက်ကိုတော့ရင်း သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် ခလုတ်ကိုဆွဲချလိုက်သည်။

ဒိုင်းကနဲမြည်သံနှင့်အတူ ဆေတန်၏ကိုယ်သည် တွန့်ကနဲဖြစ်သွားကာ ဗိုင်းကနဲပစ်လဲသွားလေ၏။

မြေပေါ်သို့လဲကျမသွားသော်လည်း နွေတမာန်လည်မျိုကို လွတ်မပေး သည်အတွက် ခွေးရောလူပါ လုံးထွေးရင်းလဲကျသွားလေသည်။

အမလေး- အမလေး- ကိုမာန်သေပါပြီ။

ကျွန်မ ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ... လူရော၊ခွေးရော ငြိမ်ကျသွားတော့တယ်။

အတစ်က ခွေးကိုပွေ့ချီလိုက်တယ်။ ခွေးကြီးကဇက်ကြီးလန်ရင်း မျက်လုံး ကြီးကလည်-ကလည်နဲ့ အတစ်ကိုပြန်ကြည့်နေပါတယ်။

ကိုမာန်ကတော့ ... ကိုမာန်ကတော့ ...

အို... ကိုမာန် မလှုပ်တော့ပါလား။

ကျွန်မချစ်တဲ့ကိုမာန် သေပြီထင်ပါရဲ့။

အဲဒီတုန်းမှာပဲ ...

မဟာပတဝီမြေကြီးရဲ့အတွင်းပိုင်းထဲက ကြောက်မက်ဖွယ်မြည်ဟိန်းသံကြီး ကြားလိုက်ရပါတော့တယ်။ မြည်သံကြီးဟာ ဟိုး...အတွင်းပိုင်း အနက်ထဲကနေ တဖြည်းဖြည်းထိုးထွက်လာပြီး မြေပြင်နဲ့နီးနီးလာပါတယ်။

ဆေတန် ၊ လှလှ

ကြောက်မက်ဖွယ်မြည်သံကြီးဟာ တစ...တစပိုကျယ်လာပြီး ... မြေလွှာ ပေါ်ရောက်တာနဲ့ မြေကြီးထဲက မဲမဲသတ္တဝါကြီးလေးကောင် ပေါ်ထွက်လာတာ တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။

တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်အမွှေးအမျှင်ပြောင်ချောချောတွေနဲ့ လူ့ဘီလူး ကြီးလေးကောင်။ အဝတ်အစားမပါတဲ့ ကြောက်စရာလူမဲ့ကြီးလေးကောင်ဟာ ကို မာန်ရဲ့ခြေလက်တစ်ဖက်စီကို တစ်ကောင်စီဆွဲယူလိုက်ကြပါတယ်။ ကိုမာန်ကရုန်း တယ်။ ကြောက်လန့်တကြားရုန်းတယ်။

ကိုမာန်ရဲ့ အသက်မဲ့အလောင်းကောင်ကြီးဟာ ငြိမ်သက်နေပေမယ့်... သူ့ ရဲ့ဝိညာဉ်က ရုန်းကန်နေတာပါ။

ဘယ်လိုပဲရုန်းရုန်း ... လူမဲ့ကြီးတွေရဲ့ သန်မာတဲ့လက်ထဲက ရုန်းမထွက် နိုင်ပဲ... လူမဲ့ကြီးတွေခေါ်သွားတဲ့အတိုင်း မြေကြီးထဲကို ဒရွတ်တိုက်ပါသွားပါရော လားရှင်။

ကိုမာန် ငရဲကျသွားပြီ။

ကိုမာန်ကိုခေါ်သွားတဲ့လူမဲ့ကြီးလေးယောက်ဟာ ငရဲသားတွေဖြစ်ပြီး... ကို မာန်ဟာ သေသေချင်း ငရဲလားသွားတာကို ကျွန်မသိလိုက်ရပါတော့တယ်။

ဪ... ဘယ်လောက်များ အကုသိုလ်ဒုစရိုက်တွေများခဲ့လို့လဲကိုမာန် ရယ်။ ကျွန်မလို ဝိညာဉ်ပြိတ္တာဘဝမှာ နာနာဘာဝအဖြစ်နဲ့တောင် နေခွင့်မရပဲ ငရဲကိုတန်းကျသွားရှာပါရော။

ဒါတွေကို ကျွန်မကသာ နာနာဘာဝပြိတ္တာမမို့မြင်လိုက်ရပေမယ့်...အတစ် ကတော့ မမြင်ရှာ မသိရှာဘူး။

အတစ်ဟာ အသက်ငင်နေတဲ့ခွေးကြီးကိုပိုက်ထွေးရင်း ခြေမကိုင်မိလက်မ ကိုင်မိဖြစ်နေတယ်။

“ ဆေတန် ၊ ဆေတန် ”

ဆေတန်က နောက်ဆုံးအနေဖြင့် မျက်လုံးတစ်ချက်လှန်ကြည့်ရင်း သူ့ သခင်မရင်ခွင်ထဲသို့ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ အသက်ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ ဆေတန် ၊ ဆေတန်ရယ် ”

သန္တာတစ်က ဆေတန်ခေါင်းကို ပါးဖြင့်အုပ်ရင်း ရှိုက်၍ငိုလိုက်သည်။

“ ဆေတန် ၊ မင်းနာမည်ဟာ မိစ္ဆာနတ်ဆိုးလို့အဓိပ္ပါယ်ရပေမယ့် ငါ့ အတွက်တော့ မင်းဟာ

ဆေးတန်းလှလှ

ကယ်တင်ရှင်နတ်သားလေးတစ်ပါးပါကွယ်၊မင်းဟာတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ဖြစ်ပေမယ့်
ငါ့အသက်ကိုကယ်ခဲ့တယ်၊ ငါ့ကိုအကျိုးပြုခဲ့တယ်၊ အို... ဆေးတန်ရယ် ”

ခွေးကြီးဆေးတန်ရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ သူ့ရဲ့အသက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကနေ ရုန်းကြွ
ထွက်လာတာကို ကျွန်မမြင်လိုက်ရပါတယ်။

အို... ဆေးတန် ကျွန်မကိုမြင်သွားပြီ။

ခွေးဝိညာဉ်သရဲဟာ သစ်ပင်ပေါ်တက်ထိုင်နေတဲ့ကျွန်မကိုမြင်သွားပြီး...
ကျွန်မကိုခုန်ဟပ်လိုက်ပါတယ်။

အို ... အမလေးဟဲ့

ကျွန်မ ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ သစ်ပင်ပေါ်ကခုန်ချလိုက်တယ်။

ခွေးက နောက်ကလိုက်...

ကျွန်မက ရှေ့ကပြေး...

ပြေးရင်း ပြေးရင်းနဲ့ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခွေးကြီးမရှိ
တော့ပါဘူး။

ခွေးမသားခွေး ။ သေခြင်းဆိုးခွေး ။

တစ္ဆေဖြစ်နေတာတောင်အညှိုးကြီးတုန်းပဲ၊ ပြေးလိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်ကို
မောသွားတာပဲ၊ ခွေးရဲ့ဝိညာဉ်အရိပ်ဟာ တခဏလေးနဲ့ပျောက်သွားလို့တော်ပါသေး
ရဲ့။

အခုဆို ... ကိုမာန်လည်းသေပြီ။ ခွေးကြီးဆေးတန်လည်းသေပြီ။

အို... ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်ဦးမှာပါလိမ့်။

သန္တာတစ်က ဆေတန်၏အလောင်းကိုမြေပေါ်သို့ ညင်သာစွာချလိုက်သည်။

မမျှော်လင့်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

သူမသည် နွေတမာန်ကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်းချောက်ရန်သာရည်ရွယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ခုတော့... ဖြစ်လာရပုံတွေက နွေတမာန်လည်း ခွေးကိုက်ဒဏ်ရာဖြင့် လည်မြိုကွဲ၍သေရှာပြီ။ သူမအပေါ်သစ္စာရှိသောခွေးကြီးကိုလည်း စွန့်လွှတ်လိုက်ရပြီ။

သန္တာတစ်က မြေပေါ်မှာထိုင်နေရာမှထလိုက်သည်။

သူမစိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားနေပါ၏။

သွေးသံရဲရဲဖြင့် သေပွဲဝင်နေသောလူတစ်ယောက်နှင့်ခွေးတစ်ကောင်အလောင်းက သူမကိုတုန်လှုပ်ချောက်ချားစေပါသည်။

ငါ့ပယောဂကြောင့် လူတစ်ယောက်သေသွားရပါကော၊ အို- ငါသတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆေတန်ကိုက်လို့သေတာပါ။ သူမကဖြေတွေးတွေးလိုက်သည်။ခုချိန်ထိ သူမ လူတစ်ယောက်မှမသတ်ရသေးပါဘူးနော်။

သူမသည်စိတ်ငြိမ်စေရန် လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ စီးကရက်နှင့်မီးခြစ်ကိုထုတ်ယူကာ ... မီးညှိသောက်လိုက်သည်။

ဒီအလောင်းကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကားထဲကဓာတ်ဆီယူလောင်းပြီး မီးရှို့လိုက်ရင်ကောင်းမလား။ မဖြစ်သေးဘူး။ မီးခိုးကို လူမြင်မယ်၊ လူသေပြာတွေကျန်ခဲ့မယ်၊ အရိုးပါလောင်အောင် မီးရှို့ဖို့မလွယ်ဘူးထင်တယ်။

သူမက ဘေးဘီကိုလှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းကွက်လပ်တွင် တူးထားသည်မြေကျင်းကြီးတစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

အင်း- ဒီကျင်းထဲမှာ လူတစ်ယောက်ကောင်းကောင်းဆန့်နိုင်တယ်။

ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ့မနေတော့။

နွေတမာန်၏အလောင်းကို ခြေထောက်မှကိုင်၍ ဒရွတ်တိုက်ဆွဲလိုက်သည်။

ဆောင်းလှလှ

မိန်းမသားတစ်ယောက်အဖို့... အသက်ရှင်စဉ်အချိန်ကထက် ပိုလေးနေသောအလောင်းကောင်ကို မ၊ရွှေရသည်မှာပင်ပန်းလွန်းလှပါသည်။

သန္တာတစ်သည် ဆွဲရင်း...နားရင်းဖြင့် နာရီဝက်လောက်ကြာအောင် တွင်းဝအထိဆွဲလာခဲ့ရ၏။

တွင်းဝအရောက်တွင် အလောင်းကြီးကိုအားကုန်ထည့်၍တွန်းချလိုက်သည်။ နွေတမာန်၏အလောင်းသည် ကျင်းထဲသို့လိမ်၍ဆင်းသွားပါ၏။

ကျင်းအောက်ခြေတွင် ပက်လက်အနေအထားအတိုင်းကျသွားသည်။ ပက်လက်လန်နေသောအလောင်းကောင်ကြီးက မျက်လုံးများပွင့်နေသည်။ပါးစပ်ကြီးဟနေသည်။ အလောင်း၏မျက်လုံးကိုပိတ်ပေးလိုက်ဖို့ သူမသတိမရခဲ့။

သူမက စက်ဆုပ်ဖွယ်အလောင်းကြီးထံမှ မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။

သစ်လုံးအိမ်ထဲဝယ် ဆေတန်၏အလောင်း ကျန်နေပါသေး၏။ အို-ဆေတန်ကိုတော့ ဒီလူယုတ်မာနဲ့ မြေကျင်းတစ်ကျင်းထဲမမြှုပ်နိုင်ဘူး။ ဆေတန်အလောင်းကို အိမ်သယ်သွားရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူမက အချိန်ဖြုန်းမနေတော့ပဲ ပေါက်တူးတစ်လက်ကိုယူကာ ကျင်းထိပ်မှမြေကြီးများကိုကျင်းထဲသို့ ဖို့ထည့်လိုက်သည်။

နေပူထဲဝယ် သန္တာတစ်ချွေးဒီးဒီးကျလာ၏။ ချွေးသီးချွေးပေါက်များဖြင့် အင်္ကျီတစ်ခုလုံးရွဲသွားသည်။ ဆေတန်အလောင်းကိုပွေ့ပိုက်ထားစဉ်က ပေကျံသွားသောဆေတန်၏သွေးများကလည်း အင်္ကျီရင်ပတ်တလျှောက်နီရဲနေသည်။

အလောင်းကိုမြေဖို့နေသည် သူမသွင်ပြင်သည် သချိုင်းမှ သုဘရာဇာစင်္ကြာလတစ်ယောက်နှင့်ပင်တူနေသေးတော့၏။

မြေကျင်းကိုဖို့ပြီးသည့်အခါ ကားကိုမြေကျင်းပေါ်ပတ်မောင်းလိုက်သည်။ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပတ်၍မောင်းသည်။ ဘက်ဂီယာထိုး၍နောက်ပြန်ဆုတ်သည်။ ရှေ့တိုးလိုက် နောက်ဆုတ်လိုက်နှင့်ကားဘီးဖြင့်အကြိမ်ကြိမ်အခါခါကြိတ်ကာ မြေညှိပစ်လိုက်ပါ၏။

မြေသားနှင့်တညီထည့်ပြီးသွားသည်အခါ... ကားဘီးရာများပျောက်အောင်သစ်ကိုင်းတစ်ခုဖြင့်လှဲကျင်းပစ်လိုက်သည်။

မြေပုံပေါ်တွင် သစ်ကိုင်းတချို့အုပ်ပစ်လိုက်သည်အခါ ပကတိမြေပြင်တစ်ခုနယ် မြေပုံအစပျောက်သွားလေ၏။

နွေတမာန်၏အလောင်းကိုတော့ ဖျောက်ဖျက်ပြီးပေပြီ။

ဆောင်းလမ်း

ခဏအမောပြေနေလိုက်၏။

ထို့နောက်... ဆေတန်အလောင်းကိုပွေ့ယူကာ ကားနောက်ခန်းထဲထည့်လိုက်သည်။

သစ်လုံးအိမ်တခါးကို သော့ခပ်သည်။ ခြံသော့တွဲမှာ သော့ခလောက်တွင် တွဲရက်ချိတ်ထားသည်အတွက် တော်ပါသေးသည်။

သူမက ကားကိုခြံအပြင်မောင်းထွက်လိုက်ပြီး... ကားပေါ်မှဆင်းကာခြံထဲခါးကိုသော့ခပ်လိုက်သည်။

အပြန်လမ်းတွင်... နက်ရှိုင်းသောဂျောက်ကမ္ဘားတစ်ခုထဲသို့ သော့တွဲကို လွဲ၍ပစ်ချအစဖျောက်လိုက်ပါတော့၏။

သူမကို ခြံတခါးလာဖွင့်ပေးသောဦးအိုက်မောင်းသည် သွေးအလူးလူး၊ဖုံ အလူးလူးဖြင့် သူမ၏အသွင်သဏ္ဍာန်ကိုမြင်လိုက်ရသည့်အခါ လန့်အော်လိုက်သည်

“ အမလေးဗျာ၊ ဆရာကတော်၊ ဆရာကတော် ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ဟင်၊ ဟေ- လာကြပါဦး၊ မြကြုပ်တို့၊နန်းအေးတို့၊ ဒီမှာ- နင်တို့ဆရာကတော် ဒုက္ခရောက်လာသဟေ့ ”

တစ်ဆက်တည်း အိမ်ဖက်သို့လှမ်းအော်လိုက်လေသည်။

အိမ်ထဲမှ လူကုန်ပြေးထွက်လာကြသည်။

သူမက ကားကိုစက်ရပ်၍ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

“ ဟင်- မမလေး ”

“ ဆရာကတော်ရယ် ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ”

“ ရင်ပတ်မှာ သွေး- သွေးတွေ ”

“ လမ်းမှာမြေတွေက ကားကိုတားတယ်၊ ကျွန်မကရပ်မပေးပဲ အတင်း မောင်းပြေးခဲ့တယ်၊နောက်ကနေ သေနတ်နဲ့လှမ်းပစ်လိုက်တာ ဆေတန်ကိုထိသွား တယ် ”

သူမကလမ်းမှာစဉ်းစားလာသည့်လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ အို ”

“ ဆေတန် ၊ ဆေတန်ကော ”

“ ကားနောက်ခန်းမှာပါ ”

မောင်ပုက နောက်ခန်းတခါးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ ဟင်- သေနေပါကောမမလေး ”

“ ဟုတ်တယ်၊ တိရုတ္တန်ဆရာဝန်ဆီပို့ဖို့ မြို့အဝင်မှာကားရပ်ပြီးအခြေအ နေကြည့်တော့ မသေသေးဘူး၊ မမပွေ့ထားတုံး မမလက်ထဲမှာတင် ဆုံးသွားတာ ကွယ် ”

သူမရင်ပတ်မှာ ပေကျံနေသောသွေးများအတွက်လည်း သံသယရှင်းစေ သည့်စကားဖြစ်သည်။

ဆောင်းလမ်း

မြေများကလည်း ရံဖန်ရံခါသောင်းကျန်းတတ်သည်မို့ သူမအပြောကို သင်္ကာမကင်းမဖြစ်ကြပါ။

“ မောင်ပု၊ ကားကိုမင်းပဲသိမ်းလိုက်တော့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့မမလေး ”

“ ဆေတန်ကိုမြေမြှုပ်ဖို့ မမလေးစီစဉ်မယ်၊ အဝတ်လဲပြီး မမလေးပြန် ဆင်းခဲ့မယ် ”

“ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ဒီခွေးကြီးဟာ ဆရာဆုံးပြီးမှ ဆရာကတော်ကိုသိပ် ခင်နေတာ ”

ဒေါ်မြကြုပ်ကပြောလိုက်သည်။

သန္တာတစ်က အိမ်ခြံဝင်း၏ရှေ့ဖက်ဒေါင်းတွင် ဆေတန်ကိုမြေမြှုပ်သဂြိုဟ် လိုက်ပါသည်။ အုတ်ဂူလုပ်၍ အကျအနအဂြိုဟ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အုတ်ဂူ၌ “ခွေးလိမ္မာကြီး ဆေတန်”ဟု ကဗျည်းထိုးပေးလိုက်သည်။

ဆေတန်ရယ်... ဘယ်ခွေးမှမရဘူးတဲ့အခန်းအနားနဲ့မင်းကိုဂုဏ်ပြုလိုက် တာပါ။ ဆေတန်ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။

နောက်ပိုင်းရက်များတွင် သန္တာတစ်သည် ဘယ်လိုသတင်းဆိုးများကြားရ မလဲဟု ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့်စောင့်မျှော်နေခဲ့သည်။

သို့သော်- ငါးရက်မှတစ်ပတ်၊ တစ်ပတ်မှဆယ်ရက်၊ ဆယ်ရက်မှဆယ်ငါး ရက်၊ ရက်နှစ်ဆယ်တိုင်သည်ထိ နွေတမာန်နှင့်ပတ်သက်သည့် ဘာသတင်းစကားမှ ထွက်ပေးမလာခဲ့ချေ။

တကယ်တော့... နွေတမာန်ဆိုသည်မှာ ဤအရပ်တွင် အာဂန္တုဇေည်သည် သာဖြစ်ပြီး ဘာအလုပ်အကိုင်မှ မယ်မယ်ရရရှိသူလည်းမဟုတ်။ ယခုလိုပဲ- တခါ တရံ ရက်ရှည်လများပျောက်ပျောက်သွားတတ်သေးရာ နွေတမာန်ပျောက်ဆုံးနေမှု အတွက် ဘယ်သူကမှဂရုထားကြမည်မဟုတ်ပေ။

သော့ပိတ်ရက်ရှိနေသော နွေတမာန် အိမ်ကိုကြည့်၍ ခရီးထွက်သွားသည်ဟု ထင်ကြမည်။ စပျစ်ခြံမှာလည်း စိုက်ပျိုးခြင်းမရှိသေးပါ၍ အစောင့်ပင်မထားပဲ ထာဝရသော့ခပ်ထားသောခြံဖြစ်သည်။ လက်ကြောတင်းအောင်အလုပ်မလုပ်ချင် သည့် နွေတမာန်သည် ထိုခြံကို နန္ဒာနှစ်နှင့်ချိန်းတွေ့ရန် လုံခြုံသောနေရာအဖြစ် သာ အသုံးပြုခဲ့ပါ၏။

ခုတော့ ... သူ့အတွက်တစ်သက်တာလုံခြုံသောနေရာဖြစ်သွားရပေပြီ။ သန္တာတစ်အတွက်လည်း စွန့်စားခန်းတစ်ခုပြီးဆုံးသွားခြင်းပင်ဖြစ်ပါတော့

၏။

နွေတမာန်၏အနှောက်အယှက်ရန်မှ ကင်းဝေးသွားသည်အခါ... သန္တာတစ်
ဘဝသည် အေးချမ်းငြိမ်သက်၍ကျန်ခဲ့ပါတော့၏။

အေးချမ်းလိုက်သမှ ပျင်းရိချောက်သွေဖွယ်ကောင်းအောင် ငြိမ်သက်လွန်း
လှပါသည်။

သူမကို တစ်မြို့လုံးက နန္ဒာနှစ်အဖြစ်လက်ခံယုံကြည်နေသည်တွင်... သူ
ဌေးကတော်မုဆိုးမနန္ဒာနှစ်အဖြစ် ဘာအလုပ်မှမယ်မယ်ရလုပ်စရာမလိုပဲ အိမ်ကြီး
ပေါ်၌ အခန့်သားစည်းစိမ်ထိုင်ခံစားနေရသည်မှာ ပျင်းရိဘွယ်ကောင်းပေစွ။

တကယ်နန္ဒာနှစ်သာဆိုလျှင်တော့... ဖဲဝိုင်းတကာလျှောက်သွားပြီး ဘော်
ကျော့အချိန်ဖြုန်းနေမည်ထင်သည်။ သူမကတော့ ဖဲလည်းမကျွမ်းကျင်၊ ဝါသနာ
လည်းမပါလှပေ။ နန္ဒာနှစ်၏အပေါင်းအသင်းများက ချိန်းဝိုင်းဂိုတိုင်း ဖုန်းဆက်
ခေါ်သော်လည်း ... “ နန္ဒာစိတ်မပါလို့ပါ ” ဆိုကာ အလိမ္မာနှင့်ငြင်းဆန်ခဲ့ရသည်။

ဪ... ဒီလိုအခါမျိုးကျပြန်တော့လည်း သာမန်ရုံးစာရေးမဘဝဖြင့် ရန်
ကုန်မှာချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်ဘဝကို လွမ်းပါဘိတော့။

ခုအချိန်မျိုးဆိုလျှင် ဘဝတူစာရေးမများနှင့်အတင်းအဖျင်းပြောနေပေလိမ့်
မည်။ အငှားဆိုင်ကငှားလာတဲ့ဝတ္ထုစာအုပ်ကိုအံ့ဆွဲထဲထည့်ပြီး အရာရှိမမြင်အောင်
ခိုးဖတ်နေလိမ့်မည်။ ညနေ၄နာရီကျော်သည်နှင့်အလုပ်များသိမ်းကာ ရုံးဆင်းချိန်
၅နာရီတွင် အဆင်သင့်ဖြစ်ဖို့ အိမ်သာထဲဝင်ပြီး မိတ်ကပ်လိမ်း၊ခေါင်းဖီးလုပ်နေ
လိမ့်မည်။

လဆန်း၁၀-ရက်ကျော်သည်နှင့်နောက်တစ်ကြိမ်လခထုတ်ရက်ကိုလက်ချိုး
ရေတွက်နေရသည်ဘဝကိုလွမ်းပါဘိသေးတော့။

ယင်းသို့ဖြင့်... နန္ဒာနှစ်အယောင်ဆောင်ဘဝဖြင့် အချိန်နှစ်လကျော်ကြာ
မျှဖြတ်သန်းလွန်မြောက်လာပြီးသည်နောက်ပိုင်းတွင် ...

သန္တာတစ်အတွက် ...

နောက်ထပ်စွန့်စားခန်းအသစ်တစ်ခု ထပ်မံတွေ့ဆုံရပြန်လေ၏။

ကိုခွန်မြင့် အိမ်ရောက်လာကာ သူမစစ်ဆေးဖို့စာရင်းဇယားများပေးသည်။

“ ဖြန့်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေအတွက် ကုန်သည်တွေဆီက ငွေဝင်မလာခင်မှာ နောက်ထပ်အရင်းအနှီးစိုက်ဖို့ ငွေလိုပါတယ်ဒေါ်နန္ဒာ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ကိုခွန်မြင့်၊ အရင်ကဘယ်လိုလုပ်လဲ၊ တခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုက ငွေကိုလှည့်ပြီး ထည့်တာမျိုးလုပ်သလား ”

“ အဲဒီလိုလဲလုပ်ပါတယ်၊ ဒီရာသီကတော့ လုပ်ငန်းအားလုံးငွေမလည် ပတ်သေးတဲ့ရာသီပါဒေါ်နန္ဒာ ”

“ ဪ... ဪ... ”

“ ကျွန်တော်တို့ ဘဏ်ကငွေကိုထုတ်ရပါမယ် ”

“ ဟင် ”

“ ဆရာဘဏ်စာရင်းအားလုံး ဒေါ်နန္ဒာနာမည်နဲ့ပြောင်းပြီးပါပြီ၊ လိုအပ် တဲ့ငွေသိန်း၃၅၀ကို ဒေါ်နန္ဒာလက်မှတ်နဲ့ဘဏ်ကထုတ်ယူရမှာပါ ”

ဘဏ်ကငွေထုတ်ရမယ်၊ ဘဏ်ကငွေထုတ်ရမယ်၊

သူမရင်တွေ တထိတ်ထိတ်ခုန်လာသည်။

ဘဏ်ကငွေထုတ်လျှင် လက်မှတ်ထိုး၍ထုတ်ရပါမည်။

နန္ဒာနှစ်၏လက်မှတ် နမူနာမှာ ဘဏ်စာရင်းဖွင့်စဉ်ကပင် ဘဏ်ကိုပေးထားပြီးဖြစ်ပေမည်။

သူမအဖို့ နန္ဒာနှစ်ကိုမတုပနိုင်သည့်တစ်ခုတည်းသောအချက်မှာ လက်ရေး လက်သားပင်ဖြစ်ပါသည်။ လက်ရေးတောင်မတူနိုင်မှတော့ နန္ဒာနှစ်လက်မှတ်ကို

သူမ ဘယ်လိုတု၍ထိုးနိုင်ပါမည်လဲ။

ဘဏ်ကဲ့သို့ တိကျခိုင်မြဲသောအဖွဲ့အစည်းကြီးတစ်ခုကို အလွယ်တကူလိမ် လို့မရနိုင်မှန်း...ဝန်ထမ်းဖြစ်ခဲ့ဘူးသောသူမကောင်းကောင်းကြီးသဘောပေါက်သည်။

“ အင်းပေါ့လေ ၊ ဟုတ်တာပေါ့ ၊ ဘဏ်ကငွေထုတ်ရမှာပေါ့ ”

သူမကအယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့်ပြောမိပြောရာပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆောင်းလှလှ

ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုပြောလည်အောင်လုပ်မလဲ၊ သူမ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ထုတ် ကြည့်သည်။ ချက်ချင်းတော့ထွက်မလာနိုင်ပေ။

“ အင်းလေ- ကျွန်မထုတ်ပေးပါ့မယ် ”

“ ဒီနေ့ကြာသပတေးဆိုတော့ မနက်ဖန်သောကြာအမိထုတ်လိုက်ချင် တယ်ဒေါ်နန္ဒာ၊ စနေ-တနင်္ဂနွေရုံးပိတ်ရက်ခံနေလို့ပါ ”

“ ဟင်- ဒါလောက်အရေးကြီးသလား ”

“ အရေးကြီးပါတယ်ဒေါ်နန္ဒာ၊ တခြားလုပ်ငန်းရှင်တွေထက်နောက်ကျလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ အခုကျွန်တော်တင်ခဲ့တဲ့စာရင်းတွေလည်း စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပါဦး၊ မနက်ဖန် ဘဏ်ကိုသွားဖို့ ကျွန်တော်ကားနဲ့လာခေါ်ပါ့မယ် ”

သူမရှေ့မှာ စာရွက်တွေပြန့်ကျဲနေသည်။

နန္ဒာနှစ်လက်မှတ်ကိုတုပြီးထိုးကြည့်လိုက်၊စိတ်တိုင်းမကျ၍လုံးချေပစ်လိုက်၊
လက်မှတ်ကတော့ ခပ်ဆင်ဆင်လေးပင် တူမလာခဲ့ချေ။

တကယ်တော့...လူတစ်ယောက်၏လက်ရေးကိုပင် တူအောင်တုပဖို့ခဲယဉ်း
ပါသည်။ လက်မှတ်ဆိုတော့ ဝေးရောပေါ့။ အဆွဲအငင် အပင်အရစ်တွေမှာ
ကိုယ်ပိုင်မူဟန်များမို့ တူအောင်လုပ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူလှပါချေ။

ဒါကြောင့်လည်း ... ငွေကြေးပိုင်းဆိုင်ရာအပေးအယူများမှာ “ **ထိုးမြဲ
လက်မှတ်** ” ကိုအသုံးပြုကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုးမြဲလက်မှတ်သည်ထိုလူ၏ဓာတ်ပုံ
ထက်ပင်အရာရောက်ပါသည်။အရေးကြီးသောစာချုပ်စာတမ်းများတွင်ပင် လက်မှတ်
ထိုး၍ချုပ်ဆိုရသည်။ စာချုပ်ပေါ်မှာဓာတ်ပုံကပ်သည်အလေ့မရှိပါ။

ဘဏ်တွင်ငွေစာရင်းဖွင့်လှစ်ထားပါက လက်မှတ်နမူနာကိုပေးထားရသည်။
သက်ဆိုင်ရာဘဏ်အရာရှိက နမူနာပေးထားသောလက်မှတ်နှင့်တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးပြီး
မှ ငွေထုတ်ပေးလေ့ရှိပါ၏။

သူမသည် နန္ဒာနှစ်၏လက်မှတ်ပါသော စာတစ်စောင်ကိုရှေ့ချကာ တူ
အောင်ထိုးကြည့်နေသည်မှာ တစ်နာရီမျှကြာခဲ့ပြီ။ တစ်ရွက်လုံးအပြည့်လက်မှတ်
ထိုးကြည့်ပြီးမှ စိတ်တိုင်းမကျ၍ ဆုတ်ချေပစ်ခဲ့သည်။စာရွက်များမှာလည်း မနည်း
တော့ချေ။

သန္တာတစ် ဇောချွေးများပြန်လာသည်။

အပွဲပွဲနဲ့ပြီးဟန်ဆောင်နိုင်ခဲ့သမျှ လက်မှတ်လေးတစ်ခုကြောင့် ဗူးပေါ်သ
လိုပေါ်ရတော့မှာလား။

သူမက စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုခဲကာ စိတ်တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားသည်။
ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ထုတ်ကြည့်သည်။ နည်းလမ်းတစ်ခုမှပေါ်မလာခဲ့ပေ။

ကြမ်းပြင်မှာပြန့်ကျဲနေသော လုံးချေထားသည်စာရွက်များကို ပြန်ကောက်
လိုက်သည်။

ဒါတွေကို အစဖျောက်ဦးမှ။ ဒါတွေတွေ့သွားပြီး သံသယဝင်သွားမှာစိုရိမ်
ရသေးသည်။

.....
ဆောင်လှလင်.....

သူမက စာရွက်များကိုမီးရှို့ပစ်ရန် အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့၏။

အောက်ထပ်ညောင်ခန်းရောက်တော့ နံရံရှိမီးလင်းဖိုကြီးထဲသို့ စာရွက်များ ကိုပစ်ထည့်လိုက်သည်။

ဂျိုပိုးသားမီးအရှိန်ဖြင့် စာရွက်များက တခဏချင်းမီးလောင်ကျွမ်းသွား သည်။ မီးလောင်ပြီးစာရွက်များမှ မီးပွားလေးများတဖြတ်ဖြတ်လွင့်စင်သွားသည်။

အေးသောဒေသမို့ ၂၄နာရီမပြတ်မီးထည့်ထားရသောမီးလင်းဖိုကြီး။

သန္တာတစ်သည် ရဲရဲတောက်လောင်မြိုက်နေသောမီးဖိုကြီးကိုကြည့်ပြီး... မိုက်မဲသောအတွေးတစ်ခုဝင်လာခဲ့သည်။

သူမက မီးဖိုဘေးမှမီးကောက်ဆွ၏ထိပ်ပိုင်းကို မီးဖိုထဲသို့ထိုးထည့်လိုက် သည်။ ထင်းမီးများကိုညီအောင်ညှိရသော မီးကောက်ဆွမှာ... အရင်း၌သစ်သား လက်ကိုင်ရိုးတပ်ထားပြီး- အဖျား၌ ကောက်ထားသောသံဂျည်တစ်ချောင်းပါပါသည်။

ဟုတ်တယ်- ဒီတစ်နည်းပဲရှိတော့တယ်။

သူမက ရင်ခုန်စွာတွေးလိုက်မိသည်။

မီးကောက်ဆွ၏သံချောင်းသည် မီးမြိုက်ခံထားရ၍ တဖြည်းဖြည်းနီရဲလာ သည်။

ငါ့အကျဉ်းအကျပ်အတွက် လွတ်မြောက်ရာလမ်းက ဒီတစ်နည်းပဲရှိတော့ တယ်။ သူမက မိုက်မဲစွာတွေးလိုက်သည်။

မီးကောက်ဆွသံချောင်းသည် ရဲရဲနီလာကာ မိပွားစလေးများပင် တဖျတ် ဖျတ်လွင့်စင်လာသည်ထိ အပူဓာတ်ကူးနေပေပြီ။

လက်မှတ်တစ်ခုကြောင့်ဟန်ဆောင်ထားတာတွေပေါ်ပြီး အဂျက်ကွဲခံမလား ကိုယ်သိက္ခာအတွက် ကိုယ်အသားကိုယ်အနာခံမလား။

သူမက ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါတော့သည်။

သန္တာတစ်သည် မီးဖိုထဲမှမီးကောက်ဆွကို ဘယ်လက်နှင့်သစ်သားရိုးမှ ကိုင်၍ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ရဲရဲနီနေသောမီးကောက်ဆွထံမှ အပူဓာတ်သည် ခန္ဓာကိုယ်အထိပင်လာ၍ ရိုက်ခတ်နေ၏။

သူမက မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ကာ ညှာလက်ဖြင့် မီးကောက်ဆွသံချောင်း၏ ထိပ်ပိုင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပစ်လိုက်သည်။

“ အား ”

ဆောင်းလှလင်

စူးရှသောအော်သံနက်ကြီးသည် သန်းကောင်ယံအချိန်တွင် ကျယ်လောင်
စွာထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။

အသည်းခိုက်အောင်ပူလောင်နာကျင်မှုကြောင့် သွေးရူးသွေးတန်းဟစ်
အော်လိုက်သောသူမအသံသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကိုပဲ့တင်ထပ်ပျံ့လွင့်သွားလေ
သည်။

မီးကောက်ဆွသည် သူမလက်ထဲမှပြုတ်ကျကာ “ချလွင်”ကနဲ ကြမ်းပြင်
ပေါ်သို့ကျသွားသည်။

သူမသည် ရူးသွပ်သွားသည်သဖွယ်အော်ဟစ်ညီးညူလိုက်ကာ တစ်ကိုယ်
လုံးတွန့်လိမ်သွားလေသည်။

သူမအော်သံကြောင့် တစ်အိမ်လုံးလန့်နိုးသွားကာ ဧည့်ခန်းသို့ပြေးထွက်
လာကြသည်။

ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် တွန့်လိမ်လူးလွန့်နေသောသူမကို ထိတ်လန့်
ဖွယ်မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အသားကိုမီးမြိုက်၍ ညှော်သောအနံ့များက ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးမွန်နေ
သည်။

“ မမလေး ၊ မမလေး ”

“ ဆရာကတော် ၊ ဘာဖြစ်သလဲ ၊ ဆရာကတော် ”

သူမသည် မီးလောင်သွားသောညာလက်ကို ဘယ်လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ထား
ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာလူးလွန့်နေဆဲရှိသည်။

မောင်ပုက သူမကိုပွေ့ယူရင်း ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်သည်။

ညာဖက်လက်ဖဝါးသည် အသားနီများအဖတ်ဖတ်လန်ကာ မီးပုတ်ခံထားရ
သလို ညှော်နံ့များရော၊မီးခိုးများပါထွက်လျှက်ရှိ၏။

သူမက သွေးပျက်သွားသူတစ်ဦးသဖွယ် အသိမဲ့စွာဖြင့် မျက်လုံးတစ်ချက်
လှန်ကြည့်ရင်း မောင်ပုရင်ခွင်ထဲသို့ မေ့မောလဲကျသွားလေတော့သည်။

“ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဒေါ်နန္ဒာရယ်၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဗျာ ”

ဘဏ်မန်နေဂျာကြီးက သူမ၏ပတ်တီးစည်းထားသောလက်ကိုကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် စုပ်တသပ်သပ်ပြောနေသည်။

ညက သူမ သုံးနာရီကြာလောက် သတိလစ်သွားခဲ့သည်။ မောင်ပုက ဆေးခန်းသို့ကားဖြင့်တင်ခေါ်သွားကာ ဆရာဝန်နှိုး၍ကုသခဲ့ရသည်။ သူမလက်မှာ ယခုထိနာကျင်ပူလောင်နေဆဲရှိ၏။

ဘဏ်ကိုသွားဖို့ ကားဖြင့်လာခေါ်မှ ကိုခွန်မြင့် ထိုအကြောင်းကိုသိသွားတော့သည်။

“ ဒုက္ခပါပဲဒေါ်နန္ဒာ၊ ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ဘဏ်မှာငွေထုတ်ရင်လက်မှတ်ထိုး ထုတ်ရမှာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ”

“ ကျွန်မ မန်နေဂျာကိုပြောကြည့်ပါ့မယ်၊ ဒဏ်ရာကတော့ တော်တော်နဲ့ ပျောက်မယ်ထင်ဘူး၊ တောင်းပန်ရမှာပဲ ”

သူမက ဆေးလိပ်မီးညှိရန် ကောက်ဆွဲကိုလှမ်းယူပြီး ယောင်၍ကိုင်လိုက်မိ ပါသည်ဟုအကြောင်းပြခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ... သူမ၏လှည့်ကွက်ကို အားလုံးကယုံကြည်ခဲ့ကြပါ၏။

“ ဒေါ်နန္ဒာတို့က ကျွန်တော်တို့ဘဏ်ရဲ့ဖောက်သည်တွေပဲ၊အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ စိတ်မပူပါနဲ့ဒေါ်နန္ဒာ ”

မန်နေဂျာက လက်ဗွေရာဖြင့်ငွေထုတ်ပေးရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူမ၏လက်က ကြက်ခြေခတ်ရေးရန်ပင် မတတ်နိုင်တော့ပြီမဟုတ်လား။

ထုံးစံအတိုင်းလက်ဗွေယူသည့်အခါ ဘယ်ဖက်လက်ဗွေကိုပင်ယူပါ၏။ ဘယ်လက်မှာအကောင်းအတိုင်းမို့ အလွယ်တကူပဲလက်ဗွေနှိပ်ယူနိုင်ခဲ့သည်။

ထုတ်လိုသောငွေ သိန်း၃၅၀ကို လက်ဗွေဖြင့်ပင်ထုတ်ပေးခဲ့ပါ၏။ မှတ်ပုံတင်ထဲမှလက်ဗွေရာဖြင့်တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးသည့်အခါတွင်လည်း လက်ဗွေချင်းတူညီနေခဲ့သည်။

ဆေးဝါးလုပ်ငန်း

လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်က နေမကောင်းဖြစ်နေသောနန္ဒာနှစ်ကိုယ်စား မှတ်ပုံ
တင်သွားလုပ်ပေးခဲ့သောကျေးဇူးကို ယခုခံစားရပေပြီ။ ကြိုတင်ကြိုစည်ခဲ့ခြင်းမ
ဟုတ်ပါပဲ တိုက်ဆိုင်စွာအံဝင်ဂွင်ကျဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါလေ၏။

“ ဒီတိုင်းဆို လက်ပြန်ကောင်းတဲ့အခါမှာလဲ ဒေါ်နန္ဒာ့လက်မှတ်ဟာ
အရင်နဲ့တူတော့မယ်ထင်ဘူး ”

ဘဏ်မန်နေဂျာစကားကြောင့် သူမ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားရသည်။

“ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ တူမှာမှတ်ဖူး၊ အို... ကျွန်မလက် ပြန်မှ
တောင်ကောင်းနိုင်ပါဦးတော့မလားမသိပါဘူး မန်နေဂျာကြီးရယ် ”

“ အချိန်တန်တော့ ပြန်ကောင်းသွားမှာပါဒေါ်နန္ဒာ့အဲဒီတော့မှ
လက်မှတ် နမူနာအသစ်တစ်ခုထပ်ယူတာပေါ့ ”

ယင်းသို့ဖြင့် ... စွန့်စားခန်းတစ်ခု အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးခဲ့ပြန်လေ
သတည်း။

သန္တာတစ် ။ သူ ဘာဖြစ်လို့ကောင်းစားနေရတာလဲ။

သူဟာ တကယ်တော့အယောင်ဆောင်၊ ကျွန်မနေရာမှာ ကျွန်မဟန်ဆောင် ပြီး စည်းစိမ်ဥစ္စာခံစားနေတဲ့သူ။

အဲဒီလိုအယောင်ဆောင်မဟာ ဘာပြုလို့ ပန်းပန်နေနိုင်တာလဲ၊ အောင် မြင်နေရတာလဲ။

ကျွန်မဟာ သေလာမြိုင်ခြံကြီးရှေ့ကသစ်ပင်ပေါ်မှာမှီခိုနေထိုင်ရင်း ...တစ် နေ့-တစ်နေ့ ခြံကြီးထဲကိုလှမ်းကြည့်လွှမ်းမောရင်းနဲ့ ဒေါသတွေဆူပွက်နေရပါ တော့တယ်။

သူကတော့ကောင်းစားလို့၊ ကျွန်မမှာ သရဲတစ္ဆေဘဝနဲ့အစာရေစာကို အ ငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်ရှာစားရင်း ဒေါသတွေဆူပွက်နေရပါတော့တယ်။

ကျွန်မတို့ပြိတ္တာတွေအတွက် အစာရေစာဟာရှားပါးလွန်းလှပါတယ်၊ မြင်ရ ပေမယ့်စားခွင့်ကြုံဘို့ခဲယဉ်းလှပါတယ်။

လူတွေစွန့်ပစ်ထားတဲ့ထမင်းဟင်းကျန်တွေ၊ အသုံးမဝင်တဲ့ သားငါးအရိအရွဲကြွေ၊ သစ်သီးအခွံအစေ့တွေကိုအလုအယက်လိုက်ကောက်စားနေရတဲ့ဘဝပါ။ ဒါတောင်- ဘုန်းကံမြင်သူတွေအနီးအနားမှာရှိနေရင် အစာကိုမြင်ရင်နဲ့မကပ်ရဲပဲ ကွင်းရှောင် သွားရပါသေးတယ်။

ကျွန်မတို့ဘဝဟာ အမြဲတမ်းအူတကြုပ်ကြုပ်မြည်ပြီး ဆာလောင်မွတ်သိပ် နေရတဲ့ဘဝဆိုးပါ။ လူတွေညှစ်ပစ်တဲ့နှပ်၊ အန်ပစ်ခဲတဲ့အန်ဖတ်၊ ထွေးပစ်ခဲတဲ့ခွဲ၊ သလိပ်၊ တံတွေး-ကစလို့ အလုအယက်ကောက်ယူစားသုံးရတဲ့ဘဝ။

လူ့ဘဝရှိစဉ်က အကုသိုလ်စရိုက်ဆိုးတွေကြောင့် ပြိတ္တာဘဝရောက်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မဟာ ဘယ်အချိန်ကာလရောက်မှ ဒီဘဝဆိုးက ကျွတ်ရမှာပါလိမ့်။

ကျွန်မတို့ပြိတ္တာဘုံသားတွေဟာ လူ့ဘဝမှာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ဆွေမျိုးတွေရဲ့ ကုသိုလ်ပြုအမှုအတန်းပေးဝေမှုကိုရရှိရင် ကျွတ်လွတ်နိုင်ကြပါတယ်။ ကျွန်မအတွက် တော့ ဘယ်သူကမှကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်အမှုအတန်းပေးမပေးခဲ့ပါဘူး။

ကွယ်လွန်စဉ်ကတောင် သရဏဂုံတင်ရာမှာ ... ကိုယ်နာမည်နဲ့မဟုတ်ပဲ သရဏဂုံအတင်ခံခဲ့ရတဲ့ဘဝလေ။ ကျွန်မအလောင်းကို သန္တာတစ်အလောင်းရယ်

ဆေးလှေ

လို့ ယူဆပြီး သရဏဂုံတင်ပေးခဲ့လို့ ... အဲဒီတုန်းက ဝေပေးတဲ့ အမျှ ကုသိုလ်ကို ကျွန်မ မရပါဘူး။

သေတုံးက သရဏဂုံအတင်မခံရတဲ့ ကျွန်မဟာ ပြိတ္တာဘဝမှာ တဝဲလည်လည် နဲ့ မကျွတ်မလွတ် ဖြစ်နေတာ ဘာများ ဆန်းပါသလဲရှင်။

သန္တာတစ်ကတော့ ကျွန်မနေရာဝင်ပြီး ကောင်းစားလို့ ပျော်ပိုက်လို့။

ဒါတွေကို ကြည့်ပြီး ဒေါသအလိပ်လိပ်ထွက်၊ အဘိဇ္ဇာပွားမိနေတဲ့ ကျွန်မဟာ ပြိတ္တာဘဝမှာ သံသရာရှည်နေရဦးတော့မှာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ ရက်ကိုလစားလို့ တစ်ရာသီပြောင်းခဲ့ရပြီကော။

တစ်နေ့တော့ ...

ကျွန်မနေတဲ့ သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ ဆာဆာနဲ့ မိုန်းနေတုန်း ... ရဲကားတစ်စီး သစ်ပင်အောက်က ဖြစ်မောင်းသွားပြီး ... သေလာမြိုင်ထဲဝင်သွားတာ တွေ့လိုက်လို့ ကျွန်မဟာ ရုတ်ကနဲ ထထိုင်ပြီး ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

ဟော- ရဲတွေဆင်းသွားကြပြီ၊ အိမ်ထဲဝင်သွားကြပြီ။

ဒါဟာ- ဒါဟာ- ကျွန်မအယောင်ဆောင်ထားမှန်း သိလို့ ဟိုကောင်မသန္တာ တစ်ကိုလာဖမ်းတာ ဖြစ်ပါစေ။

ဒါမှမဟုတ်- ဒီကောင်မ ကိုမာန့်ကိုသတ်ထားတာ ရဲတွေသိသွားလို့ လာဖမ်းတာ ဖြစ်ပါစေတော်။

ကျွန်မဟာ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ခြံစည်းရိုးနားအထိ ကပ်သွားပြီး ချောင်းကြည့်နေမိပါတော့တယ်။

“ အောက်မှာရဲတွေရောက်နေပါတယ် မမလေး ”

“ ရဲတွေ ”

သန္တာတစ်က ယောင်မှားရေရွတ်ရင်း ထိတ်ကနဲလန့်သွားမိသည်။

“ ဘာ ၊ ဘာကိစ္စတဲ့လဲ ”

“ မပြောဘူးမမလေး ၊ မမလေးနဲ့တွေ့ချင်တယ်လို့ပဲပြောပါတယ် ”

ဣန္ဒြေမပျက်အောင်ထိန်းလိုက်သည်။

“ အေး ၊ အေး ၊ အခုဆင်းခဲ့မယ်လို့ပြောလိုက် ”

နန်းကြာယုံက အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းသွားသည်။

နွေတမာနဲ့ကိုသတ်ပစ်ခဲ့တာများ ရဲတွေသိသွားပြီလား၊ အို- ဒါ...

ငါသတ် တာမဟုတ်ဘူး၊ ဆေတန်ကိုက်လို့သေတာ။

အလောင်းကိုကြည့်ရင်ခွေးကိုက်ဒဏ်ရာ တွေနိုင်တာပဲ။

သန္တာတစ်က အားကိုတင်းကာ အခန်းထဲမှထွက်ခဲ့သည်။

ကျွန်းလှေကားရှည်ကြီးမှ သူမဆင်းလာတော့...ရဲများက သူမကိုမမှိတ်မသုံ
မော်ကြည့်နေကြတာကိုတွေ့ရလေသည်။

သူမက ဟန်ကိုမပျက်အောင်ထိန်းရင်း ဧည့်ခန်းအလည်သို့လျှောက်သွား
လိုက်သည်။ ဟန်ကိုယ်ဖို့တဲ့နော်။

“ ဘာ... ဘာကိစ္စပါလိမ့် ”

မာန်တင်းထားတဲ့ကြားက အသံကတုန်သွားလိုက်သေးသည်။

ရဲအုပ်အဆင်ရှိသည်ရဲအရာရှိက ထိုင်ရာမှထ၍ပြောလိုက်သည်။

ခေတ်စားလှလှ

စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ဒေါ်နန္ဒာ၊ ဒေါ်နန္ဒာကို လူသတ်မျှနဲ့တိုင်ချက်ဖွင့်ထားလို့ ကျွန်တော်တို့လာပြီးဖမ်းဆီးရခြင်းဖြစ်ပါတယ် ”

“ ရှင် ”

“ ဒေါ်နန္ဒာ သိက္ခာကိုထောက်ထားလို့ ကျွန်တော်လက်ထိပ်မခတ်တော့ပါဘူးခင်ဗျာ၊ စခန်းကကားနဲ့သာ အသာတကြည်လိုက်လာစေချင်ပါတယ် ”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်မမသတ်ဘူး ”

“ စခန်းရောက်ရင် ဖြေရှင်းနိုင်ပါတယ်ဒေါ်နန္ဒာနှစ်၊ ဒေါ်နန္ဒာနှစ်ရဲ့မန်နေဂျာကိုခွန်မြင့်က တရားလိုအနေနဲ့တိုင်တန်းထားလို့ အရေးယူရခြင်းဖြစ်ပါတယ် ”

“ ဘာ- ကိုခွန်မြင့်ကတိုင်တယ် ”

“ ဟုတ်ပါတယ်ဒေါ်နန္ဒာနှစ်၊ ဦးစစ်နောင်လွမ်းကို အဆိပ်ခတ်ပြီးလုပ်ကြံတဲ့အမှုပါ ”

“ အမလေး ”

မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် သန္တာတစ် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရလေသည်။

“ ကျွန်မနန္ဒာနှစ်မဟုတ်ပါဘူးရှင် ၊ ကျွန်မနန္ဒာနှစ်မဟုတ်ပါဘူး ၊ ကျွန်မဟာသန္တာတစ်ပါ ”

ရဲအရာရှိက သူမကိုစိတ်ပျက်စွာပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ ဒီလို မိုးကြိုးပစ်ထန်းလက်ကာ လျှောက်ငြင်းနေလို့ အဓိပ္ပါယ်မရှိပါဘူး ဒေါ်နန္ဒာနှစ် ”

“ အို- ကျွန်မနန္ဒာနှစ်အစစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အယောင်ဆောင်ထားတာပါ၊ အိုကေအင်းမှာသေသွားတာကမှ နန္ဒာနှစ်ပါရှင် ”

“ မဖြစ်နိုင်တာတွေကိုမပြောပါနဲ့ဒေါ်နန္ဒာနှစ်၊ ဒေါ်သန္တာတစ်အမျှတုံးကလည်း ကျွန်တော်တို့ပဲလိုက်ခဲ့ရတာမို့ ဒေါ်သန္တာတစ်အကြောင်းကိုသိတန်သရွေ့သိပြီးပါပြီ၊ သူ့ရုံးကသက်သေတွေရဲ့တွက်ဆိုချက်အရ ဒေါ်သန္တာတစ်ဟာရိုးသားတယ်၊ ဖျောင့်မတ်တယ်၊ အလုပ်ကြိုးစားတဲ့နိုင်ငံဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ အခုလို ဒုက္ခရောက်မှ ဒေါ်သန္တာတစ်နေရာကိုဝင်ပြီး ပြစ်ဒဏ်ကရှောင်ရှားချင်လို့ ဘယ်ရမှာလဲဒေါ်နန္ဒာနှစ်ရယ်... ”

“ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့မှားနေပြီ၊ ကျွန်မအဖြစ်မှန်တွေအားလုံး ဖွင့်ပြောပါ့မယ် ”

“ ကဲ- ဒေါ်နန္ဒာနှစ်၊ ခင်ဗျားရဲ့အလိမ်အညာစကားတွေကို တရားရုံးကျမှ စီကာပတ်ကုံးပြောပြပေတော့၊ ကဲဟေ့- သူ့ကိုအချုပ်ခန်းထဲထည့်ထားလိုက်စမ်း ”

“ အမလေး ၊ မလုပ်နဲ့၊ ကျွန်မကိုမဖမ်းနဲ့၊ ကျွန်မနန္ဒာနှစ်မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မသန္တာတစ်ပါ၊ ကျွန်မသန္တာတစ်ပါ ”

“ ရာဇဝတ်ဘေးဟာ ပြေးမလွတ်ပါဘူးဒေါ်နန္ဒာနှစ်ရယ် ”

ဦးစင်နောင်လွမ်းသည် ကျန်းမာရေးကောင်းရက်ကြီးမှ ရုတ်တရက် သေဆုံးခဲ့ခြင်းအပေါ် ကိုခွန်မြင့်ကသံသယဝင်ခဲ့သည်။

အတူနေ ဒေါ်မြကြုပ်၊ နန်းကြာယုံတို့ကလည်း သံသယဝင်ခဲ့ကြ၏။ မသေခင်ညက ဦးစင်နောင်လွမ်းကို နန္ဒာနှစ်ကိုယ်တိုင် ကော်ဖီဖျော်တိုက်ခဲ့သည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ လင်သားကိုမပြုစုဘူးသောနန္ဒာနှစ်အတွက် ထူးခြားသော အပြုအမူဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်မြကြုပ်နှင့်နန်းကြာယုံတို့က သူတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာ သေဆုံးမှုအတွက်မကြေနပ်ကြောင်း... ကိုခွန်မြင့်ကိုရင်ဖွင့်ရာမှ ကိုခွန်မြင့်ကစုံစမ်းခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင်... ဒေါ်မြကြုပ် နန္ဒာနှစ်အခန်းကိုရှင်းလင်းရာမှ... ဘီရို၏ ဒုတိယဆင့်ကြမ်းပြင်အောက်တွင် တိတ်ဖြင့်ကပ်ထားသောပုလင်းလေးတစ်လုံးကို သွားတွေ့မိသည်။ ထိုပုလင်းလေးကို ကိုခွန်မြင့်လက်သို့အပ်ခဲ့သည်။

ကိုခွန်မြင့်က ဓာတ်ခွဲခန်းတွင်အကူအညီတောင်း၍ စစ်ဆေးခဲ့ရာ လူသေစေနိုင်သောအဆိပ်များဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

ထိုအထောက်အထားဖြင့်... ရဲစခန်း၌တိုင်ချက်ဖွင့်ခဲ့ရာ- သက်ဆိုင်ရာ အကူအညီဖြင့် အလောင်းကိုပြန်ဖော်စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်တွင်... ဦးစင်နောင်လွမ်းသည်အဆိပ်ကြောင့်သေဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်ရသည်။ အဆိပ်မှာ ဒေါ်မြကြုပ်ရှာတွေ့သော ပုလင်းလေးထဲမှအဆိပ်အမျိုးအစားနှင့်တစ်ထပ်ထည်း တူညီနေလေသည်။

“ အမျှသွား အမျှလာအရ ဒေါ်နန္ဒာနှစ်ဟာ ဦးစပ်နှောင်လွမ်းမသေခင် ညက ဖျော်တိုက်ခဲတဲ့ကော်ဖီထဲမှာ အဆိပ်ခတ်ခဲတာထင်ရှားနေပါတယ်။ ဒေါ်နန္ဒာ နှစ် ငြင်းချင်ပါသေးလား ”

“ မငြင်းပါဘူးရှင် ၊ နန္ဒာနှစ်ဟာ အစ်ကိုကြီးကိုအဆိပ်ခတ်သတ်ခဲတာမှန် ပါတယ်။ ကျွန်မလဲသိပြီးပါပြီ။ ဒါပေမယ့်- ကျွန်မကနန္ဒာနှစ်မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မကသန္တာတစ်ပါ ”

တရားခွင်တစ်ခုလုံးက သူမကို ရူးသွပ်နေသူတစ်ဦးသဖွယ်ဝိုင်းကြည့် လိုက်ကြသည်။

“ တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ဒေါ်နန္ဒာနှစ်ဟာ ရိုးသားဖျောင့်မတ်တဲ့ဒေါ် သန္တာတစ်အဖြစ်ဟန်ဆောင်လိုက်ရင် သူ့ရဲ့ပြစ်မှုက လွတ်များလွတ်လေမလားဆို တဲ့စိတ်ကူးနဲ့ သွေးရူးသွေးတန်းအကြောင်းပြနေခြင်းဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား ”

တရားလိုရှေ့နေက ထပြောလိုက်သည်။

“ အို- မဟုတ်ဖူး၊ မဟုတ်ဖူး ၊ ကျွန်မအမှန်ပြောနေတာ၊ ကျွန်မဟာ သန္တာတစ် ”

သူမက တအားကုန်အော်လိုက်သည်။

“ ရုံးတော်ကို မထိမဲ့မြင်အပြုအမူမျိုး မပြုပါနဲ့ဒေါ်နန္ဒာနှစ် ”

တရားသူကြီးက သတိပေးလိုက်သည်။

သေလာမြိုင်ရှိအလုပ်သမားများကို စစ်ဆေးရာတွင်လည်း... တရားခွင်၌ တရားခံအဖြစ်ရပ်နေသောမိန်းမသည် “နန္ဒာနှစ်”သာဖြစ်ကြောင်း တညီတညွတ် ထဲ တွက်ဆိုကြသည်။

“ သူဟာ ကျွန်မတို့မျက်စိအောက်ကတစ်နေ့၊တစ်ညဉ့်မှ ပျောက်မသွားခဲ့ဘူးပါဘူး၊ အမှာညီအစ်မချင်းလူချင်းလဲတယ်ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျွန်မမြင်တွေ့နေခဲ့ရတာပါ ”
ဒေါ်မြကြုပ်၏ အစစ်ခံချက်။

“ ဒေါ်သန္တာတစ်ကို ဆရာ့ရဲ့အသုဘမှာ တကြိမ်မြင်တွေ့ခဲ့ဘူးပါတယ်၊ ရုပ်ချင်းတူတာတော့မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်- အကယ်၍သာ လူချင်းလဲလာတယ်ဆိုရင် နေ့စဉ်ဆက်ဆံနေတဲ့ကျွန်မတို့သိနိုင်ပါတယ်၊ သူဟာ ကျွန်မတို့နဲ့တချိန်လုံး အတူရှိနေခဲ့တဲ့ ဒေါ်နန္ဒာနှစ်ပါပဲရှင် ”
နန်းကြာယုံ၏ အစစ်ခံချက်။

“ ဘာမှမှားစရာမရှိဘူး၊ သန္တာတစ်ဆိုတာကို ကျုပ်မြင်ဘူးလို့ကလေး၊ လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဒါလောက်တူစရာအကြောင်းလဲမရှိဘူး၊ အကယ်၍ လူလဲတယ်ဆိုရင် တစ်ချက်မဟုတ်တစ်ချက်တော့ သိသာမှာပဲ၊ သူဟာ ကျုပ်တို့ဆရာကတော် ဒေါ်နန္ဒာနှစ်မှ ဒေါ်နန္ဒာနှစ်အစစ်ပါဗျာ ”

ဦးအိုက်မောင်း၏ ဤစစ်ခံချက်။

“ ကျွန်တော်က မမလေးကို အမြဲကားမောင်းပို့ပေးနေရလို့ ပိုသိပါတယ်၊ အိုကေအင်းကအဆင်းမှာ မမလေးကသေကျန်ခဲ့ပြီး ဒေါ်သန္တာတစ်က လူချင်းလဲပြီးဆင်းလာခဲ့တယ်ဆိုတာလုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ဒါလောက်မအပါဘူး၊ ကားမောင်းကျွမ်းကျင်တာကအစ အရင်အတိုင်းပါပဲ ”
မောင်ပု၏ အစစ်ခံချက်။

“ မမလေးကို ဘာမှမှားစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး၊ သူဟာဒေါ်သန္တာတစ်

ဆေးလိပ်သောက်တာက ဆရာဆုံးပြီးမှစိတ်ညစ်

ဆိုရင် ကျွန်မတို့လိုအိမ်ဖော်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မှာလဲ၊ အရင်ကအတိုင်းပဲ ကျွန်မတို့ကိုဆက်ဆံနေတဲ့ဥစ္စာ၊ ဆေးလိပ်သောက်တာက ဆရာဆုံးပြီးမှစိတ်ညစ် လို့ ဖွာရင်းသောက်တတ်သွားတာပါ။ အဲဒါ ဒေါ်နန္ဒာနှစ်ပါပဲရှင်။ ”

နန်းအေး၏ အစစ်ခံချက်။

အနီးကပ်ဆက်ဆံခဲ့သည့် ကိုခွန်မြင့်အပါအဝင် လုပ်ငန်းမန်နေဂျာများ ၊ အသိမိတ်ဆွေများ၊ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများပါမကျန် ခေါ်ယူစစ်ဆေးခဲ့ပါသည်။ အား လုံးထံမှထွက်လာသည်တွက်ဆိုချက်က သူမသည်နန္ဒာနှစ်ဟူသာ။

မကြာခင်က ငွေထုတ်ယူခဲ့သည့်ဘဏ်မှမန်နေဂျာကိုလည်း ခေါ်ယူစစ် ဆေးခဲ့သည်။

“ မီးလောင်ဒဏ်ရာကြောင့်လက်မှတ်မထိုးနိုင်ပေမယ့် လက်ဗွေအမှတ်အ သားနဲ့ငွေထုတ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ လက်ဗွေအမှတ်အသားဟာ မှတ်ပုံတင်ကဒ်ပြားထဲက အမှတ်အသားအတိုင်း တသွေမတိမ်းတူညီလို့ထုတ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ် ”

ဘဏ်မှမှတ်တမ်းများကို သက်သေအဖြစ်တင်ပြခဲ့သည်။

နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကဒ်(မှတ်ပုံတင်ကဒ်)နှင့် တိုက်ဆိုင်စိစစ်ရာတွင်လည်း... လက်ဗွေချင်းတူညီမှုရှိနေသည်။

ဟီ-ဟီ၊ ဟီ- ဟီ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊

ကျွန်မဟာ ကျွန်မအယောင်ဆောင်ထားတဲ့သန္တာတစ်ကို အရင်ကတော့
အယောင်ဆောင်မှုတွေပေါ်စေချင်ခဲ့တယ်။

ခုတော့... မပေါ်လည်းနေပါစေတော့။

ကျွန်မလုပ်ခဲ့သမျှအပြစ်တွေအတွက် သူပဲခေါင်းခံရတော့မယ်။ သူ့ဆီပဲ
အပြစ်တွေပုံကျတော့မယ်။

ဟီ- ဟီ- ဟီ- -

ကောင်းလိုက်တာ

ငါ့ဟန်ဆောင်ပြီး ငါ့စည်းစိမ်တွေကို လုယူချင်တဲ့ကောင်မ။ ခံဟဲ့ - ခံဟဲ့။

အမှန်တရားတွေမပေါ်ပါစေနဲ့ ။

သူ့ကို သန္တာတစ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမယုံကြပါစေနဲ့ ။

ကဲ- သန္တာတစ်ရေ ၊ ငါလုပ်ခဲ့သမျှမကောင်းမှုတွေရဲ့ဒဏ်ကို ညီးပဲခံတော့
ဟဲ့ ။ မှတ်ပလား ။ ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား----

ထောင်အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ တရားခံရှေ့နေရောက်လာကာ
သန္တာတစ် နှင့်လာရောက်တွေ့ဆုံသည်။

“ ကျွန်မဟာ သန္တာတစ်ပါဆိုတာကို လျှောက်လဲပေးပါရှင် ၊ ကျွန်မကို
ကယ်ပါဦး ”

တရားခံရှေ့နေမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားသည်။

ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း ...

“ ခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အပြစ်သက်သာအောင် ဦးစစ်နောင်
လွမ်းကိုသတ်မိခဲ့တဲ့အပေါ်မှာ ထုချေရမှာပါဒေါ်နန္ဒာနှစ်၊အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့အကြောင်း
ပြချက်တွေနဲ့ အပြစ်ကလွတ်အောင်လုပ်လို့မရနိုင်ဘူးဆိုတာ သတိထားပါဒေါ်နန္ဒာ
နှစ်ရယ် ”

“ ဪ- ရှင်ကပါ ကျွန်မစကားကိုမယုံဘူးပေါ့ ”

“ ခက်ပါလားဒေါ်နန္ဒာနှစ်ရယ် ”

သန္တာတစ် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချလိုက်သည်။

သူမရဲ့အယောင်ဆောင်မှုတွေဟာ သိပ်ပိယိလွန်း၊ပီပြင်လွန်းသွားပါပကော၊
လူတွေယုံအောင်ဟန်ဆောင်လိုက်ရတာ၊ ခုတော့- ဟန်ဆောင်ဘဝမှရုန်းမထွက်နိုင်
အောင်ခိုင်မြဲခဲ့ပြီ။

သူမအား နန္ဒာနှစ်မဟုတ်ကြောင်းသိကြသည်။ နွေတမာန်ဆိုသောလူသား
နှင့် ဆေတန်ဆိုသည်ခွေးကြီးလည်းမရှိတော့။

မိမိကွန်းခိုရာကို ခိုင်မာအောင်ကွန်ယက်တွေအထပ်ထပ်ရစ်ပတ်ရင်း ...
ပင့်ကူအိမ်ထဲမှရုန်းထွက်မရတော့သော ပင့်ကူမိုက်တစ်ကောင်နှယ်ဖြစ်ခဲ့ရပါကော။

မျှော်လင့်ချက်ကုန်ဆုံးသွားသည့်ဘဝဝယ် ရေးရေးလေးသန်းလာသည့်
မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်လေးကို သူမက ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ ကျွန်မကိုသန္တာတစ်မှန်းသိတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က သက်သေခံပေး

ရင်ကော ပြစ်နိုင်မလားရှင် ”

“ ဘယ်သူ့ဂိုသေးလို့လဲဗျာ ”

“ ဂိုပါတယ်ရှင် ၊ ဂိုပါတယ်၊ သူကတော့ ကျွန်မဘယ်သူဆိုတာသိပါတယ်
ရှင် ”

ကိုနိုင် ၊ ကိုနိုင်ရေ ။

ကိုနိုင်ဦး

အသည်းချင်းနားလည်၍ ဘဝချင်းပေါင်းစပ်ရန် ရွယ်စူးခဲ့သောချစ်ရသူ
ကိုနိုင်ဦးကတော့ ကျွန်မဟာသန္တာတစ်ဆိုတာ သိမှာပါနော် ။

ကိုနိုင်ရယ် ...

ဒီနေ့ ကိုနိုင်ဦးကိုစစ်မယ်နေ့။

ကျွန်မဟာ တရားရုံးကိုအစောကြီးရောက်နေခဲ့တယ်။

ကိုနိုင်ဦးရဲ့အပြောဟာ... သန္တာတစ်အတွက်အရေးကြီးသလို၊ ကျွန်မအတွက်
လည်းအရေးပါလှပါတယ်။

သက်သေတစ်ယောက်အဖြစ် ရန်ကုန်ကနေဆင့်ခေါ်ထားတဲ့ကိုနိုင်ဦး ဒီ
နေ့ရောက်လာအစစ်ခံလိမ့်မယ်။

တရားခွင်၌လူစုံချိန်တွင် ကိုနိုင်ဦးကိုစတင်စစ်ဆေးခဲ့သည်။

သန္တာတစ်က တရားခံဝက်ခြံလေးအတွင်း၌ ညှိုးငယ်စွာရပ်နေခဲ့သည်။

ကိုနိုင်ဦးသည် ခုံတန်းလျားရှည်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ သူမကိုမျက်နှာလွဲထား
ပါ၏။ ကိုနိုင်ရယ်- ဒီဖက်ကိုလှည့်ကြည့်ပါဦး။ ဒီမှာရပ်နေတဲ့သူဟာ ကိုနိုင်ချစ်သူ
သန္တာပါဆိုတာ သန္တာ့မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ပြီး အပြောမှန်ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါဦးရှင်
ရယ်... ။

.....
ခေတ် : လှလှ
.....

တရားသူကြီးက ကိုနိုင်ဦးအမည်ကိုခေါ်လိုက်သည်။

ကိုနိုင်ဦးဟုတ်-မဟုတ်စစ်ဆေးကာ ကျမ်းထုတ်ကိုကိုင်စေ၍ ကျမ်းကျိန်စေသည်။

ထို့နောက်- စတင်မေးမြန်းလေသည်။

“ ဟိုမှာရပ်နေတဲ့တရားခံအမျိုးသမီးကို ဦးနိုင်ဦးသိပါသလား ”

ကိုနိုင်ဦးခေါင်းက သူမရပ်နေရာဖက်သို့လည်လာသည်။

သန္တာတစ်သည်ကိုနိုင်ဦးထံမှစိမ်းကားအေးစက်သောအကြည့်များကို လက်ခံရယူလိုက်ရ၏။

“ ကိုနိုင် ၊ ကိုနိုင် ၊ သန္တာလေ ၊ သန္တာ့ကိုသေချာကြည့်ပါဦးကိုနိုင်ရယ်၊ သေချာကြည့်ပါဦး၊ သန္တာ့မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ပါဦး၊ သန္တာ့မျက်လုံးထဲမှာ ကိုနိုင်ကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေပြည့်နေတယ်လေကိုနိုင်၊ ဟုတ်တယ်မျှတ်လားဟင်၊ သန္တာဟာ သန္တာတစ်ပါဆိုတာပြောပြလိုက်ပါတော့ကိုနိုင်ရယ် ”

သူမက တရားခွင်အလည်တွင်ပင် မဂ္ဂင်နိုင် ၊ မကြောက်နိုင်တော့ပဲ တိုးလျှိုးခယစွာတောင်းပန်လိုက်သည်။

ကိုနိုင်ဦး၏မျက်နှာသည် ကျောက်ရုပ်တစ်ခုသဖွယ် အေးစက်မာကျောသွား၏။ သူ၏အကြည့်များသည် သူမအပေါ်စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာသည့်အသွင်ပြောင်းလဲသွားကာ... သူမအားလက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ မာတင်းသောလေသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ ဒီမယ်နန္ဒာနှစ် ၊ ကျုပ်ချစ်သူသန္တာဟာ ရိုးသားတယ် ၊ ဖျောင့်မတ်တယ် ၊ သီလဂိုတယ် ၊ သန္တာတစ်ဟာ ပကတိသန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ မိန်းမကောင်းမိန်းမမြတ်တစ်ယောက်ဗျ ၊ ခင်ဗျားလို မကောက်ကျစ်ဘူး ၊ မစဉ်းလဲဘူး ၊ မယုတ်မာဘူး ၊ ဒီမှာ နန္ဒာနှစ် ၊ ခင်ဗျားဟာ သန္တာ့ရဲ့ချစ်သူကိုခိုးယူပေါင်းသင်းခဲ့လို့အားမရသေးပဲ ၊ သေသွားတဲ့ကျုပ်ချစ်သူကိုသိက္ခာထပ်ချပြီး ဟန်ဆောင်ချင်သေးတာလားဟင် ၊ ခင်ဗျားဟာ မိန်းမယုတ် ၊ မိန်းမပျက် ၊ မကောင်းဆိုးဝါးမတစ်ကောင်ပဲနန္ဒာနှစ် ”

“ အို ... ”

တရားခွင်တစ်ခုလုံးက ကိုနိုင်ဦး၏အစစ်ခံချက်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေကြသည်။

ကိုနိုင်ဦးသည် သူမကိုအားရအောင်စွဲချက်တင်ပြီးမှ တရားသူကြီးဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ရှင်းလင်းပြတ်သားသောအသံဖြင့် တိကျစွာအဖြေပေးလိုက်လေ၏။

ဆောင်းလှလှ

“ တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား ၊ ဟိုမှာရပ်နေတဲ့တရားခံမဟာ သန္တာတစ်
မဟုတ်ပါဘူး ၊ နန္ဒာနှစ်ပါ ၊ နန္ဒာနှစ်မှနန္ဒာနှစ်အစစ်ပါခင်ဗျား ”

သန္တာတစ် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေပြီတည်း။

ဟား- ဟား- ဟား- ဟား-

ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ၊ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲအတစ်ရယ် ၊

မင်းရည်းစားကိုယ်တိုင်က မင်းကိုမထောက်ခံတော့ဘူး၊မင်း သိပ်ဟန်ဆောင်ကောင်း
လွန်းသွားပြီ။ နန္ဒာနှစ်အပြစ်နဲ့ပဲ ငါလုပ်ခဲ့သမျှမကောင်းမျှတွေ့ရဲ့ဒဏ်ကို ခံပေ
တော့အတစ်ရေ...

သန္တာတစ်သည် စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားရင်းမှ ကို
နိုင်ဦးပြောသွားသည်စကားများကို ပဲ့တင်ထပ်မျှပြန်၍ကြားယောင်လာသည်။

... သန္တာဟာ ရိုးသားတယ် ၊ ဖျောင့်မတ်တယ် ၊ သီလရှိတယ်...တဲ့။

... သန္တာတစ်ဟာ ပကတိသန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ မိန်းမကောင်း ၊ မိန်းမ
မြတ်တစ်ယောက် ...တဲ့ ၊

... မကောက်ကျစ်ဘူး ၊ မစဉ်းလဲဘူး ၊ မယုတ်မာဘူး ...တဲ့ ၊

ဪ... လူတိုင်းက သန္တာတစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် အကောင်းဖက်ကရှုမြင်
နေကြပါလား ။

သန္တာတစ်ဟာ မိန်းမကောင်း၊ မိန်းမမြတ်တစ်ယောက်တဲ့။

ဟုတ်တယ်- သန္တာတစ်ဟာ ကမ္ဘာတည်သရွေ့မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်
အပြစ်သာ နာမည်ကောင်းနဲ့ရပ်တည်နေစေရမယ် ...

အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ဟာ သန္တာတစ်ဆိုတဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင်ရဲ့တာဝန်ပဲ ၊

နောင်ကာလတွေမှာ... သန္တာတစ်နဲ့နန္ဒာနှစ်ဆိုတဲ့ အမှာညီအစ်မအကြောင်း
ကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုတဲ့အခါတိုင်း၊ သန္တာတစ်ဟာ မိန်းမကောင်း ၊ နန္ဒာနှစ်ဟာ
မိန်းမဆိုးလို့ပဲ မှတ်တမ်းတင်ပြောဆိုကြပါစေတော့ ။

သန္တာတစ်ဆိုတဲ့နာမည်ဟာ ကောင်းသတင်းနဲ့ကျန်ရစ်ခဲ့စေဖို့အတွက် ငါ
ကိုယ်တိုင်ပဲ အနစ်နာခံလိုက်ပါတော့မယ်လေ ။

ထိုသို့တွေးလိုက်မိသည်နှင့် ယောက်ယက်ခတ်မျှပူလောင်လှုပ်ရှားနေသော
သူမ၏ရင်သည် အေးချမ်းတည်ငြိမ်သွားလေတော့၏။

သူမက ငဲ့ထားသောခေါင်းကို ပြတ်သားစွာမတ်လိုက်သည်။

တရားသူကြီးထံသို့ကြည့်၍ တည်ငြိမ်စွာပင် ဝန်ခံချက်ပေးလိုက်လေတော့
၏။

“ တရားသူကြီးမင်းရှင် ၊ ကျွန်မအမှန်အတိုင်းဝန်ခံပါတော့မယ် ၊ ကျွန်မ

ဆောင်းလှလင်

ဟာ နန္ဒာနှစ်ပါ ”

ဟား- ဟား- ဟား- ဟား-

ဟား- ဟား- ဟား- ဟား-

ကွန်မဟာ ကြည်နူးရှင်ပျစွာ ရယ်မောလိုက်မိတော့တယ် ၊ ကျွန်မရဲ့ ဝိညာဉ်ခန္ဓာဟာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာပဲ လေထဲမှာလွင့့်မျောသွားတော့တယ် ။

ဟား- ဟား- ဟား- ဟား-

ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား-

သန္တာတစ်ရေ ၊ မကောင်းမှုဒုစရိုက်ရဲ့ဒဏ်ကို လက်ရှိဘဝမှာပဲတန်ပြန်ခံ စားရတယ်ဆိုတာ မင်းသိပြီမဟုတ်လား။ တမလွန်ဘဝရောက်ခဲ့ရင်လဲ... မင်းလဲ ငါ့လို သံသရာရှိသမျှပေးဆက်ပေးဦးတော့ ။

ဟား- ဟား- ဟား- ဟား-

ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား-

လူတွေမကြားနိုင်ပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ရယ်မောသံဟာ စကြာဝဠာတံတိုင်း အထိ ပျံ့လွင့့်ရိုက်ခတ်သွားပါတော့တယ် ...

“ ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား-

ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား-

ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား-

ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား-

ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ”

ဆောင်းလှလင်

18.8.2002 to

20.9.2002